

**മലങ്കര സഭയും
റോമൻ വാദങ്ങളും**

Part 1

മലങ്കരസഭയും റോമാസിംഹാസനവും

ശ്രീമനകർത്താവ്

ഫാദർ തോമസ് കൊററാത്തുവിള എൽ. ഡി

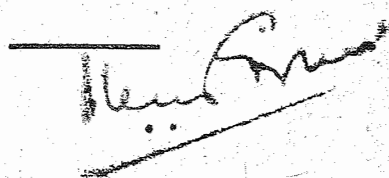

MALANKARA
LIBRARY

മലങ്കരസഭയും
റോമൻ വാദങ്ങളും

PART I

മലങ്കരസഭയും റോമാസി.ഛാനവും

ഗ്രന്ഥകർതാ:

ഫാദർ തോമസ് കൊററാത്തുവിള

Rights Reserved.

1956

വില 1 രൂ. 4 ഞ.

ഒന്നാംപതിപ്പ്

അച്ചടി: .
ഭാഗ്യോദയം പ്രസ്,
പുളിക്കീഴ്.

ആമുഖം

ഈ ലഘുഗ്രന്ഥം സത്യാസത്യങ്ങളെ പരിഗണിക്കുവാൻ മതിയായ പ്രതിബോധമുള്ള സഹൃദയന്മാരുടെ മുമ്പിലാണ് സമർപ്പിക്കുന്നത്. ഉതെഴുതാൻ ഏതൊരു പ്രേരിപ്പിച്ചത്; റോമൻറീതുപ്രചരണവകുപ്പിൽനിന്നും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള “കത്തോലിക്കാസഭയും, യാക്കോബായവാദങ്ങളും” എന്ന ഗ്രന്ഥമാണ്. അതിന്റെ ശരിയായ ഒരു വിശകലനം എഴുതണമെന്ന് അതു വായിച്ചപ്പോൾ സത്യസഭയുടെ അംഗീകരണമുള്ള പല മാനുവ്യവകുപ്പുകളും എന്നോട് ആവശ്യപ്പെടുകയും അത് അനുപേക്ഷണീയമായി നിവൃത്തിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള കർത്തവ്യബോധം എനിക്കു പ്രചോദനം നൽകുകയും ചെയ്തതനുസരിച്ചുമാത്രമാണിത്. അല്ലാതെ ഏതെങ്കിലും ക്രിസ്തീയസഭാവിഭാഗത്തെയോ, വ്യക്തികളെയോ മോശപ്പെടുത്തണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശം ഇതിൽ ഇല്ല. തെളിവിനായി ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ റോമാസഭയിലെ അംഗങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുള്ളതും പരിശുദ്ധതരി ആജ്ഞിച്ചിട്ടുള്ളതും ആകുന്നു. ഉപരണികൾ ഒന്നുതന്നെയും ഇടയ്ക്കുനിന്നും അടുത്തി എടുത്തതോ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ആശയത്തിനു വിപരീതം വരുന്നതോ അല്ല.

ഞാൻ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഡാക്ടർ ഹെഫലൈ ഒഴികെ എല്ലാ ഗ്രന്ഥങ്ങളും എന്റെ കൈവശമുള്ളതും എന്റെ ഉദ്ധരണികളുടെ നിജാവസ്ഥയെ ആക്ഷംബോധ്യപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കാവുന്നതും ആകുന്നു. മലങ്കരസഭാമാസികയിൽ ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നതും പിന്നീട് വിപുലപ്പെടുത്തി എഴുതി പുത്തിയാക്കിയതുമായ ഭാഗങ്ങൾ ക്രോഡീകരിച്ചു രൂപപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ഈ ലഘുഗ്രന്ഥം അതിന്റെ ഉദ്ദേശലക്ഷ്യത്തിൽ എന്തുവെങ്കിൽ ഞാൻ കൃതാത്ഥനായി. എന്റെ സ്നേഹിതർക്കു എന്റെ അകമഴിഞ്ഞ അഭിനന്ദനം. ഇതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു് എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ച സഹൃത്തുക്കളുടെ ആരുടേയും പേര് ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നില്ല. അവർക്കു് എന്റെ കൂപ്പുകൈ.

ബദ്ധപരീതമായ കൃത്യബഹുലതകളെ മാറിവെച്ചു് ഇതിന്റെ മുദ്രണം മൂന്നു ദിവസംകൊണ്ടു് ഭംഗിയായി നിർവ്വഹിച്ചതന്ന ഭാഗ്യോദയം പ്രസ്തു് പ്രവർത്തകരോടു് എന്റെ അകൈതവമായ കൃതജ്ഞതയെ പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും, സഹായലോകത്തിനു് ഹൃദയംഗമമായ അഭിനന്ദനം അർപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ നീതിയേറിയ ലോകസമക്ഷം സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ആലപ്പുഴ, ഗ്രന്ഥകർത്താ.
30-10-1956

REFERENCE

Page	No.	Name of Book	Page
I			
6	1	See of Rome Fuller	144
6	2	See of Rome	144
7	3	Philip Hughes Vol. I	190
7	4	Catholic Dictionary	612
9	5	Dr. Hefele Vol. I	134
9	6	Ibid	133
9	7	Ibid	133
9	8	Philip Hughes Vol. I	190
10	9	F. X. Funk Vol. I	199
10	10	ക: സഭയും, യാ: വാദങ്ങളും	284
22	11	B. J. Kidd Documents	156
23	12	F. X. Funk Vol. I	60
II			
26	1	Adrian Fortesque L. E. C.	
27	2	Ibid	44
27	2	Ibid	45
29	4	Catholic Dictionary	35
III			
32	5	Philip Hughes Vol. II	181
32	6	Ibid	181
35	7	Ibid	189
37	8	Adrian Fortesque L. E. C.	361
V			
44	1	ക: സഭയും, യാ: വാദങ്ങളും	287-288
50	2	Vatican Council D. C. Butler Vol. I	4
51	3	Catholic Dictionary	37
53	4	Philip Hughes Vol. II	62
57	5	J. C. Robertson Vol. IV	17

ii

58	6	Philip Hughes Vol. II	193
59	7	Ibid	195
66	8	P. Walsh Vol. II	135
67	9	Ibid	136
74	10	G. T. Mekenzi	8
75	11	Syrian Church of Malabar, Fr. Placid	20
75	12	മരണാനന്തരസംഗ്രഹം Fr. Bernard Ch. VIII Para 14	
78	13	G. T. Mackenzi	8
80	14	ക. സഭയും യാ. വാദങ്ങളും	455
85	15	Philip Hughes Vol. III	183
86	16	Ibid	183
87	17	G. T. Mackenzi	9
89	18	Fr. Bernard Ch. VIII Para 16	

VII

89	1	ക. സഭയും യാ. വാദങ്ങളും	288
93	2	Encyclopaedia Britannica 9th. Edition Vol. VIII	663
93	3	Hares	177

VIII

95	1	ക. സഭയും യാ. വാദങ്ങളും	289
96	2	J. C. Robertson Vol. 4	22
98	3	Buchanan Researches	107
99	4	Syrian Church of Malabar Fr. Placid	21
100	5	Buchanan Researches	107
108	6	J. C. Robertson Vol. VIII	345
117	1	Philip Hughes Vol. III	398
118	2	J. C. Robertson Vol. VIII	232
118	3	Philip Hughes Vol. III	399
119	4	Ibid	400
126	5	J. C. Robertson Vol. VIII	276
128	6	Ibid	279

IX

129	1	ക. സഭയും യാ. വാദങ്ങളും	290
134	2	Mons. Duchesne E. T. Vol. III	389
134	3	A Portesque	51

iii

136	4	Abid	51
138	5	Budgé E. A. W. Philaxinose Vol. II	26
139	6	Duchesne Vol. III	393
140	7	Mackenzi	5

X

142	1	Philip Hughes Vol. II	266
142	2	Ibid	262
142	3	Duchesne Vol. III	329
143	4	A. Fortesque	218
144	5	J. C. Robertson Vol. II	272
145	6	A Fortesque	228
146	7	Philip Hughes Vol. II	213

XI

146	1	Finaly	10
-----	---	--------	----

XII

151	1	ക. സഭയും യാ. വാദങ്ങളും	290
151	2	Ibid	290
154	3	A. Fortesque	98
155	4	Abid	99
157	5	Fr. Placid The Syrian Church of Malabar	11
159	6	ക: സഭയും യാ: വാദങ്ങളും	290
160	7	Mankezi	12
162	8	Buchanan	105

XIII

164	1	State Manuel Vol. I	286
164	2	Abid	289
165	4	The Dutch in Malabar	
		Dr. P. C. Alexander M. A., D. Litt. I. A. S.	6
167	4	State Manuel Vol. I	289
168	5	Fr. Bernard Ch. X	127-128
169	6	F. X. Funk Vol. II	159
172	7	Fr. Placid	31
173	8	Mackenzi	60
173	9	Fr. Bernard Ch. X	148
173	10	Fr. Placid	188
174	11	The Syrian Colonisation of Malabar	188
174	12	Machenzi	66

ഈ ഗ്രന്ഥനിക്ഷാണത്തിന്

ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. See of Rome F. W. Puller, 1893
2. History of the Church in 3 Vols. Philip Hughes. R
3. Catholic Dictionary 10th. edition R
4. History of the Councils Dr. Hefele, Vol. 1 R
5. History of the Church F. X. Funk, 2 Vols. R
6. Documents B. J. Kidd
7. Lence Eastern Churches, Adrian Fortesque R
8. Vatican Council, D. C. Butler, 2 Vols R
9. History of the Church, J. C. Robertson, 8 Vols
10. Lights and Shades of Christendom, 2 Vols,
Bishop Walsh
11. Christianity in Travancore, G. T. Mackenzy R
12. Syrian Church of Malabar, Fr. Placid R
13. മാതോന്നാക്രീസ്തുമതം Fr. Bernard R
14. Encyclopeadia Britannica Vol. VIII 9th. edition
15. W. H. Hares
16. Claudius Buchanan Researches
17. Mon. Dushesne 3 Vols. R
18. E. A. W. Budge 2 Vols.
19. Finlay, History of the Byzantine empire
20. Tarvancore State Manuel, Nagmiah Vol. I
21. The Dutch in Malabar,
Dr. P. C. Alexander, M. A. D. Litt. I. A. S
22. The Syrian Colonisation of Malabar,
Joseph Chazhikattu
23. Documents of the Christian Church H. Bettonson
24. Documents illustrative of the Papal authority. Giles.
25. The Canons, William Lambert.

മലങ്കരസഭയ്ക്കും

റോമ്മാസി. ഹാസനയ്ക്കും.

മലങ്കരസഭ. അതൊരു യഥാർത്ഥമാണ്. ഒരു ചരിത്രമാണ്. അതിനുണ്ടൊരു പാരമ്പര്യം. ഭൂവിഭാഗത്തിലെവിടെയുമുള്ള ഏതൊരു സഭാവിഭാഗത്തിന്റെയും—സിറിയ നാട്ടിലേതു കഴിഞ്ഞാൽ—ആരംഭത്തിനുമുന്പാണ് അവളുടെ ജനനം. ഭാരതഭൂവിൽ ഇക്കാലമത്രയും വിജയശ്രീലാളിതയായി വിരാജിച്ച ആ പുണ്യശ്ലോക, അവളുടെ നിലനിൽപ്പിന്റെ 19-ാം ശതവത്സരാഘോഷമാണ് 1952-ൽസാഘോഷം കൊണ്ടാടിയത്. അവളുടെ ജ്ഞാനസ്താനപിതാവ്, മാർ തോമ്മാ, അവൾക്ക് പ്രിയംകരനാണ്. അവളുടെ അഭിമാനഭാജനമാണ്. അതുല്യനാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ അവൾക്കറിയാം. ഗുരുനാഥന്റെ മാർവിടത്തിലെ തിരുമുറിവുകളെ സ്വകൈകൊണ്ട് തലോടുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യം ലഭിച്ച ഏകശിഷ്യപ്രമുഖനാണ് താൻ. “എന്റെ കർത്താവും, എന്റെ ദൈവവുമെ” എന്ന വിളിയാൽ ക്രിസ്തുമതവേദശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനക്കല്ലു സ്ഥാപിച്ചതു അദ്ദേഹമാണ്. കണ്ടതും കേട്ടതും മാത്രമല്ല, സ്പർശിച്ചു ബോധ്യപ്പെട്ടതുംകൂടിയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുവിശേഷ

ഘോഷണവിഷയം. അദ്ദേഹമൊ, -താൻ വിതച്ചു വി
 ത്തിന് വളച്ചുയും പുഷ്ടിയും ശക്തിയും ലഭിക്കുവാൻ മ
 ണ്ണിനെ സ്വന്തരക്തംകൊണ്ട് നനച്ചു മാംസവും അ
 സ്ഥിയും വളമായി നൽകി! ഇങ്ങിനെയാണ് ഈ ഭാര
 തഭൂവിൽ അവൾ ജനിച്ചതും വളർന്നതും. ഇക്കാലമത്ര
 യും അവൾ ജീവിച്ചു. പാതിവ്രത്യലംഘനത്തിനു അ
 വളെ പ്രേരിപ്പിച്ചു ദുഷ്ടശക്തികളുടെ കൌടില്യങ്ങളേ
 യും, ഭീഷണികൊണ്ട് അവളെ അന്യാധീനയാക്കി തീ
 ്പ്പാൻ മുതിന്ന ശത്രുക്കളുടെ രണശൂരതയേയും, ക
 ണ്ഠാടിൻ വേഷത്തിൽ സമീപനം നടത്തി, കടിച്ചു
 ചീന്തി അവളുടെ രക്തം കുടിക്കുവാൻവന്ന വിദേശീയ
 ചെന്നായ്ക്കളുടെ രക്തദാഹത്തേയും, കോഴിയും കൂലി
 യുംകൊടുത്ത് അടിമതപത്തിലേയ്ക്കു അവളെ ആനയി
 ക്കുവാൻ ആവേശമെടുത്തവരുടെ കുടിലതന്ത്രങ്ങളേയും
 തങ്കക്കാത്ത് വായിലുതിർത്ത് കൊടുത്ത മധുര പലഹാര
 ങ്ങളുടെ സല്ക്കാരങ്ങളേയും, സംസ്കാരശൂന്യമായ അറ
 ബിനുകും അവളുടെ തോളിലേറി അവളെ പരാധീ
 നയാക്കിതീർക്കാൻ പ്രയോഗിച്ച വഞ്ചതിവുകളേയും
 അവൾ വീരോടെചെറുത്തു—അവൾ പോരാടി. ഇന്നും
 അവൾ നിലനില്ക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. തങ്ങളുടെ ക്രി
 സ്ത്യാനിതപത്തിന്റെ പാരമ്പര്യത്തിനൊരു മാറു് അ
 വളമായുള്ള വേഴ്ച ഒന്നുമാത്രമാണെന്ന് അധുനാതന
 തും, പുരാതനതും അവകാശപ്പെടുന്നു. പാശ്ചാത്യരാ
 ജ്യത്തു ജനിച്ചുവളന്ന് മരിച്ച ലൂഥർ, ആദിയായവരു
 ടെ പ്രവർത്തനങ്ങളോടനുബന്ധിച്ച് ആവിർഭവിച്ചു ന
 വീകരണ വിഭ്രാന്തിയുടെ സംക്രമണത്തിലമന്ന് സുവി
 ശേഷവിഹിതോപദേശസഭക്കാർ പറയും, അവരാണ്

അവളുടെ യഥാർത്ഥമക്കളെന്ന്. അതു അത്രകാര്യമാക്കണ്ടതില്ല. അവരുടെ ജനദിനം ഒരു രണ്ടു നാളിന്മുൻപായിരുന്നു എന്ന്, ചരിത്രത്തിന്റെ ഇന്നലെ എഴുതിത്തീർന്നവരും സാക്ഷിനിൽക്കുന്നുണ്ട്. ഏതു തോടും ഏതു കുളവും പരിശുദ്ധ “യൂർദിനാ”നായി പരിഗണിച്ചു, നിറുത്തിയും, കിടത്തിയും മുക്കിയെടുക്കുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ ഒരു പാസ്റ്റർ കഴിഞ്ഞൊരു ദിവസം പറകയുണ്ടായി, തങ്ങളാണ് തോമ്മാസ്റ്റീഹാ സ്ഥാപിച്ച ഭാരതസഭയുടെ അരുമക്കുഞ്ഞുങ്ങളെന്ന്. ഒരുമേരിക്കൻ ധന എഴുതിയ ചരിത്രം അതിനാധാരമായിട്ടുണ്ടെന്നും. ഇങ്ങിനെയുള്ള പലതും, കേൾക്കുവാനും കാണുവാനുമുണ്ട്. മറ്റൊരു ചരിത്രസൃഷ്ടി ശക്തിമത്തായി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഏതാണ്ട് 24-വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് മലങ്കര സഭാന്തരീക്ഷത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ഒറ്റിക്കൊടുക്കൽ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രചരണ വക്താവകയായി പുറപ്പെടുവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിലാണ് അതു പ്രധാനമായി കാണുന്നത്. അതിൽ ഒന്നിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: “മലങ്കര സുറിയാനി സഭയെ പേർഷ്യാ, സെലൂക്യാ, (ബാബേൽ) അന്ത്യോക്യാ എന്നീ സിംഹാസനങ്ങളിൽനിന്ന് അയയ്ക്കപ്പെട്ട സുറിയാനി മെത്രാന്മാർ ഭരിച്ചിരുന്നതായി രേഖകളുണ്ട്. അക്കാലത്തു പേർഷ്യാ, സെലൂക്യാസിംഹാസനത്തിനും, സെലൂക്യാ അന്ത്യോക്യാസിംഹാസനത്തിനും, അന്ത്യോക്യാ റോമാ സിംഹാസനത്തിനും, കീഴ്പ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ട് മലങ്കരസഭ മാർപാപ്പായുടെ പരമാധികാരത്തെ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന മെത്രാന്മാരാലാണ് ഭരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതെന്ന് പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ല

ല്ലോ!!” (കത്തോലിക്കാസഭയും യാക്കോബായ വാദങ്ങളും. പുറം 275) പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പണ്ഡിതനായ കത്താവ് നിഷ്പ്രയാസം സമർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നു മലങ്കരസഭ ആദിമകാലം മുതൽ റോമാസഭയുടെ അധികാരത്തിന് വിധേയമായിരുന്നു എന്ന്. ഇതിലേക്കാധാരമായി ചിലതെളിവുകൾ ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. 283-ാം വശം മുതൽ 294-ാം വശം വരെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ആ തെളിവുകളെ ഒന്നു പരിശോധിക്കുകയെന്നുള്ളതാണ് ഈ ലേഖനോദ്ദേശം.

I

നിഖ്യാസുന്നഹദോസിൽ.

നിഖ്യാ സുന്നഹദോസിൽ സംബന്ധിച്ച പേഷ്യായിലെ മാർ യൂഹാനോൻ മെത്രാപ്പോലീത്താ സുന്നഹദോസ് നടപടികൾക്ക് ഒപ്പുവെച്ചത്, റോമാപാത്രീയക്രീസ്തിന്റെ മേലധികാരത്തിന് വിധേയമായിട്ടായിരുന്നു എന്നും, അതിനാൽ യൂഹാനോൻ മെത്രാപ്പോലീത്തായാൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഇൻഡ്യയിലെ സഭ റോമാസഭയുടെ അഥവാ റോമാപാത്രീയക്രീസ്തിന്റെ പരമാധികാരത്തെ അംഗീകരിച്ചിരുന്ന ഒരു സഭയാണെന്നുമാണ് ഒന്നാമത്തെ തെളിവ്; ഈ വാദത്തിന് ഉപോത്ബലകമായി പ്രാധാന്യം കൊടുത്തു പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് സന്നിഹിതരായിരുന്നവർ സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയങ്ങളിൽ ഒപ്പുവെച്ചതിന്റെ ക്രമത്തെയാണ്. കാണുക. “ബഹുഭരിപക്ഷം പൗരസ്ത്യമെത്രാന്മാരും അലക്സന്ദ്രിയാ, അന്ത്യോക്യാ, യറൂശലേം, എന്നീ വിശുതങ്ങളായ സിം

ഹാസനങ്ങളെ ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പാത്രിയർക്കീ സന്മാരും സന്നിഹിതരായിരുന്ന നിഖ്യാസുന്നഹദോ സിൽ പാശ്ചാത്യനും, വെറുമൊരു മെത്രാനുമായിരുന്ന ഓസിയൂസും, അദ്ദേഹത്തോടൊരുമിച്ച് റോമായിൽനിന്നുവന്ന വെറും രണ്ടുപട്ടക്കാരുമുമാർ പാപ്പായുടെ പ്രതിനിധിമാരായി സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയങ്ങളിൽ ഒന്നാംസ്ഥാനത്തു് ഒപ്പുവച്ചതിൽനിന്നു് നിഖ്യാസുന്നഹദോസിലെ പിതാക്കന്മാർ എല്ലാം റോമാസിംഹാസനത്തിന്റെ പരമാധികാരത്തെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നവരും, റോമാപാപ്പായുടെ അധികാരത്തിനു് വിധേയരായി കത്തോലിക്കാ വിശ്വാസം അവലംബിച്ചിരുന്നവരും ആയിരുന്നുവെന്നു് സ്പഷ്ടമല്ലേ.” (പേജ് 284-285) വളരെ വിചിത്രതരവും, ചരിത്രത്തിൽ യാതൊരടിസ്ഥാനവുമില്ലാത്ത ഈ പ്രസ്ഥാവനയിൽ മൂന്നു കാര്യങ്ങളാണ് ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അവ:-

a) പാശ്ചാത്യനും വെറുമൊരു മെത്രാനും, ആയ ഓസിയൂസു് റോമാ പാപ്പായുടെ പ്രതിപുരുഷസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നു.

b) അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒപ്പും, വെറും രണ്ടു് പട്ടക്കാരുടെ ഒപ്പും ഒന്നാമതായി ഒന്നിച്ചു് നൽകപ്പെട്ടിരുന്നു.

c) നിഖ്യായിലെ പിതാക്കന്മാരെല്ലാവരും റോമാസിംഹാസനത്തിന്റെ പരമാധികാരത്തെ അംഗീകരിച്ചിരുന്നു.

യഥാർത്ഥത്തിന്റെ കണികപോലും അതിൽ

അടങ്ങിയിട്ടില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളാണ് ഇവമൂന്നും. എങ്ങിനെയാണിത്—

a) ഓസിയൂസ് റോമാപാപ്പായുടെ പ്രതിപുരുഷനായി നിഖ്യാസുന്നമദോസിൽ സംബന്ധിച്ചു എന്നുള്ളതു് പുരാതനസഭയിലെ പിതാക്കന്മാർ ആരും തന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലാത്തതും അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഗെലേഷിയസ് (Gelasius of Cyzicus) എന്ന ഒരാളിന്റെ കെട്ടുകഥയുമാണ്. ഈ ഗലേഷിയസിനെക്കുറിച്ച് പണ്ഡിതനായ ഡ്യൂപ്പിൻ (Dupin) അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്. "A sorry compiler, who gathered all he met with, relating to his subject, both bad and good, without examining whether it was true or false." 1. അതായതു-തന്റെ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച് നന്നെയും തിന്മയുമായി ലഭിച്ച എല്ലാം സംഭരിച്ച് അതു, സത്യമോ അസത്യമോ, എന്ന് പരിഗണിക്കാതെ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ഒരു ശോച്യനായ സംഗ്രഹിതാവെന്ന്—തന്നെ.

വീണ്ടുംകാണുക-പ്രെസെൻറർ വെനബിൾസ് (precentor venables) എന്ന ഭേദം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. "his work is little more than a compilation from the ecclesiastical histories of Eusebies, Socrates, Sozomen, and Theodoret to which he has added little but what is very doubtful or manifestly untrue." 2 അതായതു യൂസീബിയീസ്, സോക്രട്ടീസ്, സോസൊ

മെൻ, തേയോദോറത്തു്, എന്നിവരുടെ സഭാചരിത്രങ്ങളിൽനിന്നുമുള്ള സമാഹരണത്തോടു്, വളരെ സംശയകരമൊ, പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അസത്യമൊ ആയ ചുരുക്കം കാര്യങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുള്ളതാണെന്നുള്ളതിൽകവിഞ്ഞു് കൂടുതലായി ഒന്നുമില്ലാത്ത ഒന്നാണു് ഈ ആളിന്റെ കൃതി. ഇങ്ങിനെ അഞ്ചാറുനൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ രൂപമെടുത്ത കള്ളക്കഥയെ ആസ്പദമാക്കി ഓസിയൂസിനെ റോമമെത്രാൻ സിൽവെസ്റ്ററിന്റെ പ്രതിപുരുഷനാക്കിയതു് റോമാസഭയിലെ പ്രമുഖചരിത്രകാരന്മാർ അംഗീകരിക്കാത്ത ഒരു സംഗതിയാണെന്നുള്ളതു മേലുദ്ധരിച്ച ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നിർമ്മാതാവു് ഒരുപക്ഷേ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലായിരിക്കാം. വാൽക്യം ഹേതുവായി ദീർഘയാത്ര ചെയ്യുവാൻ അപ്രാപ്തനായിരുന്ന അന്നത്തെ റോമമെത്രാൻ സിൽവെസ്റ്റർ തന്റെ പ്രതിപുരുഷന്മാരായി വെറും രണ്ടു പട്ടക്കാരെ മാത്രമാണു് നിയോഗിച്ചതു്. "The bishop of Rome was absent his age forbade his making the journey, but two of his priests represented him"³— പ്രായാധിക്യം, യാത്രചെയ്യുന്നതിനു് പ്രതിബന്ധമായിരുന്നതിനാൽ റോമിലെമെത്രാൻ ഹാജരാകാതിരിക്കുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെരണ്ടുപട്ടക്കാർ അദ്ദേഹത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുകയും ചെയ്തു—

"The Roman bishop was represented by the priests Vitus, and Vincentius"⁴—വിററസ്, വിൻസൻറിയസ് എന്ന രണ്ടു പുരോഹിതന്മാരാൽ

റോമാമെത്രാൻ പ്രതിനിധീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇതു രണ്ടും രണ്ടു പ്രമുഖ റോമൻ ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ്. ഇതു പോലെ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും പറയുന്നു രണ്ടു പട്ടക്കാ രായിരുന്നു റോമൻ മെത്രാന്റെ പ്രതിപുരുഷനാരെന്ന്. എന്നാൽ കത്തോലിക്കാ സഭയും യാക്കോബായവാദ ങ്ങളും എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവ് റീതു പ്രചര ണാർത്ഥം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നു, ഓസിയൂസ് റോമാ മെ ത്രാന്റെ പ്രതിപുരുഷനെന്ന്. മലങ്കര സഭ റോമാ പാപ്പായ്ക്കു വിധേയമായിരുന്നു എന്നു തെളിയിക്കുവാൻ പ്രഥമതഃ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു തന്നെ ഒരു വൻക ള്ളം. ഓസിയൂസ് റോമാമെത്രാന്റെ പ്രതിപുരുഷസ്ഥാ നം വഹിച്ചിരുന്നില്ലാ എന്നുമാത്രമല്ല, ഇവർ തമ്മിൽ സമ്പർക്കം പോലുമില്ലാതിരുന്ന രണ്ടു വ്യക്തികൾ ആ യിരുന്നു എന്നു കൂടി ഗ്രഹിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. റോമൻ സഭാംഗങ്ങളായ ചരിത്രകാരന്മാർ നൽകിയിട്ടുള്ള വിവ രണങ്ങൾ അനുസരിച്ച് അദ്ദേഹം കോൺസ്റ്റൻറയിൻ ചക്രവർത്തിയുടെ ഒരു ആപ്തമിത്രവും, സഭാസംബന്ധ മായ കാര്യങ്ങളിൽ ചക്രവർത്തിയുടെ ആലോചനക്കാ രണം അലക്സന്ദ്രിയായിൽ അറിയൂസ് മൂലമുണ്ടായ ക ഴപ്പങ്ങൾക്കു പരിഹാരം വരുത്തുവാൻ അവിടേക്കു ച ക്രവർത്തിയാൽ നിയുക്തനായ ദേഹവും ആ നിയോഗത്തിൽ നിന്നു ഗ്രഹിച്ച അറിവിനേ ആസ്പദമാക്കി ഒരു സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചു കൂട്ടുവാൻ ചക്രവർത്തിക്കു നിർദ്ദേശം കൊടുത്തയാളും, ഇങ്ങനെ പലവിധത്തിൽ ചക്രവർത്തിയോടുള്ള ബന്ധുത്വവും സഖിത്വവും അനു സരിച്ച് സുന്നഹദോസിൽ ആദ്യം വഹിക്കുവാൻ

ചക്രവർത്തിയാൽ നിയുക്തനായ ദേഹവുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും. ഈ ഓസിയൂസിന്റെ 313 മുതൽ 325 വരെയുള്ള ചരിത്രത്തിൽ ചക്രവർത്തിയോടല്ലാതെ, റോമിലെ മെത്രാന്മാർ എന്തെങ്കിലും ബന്ധമോ വേഴ്ചയോ ഉള്ള ആളാണ് അദ്ദേഹമെന്ന് യാതൊരു ചരിത്രകാരനും സാക്ഷിക്കുന്നില്ല. റോമൻ സമുദായാംഗവും, ഒരു മെത്രാനും ഒരു പ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരനും ആയ Dr. Hefele യുടെ "History of the Councils" എന്ന മഹൽഗ്രന്ഥസമുച്ചയത്തിന്റെ ഒന്നാം വാല്യത്തിൽ മേൽപറയപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ചില ഭാഗങ്ങളുടെ വിവർത്തനം താഴെ ചേർക്കുന്നു: "313 മുതൽ സ്പെയിനിലെ ഈ മെത്രാൻ കോൺസ്റ്റന്റയിനോടൊന്നിച്ചു ജീവിച്ചിരുന്നു"⁵. "323 നും, 324 നും, വളരെ മുൻപ് സ്പെയിൻ വിട്ട ഓസിയൂസ് സാധാരണയായി ചക്രവർത്തിയോടു കൂടി ജീവിച്ചിരുന്നു."⁶

"323—324, ഈ വർഷങ്ങളിൽ അലക്സന്ദ്രിയയിലെ കുഴപ്പങ്ങൾക്കു പരിഹാരം വരുത്തുവാൻ ചക്രവർത്തിയാൽ നിയുക്തനായി."⁷

റോമൻ സഭാംഗം തന്നെയായ മറ്റൊരു ചരിത്രകാരൻ 1948-ലും എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

"ചക്രവർത്തിയുടെ വിശ്വാസം ആ കാലഘട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും അധികം ആശ്ചിച്ചിരുന്നത് ഈ ഓസിയൂസ് ആയിരുന്നു."⁸. ഓസിയൂസ് റോമാ മെത്രാന്റെ പ്രതിപക്ഷനല്ലായിരുന്നു എന്നു തെളിയിക്കുന്ന മറ്റൊരു പ്രസ്താവന താഴെ ചേർക്കുന്നതു വേറൊരു

പ്രമുഖ റോമൻസഭാചരിത്രകാരൻറതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാചകം തന്നെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു. "At the Synods of Nicaea and Ephesus, Osius of Cordova and Cyril of Alexandria took precedence of the Papal legates"⁹. നിഖ്യായിലും, എപ്പ്യെസൂസിലും, ഓസിയൂസും, അലക്സാന്ത്രിയായുടെ കൂറിലോസും പാപ്പായുടെ പ്രതിപുരുഷന്മാരേക്കാൾ പ്രാധാന്യമേറിയ പ്രഥമസ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചിരുന്നു.

മേൽപ്പറഞ്ഞ റോമൻചരിത്രകാരന്മാർ കൈ കൂപ്പി സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു സത്യമാണ് ഓസിയൂസും റോമാ പാപ്പായുടെ പ്രതിപുരുഷൻ അല്ലായിരുന്നു എന്നുള്ളത്. റീത്തു പുരോഹിതൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രതിപുരുഷസ്ഥാനത്തു പ്രതിഷ്ഠിച്ചതു എത്രത്തോളം ശരിയെന്നു വായനക്കാർ തന്നെ വിധിച്ചു കൊൾക.

b) ഓസിയൂസിന്റെ ഒപ്പം വെറും രണ്ടു പട്ടക്കാരുടെ, ഒപ്പം ഒന്നാമതായി ഒന്നിച്ചു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഓസിയൂസും ഒന്നാമതായി ഒപ്പിട്ടു എന്നുള്ളതു സത്യാതന്നെയാണ്. യോഗത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ എന്നുള്ള നിലയിൽ ചെയ്യേണ്ടതും, ചെയ്തതുമാണ്. അദ്ദേഹം ഒപ്പിട്ടതിനുശേഷം താഴെ പറയുന്ന വാചകം എഴുതി റോമാ മെത്രാന്റെ പ്രതിപുരുഷന്മാർ ഒപ്പിട്ടിരിക്കുന്നതായിട്ടാണ് ചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. അതായതു "റോമാപള്ളിയുടെ നാമത്തിൽ ഇററലിയിലും, സ്പെയിനിലും, പാശ്ചാത്യദേശം മുഴുവനിലുമുള്ള പള്ളികൾ"¹⁰ എന്നെഴുതി റോമാ

മെത്രാന്റെ പ്രതിപുരുഷന്മാർ ഒപ്പുവെച്ചു എന്നാണ്. കത്തോലിക്കാസഭയും, യാക്കോബായ വാദങ്ങളും എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവ് ഇതു സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. (P. 284) പാശ്ചാത്യദേശത്തെ ഭരണാധികാരിയായ റോമാമെത്രാന്റെ പ്രതിപുരുഷന്മാരാണ് ഒപ്പുവെച്ചിരിക്കുന്നത്. പൌരസ്ത്യ ദേശത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുവാൻ റോമാമെത്രാൻ ആരെയും നിയോഗിച്ചിട്ടില്ല. റോമിന്റെ മെത്രാൻ, പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളുടെ പാത്രിയർക്കീസ്, പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമി, ദൈവത്തിന്റെ വികാരി, ആകമാനക്രൈസ്തുവസഭയുടെ പരമാധികാരി എന്നിങ്ങനെയുള്ള സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നയാളിന്റെ പ്രതിപുരുഷന്മാരായി ഒപ്പിടേണ്ടുന്ന സ്ഥാനാപതികൾ, അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ, ഇററലിയുടേയും, പാശ്ചാത്യദേശം മുഴുവന്റെയും മാത്രം ഭരണാധികാരിയായി റോമാ മെത്രാനെ, അധികാരപരിധി നിർണ്ണയിച്ചു ഒപ്പുവെച്ചതിൽനിന്ന് അക്കാലത്തു ആകമാനസഭയിലെ പരമാധികാരം എന്ന മിഥ്യ രംഗപ്രവേശനം ചെയ്തിരുന്നില്ലായെന്നുള്ള ചരിത്രസത്യമല്ലെ പ്രസ്തുതമാകുന്നു. ഇന്നത്തെ റോമൻ സഭാപ്രവർത്തകർ സ്വപ്നം കാണുന്ന സാർവ്വലോകീക മേധാവിത്വം അന്നത്തെ പാപ്പായ്ക്കും, പ്രതിപുരുഷന്മാർക്കും അചിന്ത്യം തന്നെയായിരുന്നു. എന്നാൽ അന്ത്യോക്യയിലേയും, അലക്സാന്ത്രിയയിലേയും പാത്രിയർക്കീസന്മാർ സന്നിഹിതരായിരിക്കെ റോമാ ബിഷപ്പിന്റെ പ്രതിനിധികൾ അല്യുക്സൻ ഒപ്പിട്ടു കഴിഞ്ഞാലുടൻ ഒപ്പുവെക്കത്തക്കവണ്ണം അനുവദിച്ചതു റോമാ സഭക്കുള്ള പരമാധികാരത്തിന്റെ ഫലമല്ലെ എന്നൊരു ചോദ്യം ആ ഗ്രന്ഥ

ത്തിന്റെ കർത്താവ് ചോദിച്ചിട്ടുണ്ട്. .അതു ശരിയല്ലേ! എന്താണ് ആ വിധത്തിൽ അനുവദിച്ചത്? അതിന്റെ യഥാർത്ഥ കാരണം ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്നറിയാം. അതു മതപരമായ ഒന്നല്ലായെന്നുള്ളതുതന്നെ.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ റോമിന്റെ പ്രാമുഖ്യം വൈദികമൊ, രാഷ്ട്രീയമൊ എന്നു പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. റോമിലെ മെത്രാനും, റോമിലെ സിംഹാസനത്തിനും, റോമൻ ചക്രവർത്തിമാരുടെ ഭരണകാലത്തു അവരുടെ അധികാരസീമയിൽ പ്രഥമസ്ഥാനംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതു തർക്കവിതമായ ഒരു ചരിത്രവസ്തുതയാണ്. അതു മതപരമൊ, വൈദികമൊ, ആദ്ധ്യാത്മികമൊ, അല്ലാ. പ്രത്യേക രാഷ്ട്രീയരംഗത്തു രാഷ്ട്രീയമായ കാരണങ്ങളാൽ തലസ്ഥാനനഗരത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തിൽനിന്ന് കാലാനുസരണം ഉത്ഭുതമായതാണ്. അങ്ങിനെയല്ല എന്നു സമർത്ഥിക്കുവാൻ തങ്ങളുടെ ഭൂരികാരപ്രമത്തത്തിൽ ആവേശഭരിതരായി തീർന്ന് ചില ഭരണാധികാരികളും, അവരുടെ ഹിതാനുവർത്തികളും പലപ്പോഴും ആ അക്രൈസ്തവ റോമൻപാരമ്പര്യത്തിന്റെ രക്തത്തുള്ളലിൽ ഉത്സുകരായി വർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. അല്ലാതെ ക്രൈസ്തവമതസിലാന്തത്തിലൊ, സഭാ ഭരണഘടനയിലൊ, സുന്നഹദോസു നടപടികളിലൊ അധിഷ്ഠിതമായതല്ല. രണ്ടു കാരണങ്ങളാൽ റോമിന് പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം ലഭിച്ചു. ഒന്നാമതായി, അപ്പോസ്തോലസ്ഥാപിതമായ സഭകൾ പൗരസ്ത്യദേശങ്ങളിൽ ധാരാളമായിരിക്കെ, പാശ്ചാത്യരാജ്യം ആകെക്കൂടി ദർശിച്ചു

ത്, വി: പത്രോസ്, പെത്രലൂസ് ശ്ലീഹന്മാരാൽ സ്ഥാപിതമെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്നതും, അവരുടെ അസ്ഥിക്രൂടം നിത്യവിശ്രമം കൊള്ളുന്നതുമായ ഏക അപ്പോസ്തോലസ്ഥാപിതസഭ റോമിൽ മാത്രമുള്ളതു എന്നുള്ളതാണ്. അതിനാൽ പാശ്ചാത്യദേശത്തെ വിടെയും, റോമിനെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു പ്രത്യേക ബഹുമാന്യതാബോധം വ്യാപിച്ചിരുന്നതു വെറും സ്വാഭാവികം മാത്രമാണ്. രണ്ടാമതായി റോമൻ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായി നൂററണ്ടുകൾ റോമാപട്ടണം നിലനിന്നു വന്നതിൽകൂടി രൂപമെടുത്തു സ്ഥലപ്രാധാന്യം. 381-ൽ സമ്മേളിച്ച രണ്ടാം സാർവത്രിക സുന്നഹദോസിന്റെ (കസ്തന്തീനോപോലീസ്) മൂന്നാംകാനോനായും, 451-ൽ സമ്മേളിച്ച് റോമിലെ ലിയൊപാപ്പായുടെ ഹിതാനുസരണം നടത്തിയ കല്ക്കദോനിയ സുന്നഹദോസിന്റെ ഇരുപത്തിയെട്ടാം കാനോനായും ഈ സത്യത്തെ ഉച്ചൈസ്തരം ഘോഷിക്കുന്നു. "That the bishop of Constantinople have the prerogative of honour, next after the bishop of Rome, because it (Constantinople) is New Rome." —കസ്തന്തീനോ പോലീസ് പുതിയ റോമായാകയാൽ റോമായുടെ മെത്രാൻ കഴിഞ്ഞാൽ ഉൽകൃഷ്ടപദവിയുടെ വിശേഷാധികാരം, കസ്തന്തീനോപോലീസിലെ മെത്രാനുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. കസ്തന്തീനോപോലീസിനെ പുതിയ റോമാ എന്നു വിളിക്കുവാൻ, അതു ചക്രവർത്തിയുടെ തലസ്ഥാനനഗരമായി ഉയർത്തപ്പെട്ടതൊഴികെ മറ്റു യാതൊരു പ്രാധാന്യവും ആ സ്ഥലത്തി

നില്ലാ. പത്രോസ് 'പൌലൂസ്' ശ്ലീഹന്മാരാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട സിംഹാസനമായതുകൊണ്ടാണ് റോമയ്ക്ക് പ്രാധാന്യവും, ഉൽകൃഷ്ടതയും ഉണ്ടായിരുന്നതെങ്കിൽ അതിനോടു കസ്തൂരീനോപോലീസിനെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി പുതിയ റോമാ എന്നു നാമകരണം ചെയ്യുവാൻ രണ്ടാം സാർവ്വത്രിക സുന്നഹദോസിൽ സമ്മേളിച്ച വി: പിതാക്കന്മാർ ചെയ്യപ്പെടുകയില്ലായിരുന്നു. അവർക്ക് ഏകാഭിപ്രായമായി ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിരുന്നത് റോമാ തലസ്ഥാന നഗരി എന്നുള്ള നിലയിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒന്നമാത്രമാണെന്നാണ്. അതാണ് "പുതിയ റോമാ" എന്ന പദസൃഷ്ടിയ്ക്ക് അവർ മുതിർന്നത്. രാഷ്ട്രീയമായ പ്രാധാന്യത്തിന്റെ തത്വത്തിലാണ് പാത്രീയക്കീസന്മാരുടെ മുറ മുൻ നിശ്ചാസുന്നഹദോസിൽ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതും. അതായതു ഒന്നാമതു റോമാ, രണ്ടാമതു അലക്സാന്ത്രിയാ, പിന്നാലെ അന്ത്യോക്യാ. അപ്പോസ്തോലന്മാൽ സ്ഥാപിച്ചതു മൂലം ഒരു സ്ഥലത്തിന് പ്രാധാന്യം ലഭിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ വി: പത്രോസിന്മാൽ തന്നെ സ്ഥാപിതമെന്ന് ചരിത്രദൃഷ്ട്യാ സുസ്ഥാപിതമായ അന്ത്യോക്യാ, സിംഹാസനസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ ഒന്നാമത്തേതൊ, അതല്ല ആ കാരണത്തിൽ റോമിനു പ്രഥമസ്ഥാനം നൽകിയെങ്കിൽ അന്ത്യോക്യായ്ക്ക് രണ്ടാം സ്ഥാനമെങ്കിലും ലഭിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ആ വിധത്തിൽ ക്രമം നിശ്ചയിക്കാതെ രണ്ടാമത്തെ സ്ഥാനം അലക്സാന്ത്രിയായ്ക്ക് കൊടുത്തത് അതു റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലെ അക്കാലത്തെ രണ്ടാമത്തെ പട്ടണം എന്നുള്ള നിലയിലാണ്. പിന്നാലത്തു കസ്തൂരീനോപോലീസ് പട്ട

ണം തലസ്ഥാന നഗരി എന്ന നിലയിൽ വളർച്ച പ്രാപിച്ചപ്പോൾ, റോമിനുശേഷം രണ്ടാമത്തെ സ്ഥാനം സിംഹാസന പട്ടികയിൽ ആ സ്ഥലത്തിന് നൽകി എന്നുള്ളതും ഈ പരമാർത്ഥത്തെ വെളിവാക്കുന്നുണ്ട്.

ഇനിയും കല്പദ്രോണിയായുടെ—പാപ്പായുടെ ഹിതാനുസരണം നടത്തി തങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിനും ഉത്തമബോധ്യത്തിനും എതിരായി രാജകീയബലപ്രയോഗത്തിന്റെയും സാധീനത്തിന്റെയും തണലിൽ സന്നിഹിതരായിരുന്ന പിതാക്കന്മാരെക്കൊണ്ട് നിശ്ചയങ്ങളെ സമ്മതിപ്പിച്ചു പട്ടാളസുനഹദോസ്—28-ാം കാനോനാ കാണുക.

“Following in all respects (everywhere) the decrees of the holy Fathers and recognising The Canon, which has been read, of the 150 bishops most beloved of God (who assembled in the regal city of Constantinople, the New Rome, in the time of Theodosius the emperor of pious memory) we too decree and note the same things concerning the privileges of the most holy church of the same Constantinople which is New Rome. For to the throne of old Rome, because that was the imperial city the fathers rightly (naturally) granted privileges, and moved by the same consideration the 150 bishops most beloved of god; have given the like privileges to the most holy Throne of New Rome, rightly judging that the city which was honoured with the seat of the Empire and the Senate, enjoying, too, the same

civil privileges with the old imperial Rome, should be honoured as she is in ecclesiastical matters also being second and next after her”

“ആതനറോമായാകുന്ന കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ എന്ന രാജകീയപട്ടണത്തിൽ പാവനസ്തുരണീയനായ തേവോദോസിയോസ് ചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്തു കൂടിയ, ദൈവത്തിനു പ്രിയതമന്മാരായ 150 ബിഷോപ്പന്മാരാൽ വായിക്കപ്പെട്ട കാനോനെ ബഹുമാനിച്ചും, പരിശുദ്ധപിതാക്കന്മാരുടെ കല്പനകളെ എല്ലാവിധത്തിലും പിൻപററിയും പുതിയ റോമായാകുന്ന അതേ കസ്തന്തിനോപ്പോലീസിലെ സഭയുടെ പദവികളെ ഞങ്ങളും അംഗീകരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ രാജകീയആസ്ഥാനമായിരുന്ന പഴയ റോമാസിംഹാസനത്തിനു അതർഹിക്കുന്ന പദവികൾ പിതാക്കന്മാർ ശരിയായി അനുവദിച്ചതുപോലെ പുതിയതിനും അതേ കാരണത്താൽ അനുവദിച്ചു. ദൈവത്തിന്റെ പ്രിയതമന്മാരായ 150 ബിഷോപ്പന്മാർ ആലോചിച്ചപ്പോൾ, സാമ്രാജ്യസിംഹാസനത്താലും സൈനറിനാലും ബഹുമാനിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഏറ്റവും പരിപാവനമായ ആതനറോമും (കസ്തന്തിനോപ്പോലീസ്) അതേ സാമൂഹ്യപദവികൾ റോമായെപ്പോലെ അർഹിക്കുന്നതായി അവർ മനസ്സിലാക്കി. സഭാസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽ കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ എങ്ങനെ റോമ്മാ കഴിഞ്ഞാൽ ഏറ്റവും അടുത്ത രണ്ടാം സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നുവോ അതുപോലെ സിവിൽ കാര്യങ്ങളിലും അവർക്കു പദവികൾ നൽകേണ്ടതാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു.”

ഈ നിശ്ചയം അംഗീകരിക്കപ്പെടാതിരിപ്പാൻ
 റോമാ പ്രതിപുരുഷന്മാർ ആവോളം ശ്രമിച്ചു. ഈ
 വിധകാര്യങ്ങളേക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കരുതെന്ന് ത
 ണ്ടടം നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് ശക്തിമത്തായി
 വാദിച്ചുനോക്കി. പക്ഷേ, അവരുടെ പ്രതിഷേധ
 ശബ്ദത്തിന് അശേഷം വിലകല്പിക്കാതെ സുന്നഹ
 മദോസ് ഏകാഭിപ്രായമായി അതു പാസ്സാക്കുക
 ന്നെ ചെയ്തു. കല്ക്കദാനിയായുടെ ആരാംസമ്മേള
 നത്തിൽ വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനരംഗം ആവിർഭവിച്ച
 പ്ലോഡം പ്രതിഷേധശബ്ദം ഉയർത്തിയ റോമാപ്രതി
 പുരുഷന്മാരെ സംതുച്ഛരാക്കുവാൻ സുന്നഹമദോസിന്
 ഹിതകരമല്ലാതിരുന്നതും, അനുകൂലിക്കുവാൻ പാടി
 ല്ലാത്തതുമായ ഒരു നിശ്ചയത്തെ സുന്നഹമദോസിലെ
 പിതാക്കന്മാരെക്കൊണ്ട് അംഗീകരിപ്പിക്കുവാൻ സ
 ുകൃഷ്ടകൃഷ്ടം ഉപയോഗിച്ച ചക്രവർത്തിയും ഈ നി
 ശ്ചയത്തോടനുക്രമിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ദീയസ്കോറോ
 സിൽനിന് സ്ഥാനം പ്രാപിച്ചവനും, ആപൽഘ
 ടത്തിൽ, സ്ഥാനമാനപ്രലോഭനങ്ങൾ ഇഹരിച്ച് അ
 ദ്ദേഹത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് ഒരു മാപ്പസാക്ഷിയായി
 രൂപാന്തരപ്പെട്ട് റോമിലെ ലീയോയുടെ പിണിയാ
 ളായി വർത്തിച്ച കസ്തന്തീനോപ്പോലീസിലെ പാത്രി
 യർക്കീസായ അനാറോലിയസും, ചക്രവർത്തിയുടെ അ
 ഭിമതമെന്നോ, അതിനെ കണ്ണമടച്ച് അംഗീകരി
 ക്കുകമാത്രം തങ്ങളുടെ ചുമതല എന്ന ഏകവിചാ
 രത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയ സുന്നഹമദോസംഗങ്ങളും ഏ
 കാഭിപ്രായമായി പാസ്സാക്കിയ കുന്നാണ് ഈ 28-ാം

കാനോനാ. ആ കാനോനിൽ പറയുന്നു റോമാ രാജകീയ ആസ്ഥാനമായിരുന്നതുമൂലമാണ് അതിന് പ്രധാന്യം ലഭിച്ചതെന്ന്. ഈ സുന്നഹദോസിന്റെ തന്നെ 9-ം, 17-ം കാനോനുകളും ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഈ കാനോനുകളുമൂലം കസ്തന്തീനോപ്പോലീസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അധികാരതൃത്തിയിൽ യാതൊരു വിധപ്രവർത്തനവും മറ്റൊരാധികാരിയിൽ നിന്നും ഉണ്ടാകുവാൻ പാടില്ലാ. റോമാപാത്രിയർക്കീസിന് ആകമാന സഭയിൽ പരമാധികാരമുണ്ടെന്നല്ല-ഇല്ലെന്നാണ് ഈ നിശ്ചയങ്ങളിൽനിന്നും ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയുന്നത്. രാഷ്ട്രീയ രംഗത്തു സമുന്നതമായ സ്ഥാനം പ്രാപിച്ച റോമിന് ഒന്നാസ്ഥാനവും, ആ കാരണംകൊണ്ട് ഉന്നതസ്ഥാനത്തെത്തിയ കസ്തന്തീനോപ്പോലീസിന് രണ്ടാം സ്ഥാനവും ചക്രവർത്തിമാരുടെ ചരിലാളനയിൽ സഭയിൽ ഉണ്ടായിവന്നു. ഈ രാഷ്ട്രീയ പ്രാധാന്യം ചക്രവർത്തിമാർ നൽകിയതിനെ മറുഭാവം അംഗീകരിച്ചതുകൊണ്ടാണ് സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയങ്ങളിൽ അദ്വൈതത്തിന്റെ ഒപ്പിനുശേഷം റോമാ സിംഹാസനത്തിന്റെ പേരിൽ ആരെങ്കിലും ഒപ്പുവെയ്ക്കുന്ന പതിവുണ്ടായത്. അല്ലാതെ സഭയുടെ ആത്മീക കാര്യങ്ങളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം റോമായ്ക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. കൽക്കദോനിയയുടെ 9, 17, 28 എന്നീ കാനോനുകളും സുന്നഹദോസ് അംഗീകരിച്ചതു നിയമവിരുദ്ധമെന്ന് ആരെങ്കിലും പറയുന്നെങ്കിൽ ഒന്നുകിൽ അവർ സത്യത്തെ നിഷേധിക്കുന്ന കള്ളന്മാരും, ദുരധികാരമോഹികളും; അല്ലെങ്കിൽ അവ ചാസ്താക്കിയ 520 ബിഷോപ്പന്മാ

രാജിയായവർ വിവേകരഹിതർ, പാരമ്പര്യം അറിയാത്തവർ, ചരിത്രം ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർ, കള്ളന്മാർ. ഇപ്രകാരമെങ്കിൽ രണ്ടാം എപ്പോസ്യൂസ് സുന്നഹദോസിന് ലീയൊ കൊടുത്ത പേര്—കള്ളന്മാരുടെ സംഘം—അതിനനുയോജ്യമല്ലാത്തതു് കല്ക്കദോനിയായ്ക്കു് വളരെ പററിയതാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ അങ്ങനെയൊന്നില്ല. നിഖ്യാസുന്നഹദോസിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ -ചക്രവർത്തിയാൽ നിയോഗിതനായ ഓസിയൂസ് മെത്രാൻ—സുന്നഹദോസ് നടപടികൾക്കു് ഒന്നാമതായി ഒപ്പിട്ടുകഴിഞ്ഞു് സാമ്രാജ്യത്തിലെ രാജകീയ പട്ടണങ്ങളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനത്തുള്ള റോമിലെ മെത്രാന്റെ പ്രതിപുരുഷന്മാർ ഒപ്പുവെച്ചതു എന്തിനാണെന്നതിലാണെന്ന് മേൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

൨) നിഖ്യായിലെ പിതീക്കന്മാരെല്ലാം റോമാസിംഹാസനത്തിന്റെ പരമാധികാരത്തെ അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. ഇതിനുപരി പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള എ. ബി. കാര്യങ്ങളേപ്പോലെ തന്നെ അടിസ്ഥാനരഹിതമായ ഒരു നിഗമനമാണിതും. 451-ൽ സമ്മേളിച്ച കല്ക്കദോനിയായിൽ റോമാ മെത്രാൻ പരമാധികാരം ആരും കൊടുത്തില്ല. അതിനു മുമ്പു് അങ്ങിനെ ഒന്നുണ്ടായിരുന്നോ എന്നും, അങ്ങിനെ ഒരു പരമാധികാരം ആരെങ്കിലും സമ്മതിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നോ എന്നും പരിശോധിച്ചുനോക്കാം.

ആദിമ ശതാബ്ദങ്ങളിൽ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ ക്രൈസ്തവകേന്ദ്രങ്ങൾ പലതും കൂടുതൽ സമ്പന്നം

പാലിച്ചു വന്നിരുന്നതും ആലോചനകളും അഭിപ്രായങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളും ആരാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നതും അലക്സന്ദ്രിയൻസഭാ കേന്ദ്രമായിരുന്ന കാത്തജിനോടായിരുന്നു. അല്ലാതെ റോമിനോടായിരുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ വർത്തിച്ചുവന്നതിൽ ഏറ്റവും പ്രമുഖ വിഭാഗം സ്പെയിനിലെ സഭയായിരുന്നു. റോമാ സിംഹാസനത്തിൽ സ്റ്റീഫൻപാപ്പാ ഭരണം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ പണ്ഡിതനും വിശുദ്ധനുമായ സിപ്രിയൻ (cyprian) അലക്സന്ദ്രിയാ സഭയെ ഭരിച്ചുവന്നിരുന്നു. ആ കാലഘട്ടത്തിൽ സ്പെയിനിലുണ്ടായ മതപീഡ മുഖാന്തിരം അനേകർ സത്യവിശ്വാസത്തേയും ക്രിസ്താനി മതത്തേയും ഉപേക്ഷിച്ചുകൂട്ടത്തിൽ രണ്ടുമെത്രാന്മാരും വിശ്വാസത്യാഗികളായിത്തീർന്നു. ആ കാരണത്താൽ അവർ ഇരുവരും സ്ഥാനഭ്രഷ്ടരാക്കപ്പെടുകയും അവരുടെ സ്ഥാനങ്ങളിലേക്ക് മറ്റു രണ്ടുപേർ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു വാഴിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. തള്ളപ്പെട്ടവരിൽ ഒരുവൻ റോമിലേക്ക് പോകയും നഷ്ടപ്പെട്ടസ്ഥാനം വീണ്ടെടുക്കുവാൻ വല്ല മാർഗ്ഗങ്ങളുമുണ്ടായെന്ന് സ്റ്റീഫൻ പാപ്പായോടു ആലോചിക്കുകയുമുണ്ടായി. നീക്കം ചെയ്യപ്പെട്ടവരായ രണ്ടുപേരും തിരികെ അവരുടെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നാണ് പാപ്പാ അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്. അനധികൃതമായ ഈ അഭിപ്രായപ്രകടനത്തിൽ കുപിതരായിത്തീർന്ന സ്പെയിൻ സഭാംഗങ്ങൾ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് തീരുമാനം അറിയിക്കുവാൻ കാത്തജിൽ അപ്പീൽ ബോധിപ്പിച്ചു. പാപ്പായെപ്പോലെ ഗുതഗതി

യിൽ ഒന്നംപ്രവർത്തിക്കാനെ നിയമാനുസരണംകാതേ
 ജിൽ സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടി, കായ്കൾ വിശദ
 മായി ചർച്ചചെയ്ത്, വിശുദ്ധനായ സിപ്രിയൻ ഈ
 അപ്പീൽ തീർച്ച ചെയ്തു. സ്ലീഫൻ പാപ്പായുടെ അഭി
 പ്രായം തെറ്റായതാണെന്നും, അതിനാൽ ആ അഭി
 പ്രായം നിരാകരിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നുമാണ്. ഈ
 തീരുമാനമാണ്. സ്വപ്രിയനിലെ സഭ അംഗീകരിച്ച
 തും പ്രായോഗികമാക്കിയതും. ഇതാണ് റോമിലെ പാ
 പ്റ്റാ പാശ്ചാത്യരാജ്യത്തുതന്നെ അധികാര പ്രയോഗ
 ത്തിന് മുതിർന്നതിനു ലഭിച്ച അനുഭവം.

ഈ വിശുദ്ധ സിപ്രിയാനോസും റോമിലെ സ്ലീ
 ഫൻ പാപ്പായുമായി, വേദവിപരീതികളാൽ നടത്ത
 പ്പെടുന്ന മാമോദീസായുടെ സാധുതപത്തെ സംബന്ധി
 ച്ച് അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടായി. വേദവിപരീതിക
 ളാൽ നടത്തപ്പെടുന്ന മാമോദീസാ ശരിയായ മാമോദീ
 സാ അല്ലാത്തതിനാൽ അവ ആവർത്തിക്കപ്പെടേണ്ടതാ
 ണെന്ന് വി:സിപ്രിയനും പൌരസ്ത്യമെത്രാന്മാരും വാദി
 ച്ചു. അങ്ങനെയല്ലാ പാഷണ്ഡികളാൽ നടത്തപ്പെടുന്ന
 മാമോദീസാ സാധുവായിട്ടുള്ളതാണെന്നും, അതിനാൽ
 ആവർത്തിക്കപ്പെടുവാൻ പാടുള്ളതല്ലെന്നും സ്ലീഫൻ
 വാദിച്ചു. തമ്മിൽ മത്സരമായി. അന്യോന്യമുള്ള സ്നേഹ
 ബന്ധം വേർപെടുത്തുമെന്ന് സ്ലീഫൻ ഭീഷണിപ്പെടു
 ത്തി. ചോരാ-തൻറ ഇംഗിതാനുസരണംപ്രവർത്തിക്ക
 ന്നില്ലെങ്കിൽ ഇതാണ് അതിനുള്ള മറുപടിയെന്ന് പറ
 ണെന്ന് സ്ലീഫൻ വി:സിപ്രിയനേയും കൂട്ടരേയും തക്കമു
 യുള്ള ബന്ധത്തിൽനിന്ന് വേർതിരിച്ച് പ്രഖ്യാപനവും

നടത്തി. പക്ഷേ ആ നടപടി വിജയിച്ചില്ല. 87-മെ
 ത്രാന്നാദം അനേകം പട്ടക്കാരും ഒട്ടധികം സത്യവി
 ശ്വാസികളും സംബന്ധിച്ച ഒരു സുന്നഹദോസ് കാ
 തേജിൽപെട്ടു വി: സിപ്രിയൻ നടത്തുകയും, സ്റ്റീഫ
 റ്റൻറെ അഭിപ്രായവും നടപടിയും തെറ്റാണെന്നും ത
 ങ്ങളുടെ ഉപദേശം മാത്രമാണ് ശരിയെന്നും, ഖണ്ഡി
 തമായി തിരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. റോമിലെ മെത്രാന്
 അലക്സാന്ത്രിയാ സഭയുടെമേൽ കർതൃത്വം ഉണ്ടാ
 യിരുന്നെങ്കിൽ അയാളുടെ കല്പനയെ അവഹേളിക്കത്ത
 ക്ക ഒരു ഭോഷനല്ലായിരുന്നു വി: സിപ്രിയനെന്ന് സഭാ
 ചരിത്രം അൽപ്പമെങ്കിലും അറിയാവുന്നവർ കൈക്
 ള്സി സമ്മതിക്കും. റോമിലെ പാപ്പായ്ക്ക് “തെറ്റാവര
 മെന്നു” ഒരു ഗുണവിശേഷം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് പ
 രാതിന കാലത്തെ ഈ നടപടികൾ പ്രഘോഷിക്ക
 കയും ചെയ്യുന്നു. വി: സിപ്രിയൻ രേഖപ്പെടുത്തിയി
 യിക്കുന്നതു കാണുക.-

“We judge no one; we do not propose
 to put out of communion those who think
 otherwise, None of us wishes to prove as a
 bishop of bishops, or to force the agreement
 of his by a tyrannous terror. Every bishop
 n the fullness of his liberty and authority
 retains the right to think for himself; he is
 no more amenable to the judgement of another
 than he is at liberty to judge others.”¹¹
 —നാം ആരും വിധിക്കുന്നില്ല. സ്വാഭാഭിപ്രായത്തിനു
 വിപരീതമായി ചിന്തിക്കുന്നവരെ മുടക്കണമെന്ന് നാം

അഭിപ്രായപ്പെടുന്നില്ല. ബിഷപ്പന്മാരുടെ ബിഷപ്പ് എന്നു ഭാവിക്കുന്നതിനോ, സഹ ബിഷപ്പന്മാരുടെ ഏകകണ്ഠമായ അഭിപ്രായത്തെ നിഷ്കർഷിപ്പണിയാൽ ബലാൽക്കാരേണ സമ്മതിപ്പിക്കുന്നതിനോ ഞങ്ങളിൽ ആരും ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഓരോ ബിഷപ്പിനും,— സ്വാധീകാരത്തിന്റെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും പൂർണ്ണതയിൽ സ്വയം ചിന്തിയ്ക്കുന്നതിന് അവകാശമുണ്ട്. മറ്റുള്ളവരെ വിധിപറയുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന് സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാത്ത പ്രകാരംതന്നെ മറ്റൊരുവന്റെ വിധിയ്ക്ക് അദ്ദേഹം വിധേയനുമല്ല.”

സ്റ്റീഫൻ ഭീഷണി പ്രയോഗിച്ചതു വ്യഥാവായി. അയാളുടെ അഭിപ്രായം അതു അംഗീകരിക്കപ്പെടേണ്ട റോമിൽ മാത്രം പ്രയോഗികമായി. അക്കാലത്തു നിലവിലിരുന്ന അഭിപ്രായഗതി വി: സിപ്രിയന്റെ ഒരു വാചകത്തിൽതന്നെ ഉദ്ധരിക്കാം.

—“and that what ever Peter was, so also the other Apostles.”¹². അതേ; പത്രോസ് ആരായിരുന്നുവോ, അതുതന്നെ തോമായും എന്നു ചുരുക്കം.

മറ്റൊരു രംഗം കാണുക. രണ്ടാംസാർവ്വത്രികസുന്നഹദോസെന്ന് റോമാസഭയും അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്ന കന്യന്തിനൊപോലീസ് സുന്നഹദോസിൽ അദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചത് അന്ത്യോക്യയിലെ മിലീത്തൂസ് ആയിരുന്നു. ആ കാലഘട്ടത്തിലെ സഭാചരിത്രം അൽപ്പം അറിയുന്നതു രസാവഹമാണ്. 360-ൽ അന്ത്യോക്യാ സിംഹാസനത്തിലേക്ക് ഒരു പാത്രിയർക്കീസിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ട ഘട്ടം ആവിർഭവിച്ചു. പൌരസ്തൂർ ത

അളുടെ പതിവനുസരിച്ച് ഒരാളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു സ്ഥാനാരോമണം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ആ ദേഹമാണ് മിലീത്തൂസ്. എന്നാൽ ഈ മിലീത്തൂസിനോടു് അസുഖം ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചെറിയ വിഭാഗം പോളിനസ് എന്ന ഒരു പട്ടക്കാരന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുകയും, റോമൻസഭാ വിഭാഗപ്രണയികളിലൊരാളായ ലൂസിഫർ എന്ന ദേഹത്താൽ ഈ പോളിനസ് തന്നെ മെത്രാനായി അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടു അന്ത്യോക്യാപാത്രിയക്സിസ് എന്ന പേർ വിളിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. റോമാസഭ ഈ പോളിനസനേയാണ് അന്ത്യോക്യാ പാത്രിയക്സിയായി അംഗീകരിച്ചത്. റോമാസഭയും അവരുടെ പാത്രിയക്സിയായ ഡമാസസും സ്വീകരിച്ചിരുന്ന പാത്രിയക്സിസ് പോളിനസായിരിക്കെ അവർ അംഗീകരിക്കാതിരുന്ന മിലീത്തൂസ് ആദ്യക്ഷണം വഹിച്ചുവെന്ന് രണ്ടാം സാർവ്വത്രിക സുന്നഹദോസ് നടന്നത്. ഈ സുന്നഹദോസിനെ റോമാസഭ അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മിലീത്തൂസ് നിശ്ചിതനായി. പോളിനസ് ജീവനോടെയിരിക്കുന്നു. റോമാമെത്രാനും കൂട്ടരും പോളിനസ് അന്ത്യോക്യാ പാത്രിയക്സിയായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുവാൻ ആവുന്നതു പരിശ്രമിച്ചുനോക്കി. പക്ഷേ ആ ശ്രമങ്ങൾ വിഫലങ്ങളായി തീരുകയും ഫ്ലാവിയൻ എന്നൊരു ദേഹം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു് വാഴിക്കപ്പെടുകയും അധികാരത്തിലെത്തുകയുമാണ് ചെയ്തത്. റോമാ മെത്രാന് എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേകതയും പ്രാമാണ്യവും പരമാധികാരവും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ മിലീത്തൂസ് അതെല്ലാം അവഗണി

ച്ചു് സിംഹാസനത്തിൽ വാണതും റോമാസഭ കൈകൂപ്പി സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു സാർവത്രിക സുന്നഹദോസിൽ ആദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചതും എങ്ങിനെ?

മേലുദ്ധരിച്ച ചരിത്രങ്ങൾ റോമായിലെ മെത്രാൻ അദ്ദേഹം ഭരിച്ചിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലൊഴികെ മറ്റൊരു സ്ഥലത്തുമുള്ള സഭകളിന്മേൽ യാതൊരുവിധ അധികാരാവകാശങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലായെന്നല്ലെങ്കിൽ തെളിയിക്കുന്നതു്.

നിഖ്യാസുന്നഹദോസിൽ പിതാക്കന്മാർ സുന്നഹദോസ് നടപടികൾക്ക് ഒപ്പുവെച്ചതു അവരവരുടെ ഭരണാധികാരാതൃത്തികളെ പ്രതിനിധീകരിച്ചുകൊണ്ടു് മാത്രമല്ലാതെ ഒരു പരമാധികാരത്തിനു് വിധേയമായിട്ടായിരുന്നു എന്ന് ചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നില്ലാ. നിഖ്യാസുന്നഹദോസിൽ പേർഷ്യായിലെ യൂഹാനോൻ മെത്രാപ്പോലീത്താ ഇൻഡ്യയെക്കൂടി പ്രതിനിധീകരിച്ചുകൊണ്ടു് ഒപ്പിട്ടു എന്നുള്ളതു മലങ്കരസഭയ്ക്കു് റോമാസഭയോടുള്ള വിധേയതപത്തിനു് തെളിവു നൽകുന്ന ഒരു സംഭവമല്ലതന്നെ. അതിനാൽ 325 വരെയും മലങ്കരസഭ റോമാസഭയോടു ബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്നില്ലായെന്നും റോമാ മെത്രാൻ ആ കാലവട്ടംവരെ മലങ്കരസഭയുടെമേൽ ഭരണകർത്തവ്യം വഹിച്ചിരുന്നില്ലായെന്നും ഉള്ളതു ഒരു ചരിത്രപസ്തുതയായി നിലനില്ക്കുകന്നൊചെയ്യുന്നു.

II

പേർഷ്യൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾ

മലങ്കരസഭ റോമാസഭയ്ക്ക് വിധേയയായിരുന്നു എന്ന് സമത്വിക്കുവാൻ രണ്ടാമതായി നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെളിവ് 345-ൽ പേർഷ്യയിൽനിന്നും കേരളത്തിലുണ്ടായ ക്രിസ്ത്യാനികൾ. “ക്രിസ്ത്യാനികൾ കത്തോലിക്കാവിശ്വാസികളും റോമാ പാപ്പായുടെ അധികാരത്തിന് വിധേയരും ആയിരുന്നു” എന്നാണ് പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതു യഥാർത്ഥമാണെന്നറിയുന്നതിന് ആ കാലത്തെ പേർഷ്യരാജ്യ ചരിത്രം അല്ലമായി അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഏ. ഡി. 309 മുതൽ 379വരെ-അതായതു എഴുപതു വർഷങ്ങൾ ആരാജ്യത്തെ ഭരണാധികാരി സാഹോർ രണ്ടാമനാണ്. ചരിത്രകാരന്റെ വാചകം കാണുക.

“It is strange that any one can forget the Persian Martyrs. Not in the worst time of Roman persecution was there was so cruel a time for Christians as under Shapur II of Persia”¹-പേർഷ്യൻ രക്തസാക്ഷികളെ മറക്കുക ആർക്കും സാധ്യമല്ല. റോമിലെ പീഡനങ്ങളുടെ അത്യുച്ചാവസ്ഥയിൽപോലും സാഹോർ ഒന്നാമന്റെ കാലത്തു പേർഷ്യയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന ക്രൂരതകൾപോലെ ഒന്നുണ്ടായിട്ടില്ല, റോമൻ ഭരണാധികാരികൾ ക്രിസ്ത്യാനികളെ പീഡിപ്പിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു അഭയം നൽകി

സംരക്ഷിച്ചു പേർഷ്യൻ ഭരണാധികാരികൾ റോമൻ ചക്രവർത്തി ക്രിസ്തുമത സംരക്ഷകനായിത്തീർന്നപ്പോൾ മുതലാണ് ഈ ദൂരന്ത നാടകം ആരംഭിച്ചത്. അതുവരെയും ക്രിസ്ത്യാനികൾ സ്വതന്ത്രരും സ്വസ്ഥരുമായിരുന്നു.

“I rejoice to hear that all the chief cities of Persia are adorned by the presence of Christians”² — പേർഷ്യയിലെ എല്ലാ പ്രധാന പട്ടണങ്ങളും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്താൽ വിഭൂഷിതമാണെന്ന് കേട്ടതിൽ ഞാൻ ആഘോഷിക്കുന്നു. — കോൺസ്റ്റൻ്റയിൻ ചക്രവർത്തി പേർഷ്യയിലെ സാപ്പൂർരാജാവിന് അയച്ച കത്തിലെ ഒരു വാചകമാണ് ഈ ഉദ്ധരണി. അതോടുകൂടി പേർഷ്യയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സമാധാനപരമായ നിലനില്പും അവസാനിച്ചു. റോമൻ ചക്രവർത്തിയുമായി സഭാ യുദ്ധങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരുന്ന സാപ്പൂർ ഭിതീയൻ റോമൻ ചക്രവർത്തിയുടെ കൊടിയന്മേൽ കണ്ട കുരിശടയാളം, ആരാധനവസ്തുവായി അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്ന പേർഷ്യൻ ക്രിസ്ത്യാനികളെ തൻറയും രാജ്യത്തിൻറയും ശത്രുക്കളായി മാത്രമെ ഗണിക്കുവാൻ ഇതിനുശേഷം കഴിഞ്ഞുള്ളു. ക്രിസ്തുമതം രാജ്യത്തിനെതിരായുള്ള രാജദ്രോഹംതന്നെ എന്ന് അദ്ദേഹം തീർപ്പു കല്പിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കെതിരായി സാപ്പൂർ പുറപ്പെടുവിച്ച ഒന്നാമത്തെ വിളംബരത്തിൽ ഒരു വാചകം—ഇപ്രകാരമാണ്.

“They dwell in our land and share the ideas of our enemy”³

—അവർ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ അധിവസിക്കുകയും, അ

തേസമയം നമ്മുടെ ശത്രുവായ കൈസറിന്റെ ആശയങ്ങൾക്ക് പങ്കാളികളായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. -ക്രിസ്ത്യാനികൾ നികുതി ഇരട്ടിവിതം കൊടുത്തുകൊള്ളണമെന്ന് പ്രഥമ ഉത്തരവ്. തുടർന്നു ക്രിസ്ത്യാനിയായോ അവൻ വധിക്കപ്പെടണമെന്നുള്ള നടപടിയിലെത്തി. പേർഷ്യയിലെ പ്രധാന പുരോഹിത ശ്രേഷ്ഠനായിരുന്ന സയിമൺ ബാർസാബാ (Simon Bar Sabhabe) ക്രിസ്തുവിനെ ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ ആജ്ഞാപിക്കപ്പെട്ടു. ഉത്തരവിനെ സ്വീകരിച്ചില്ല. അഞ്ചു മെത്രാന്മാരേയും നൂറിൽപരം പുരോഹിതരെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൺമുൻപിൽവെച്ചു വധിച്ചുകാണിച്ചു. അദ്ദേഹം കീഴടങ്ങിയില്ല, 339 ലെ ഓഖ്വെള്ളിയാഴ്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉടലിൽനിന്നു ശിരസ്സു വേർപെടുത്തപ്പെട്ടു സോസോമൻ എന്ന ചരിത്രകാരൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു സാഫോർ ദ്വിതീയനാൽ കൊല്ലപ്പെട്ടവരായി അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരുടെ സംഖ്യ (16000)—പതിനാറായിരമെന്നാണ്. ഇതിനെ വെല്ലുന്ന കൂട്ടക്കൊലകൾ റോമാസഭയുടെ ഏടുകളിൽ ചിലതിൽ നിന്നും മാത്രമെ ലോകത്തിന് കാണുവാൻ സാധ്യമാകയുള്ളൂ. 339 മുതൽക്കാണ് പേർഷ്യയിലെ വീഡ അത്യുച്ചാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചത്. അന്നുമുതൽ പ്രാണരക്ഷാർത്ഥം ക്രിസ്ത്യാനികൾ പലനാടുകളിലേക്കും പാഞ്ഞോടി. ജീവിക്കുവാൻ-ജീവനെ നിലനിർത്തുവാൻ അതല്ലാതെ മറ്റൊരാൾക്കു മാർഗ്ഗവും ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിക്ക് പേർഷ്യാരാജ്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ വിധം ജീവനെ രക്ഷിക്കു

വാൻ കരേ ജനങ്ങൾ, സ്രീകളും കണ്ഠങ്ങളും ഉൾപ്പെടെ, 345-ൽ പേർഷ്യാവിട്ട് മരണമടയുക. അവർ വന്നെത്തിയതു സമാധാനമുള്ള നാട്ടിൽ; സുഭിക്ഷതയുടെയും ഐശ്വര്യത്തിന്റെയും നാട്ടിൽ; മനുഷ്യൻ ഐക്യതയിൽ ജീവിക്കുന്ന കേരളഭൂമിയിൽ തന്നെ. ഇരുപതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടിനും വീടും വിട്ട് മലങ്കരനാട്ടിൽ വന്നവർ മലബാർ ക്രിസ്ത്യാനികളുടേയും ഹൈന്ദവ സോദരരുടേയും ആതിഥ്യവും ആദരവും സ്വീകരിച്ചു വാസമുറപ്പിച്ചതു റോമിലിരിക്കുന്ന ഏതോ രാജാക്കന്മാരുടെ അറിവും ആജ്ഞയും അനുസരിച്ചാണെന്ന് പറയുന്നതു എത്രകണ്ട് അസത്യപുണ്ണമെന്ന് പ്രത്യേകവിശദീകരണം കൂടാതെ തന്നെ ആർക്കും ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയും. റോമിന്റെ ഭരണമേധാവിത്വം നേരിട്ടല്ല അന്തോക്യയിൽ കൂടിയാണ് നടത്തിവന്നിരുന്നതെന്ന് വാദിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ അന്ത്യോക്യാസിംഹാസനത്തിന് വിധേയമായിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളുടെ ഗണത്തിൽ പേർഷ്യാ ഉൾപ്പെടുകയാണല്ലോ. റോമൻ ഗുമസ്തകന്മാർ സാക്ഷിക്കുന്നു. It is doubtful whether Persia was subject to it Antioch-²⁴ പേർഷ്യാ അന്ത്യോക്യയ്ക്കു വിധേയമായിരുന്നുവോ എന്നുള്ളതു സംശയകരമാണ്. അഥവാ വാദത്തിനുവേണ്ടി അന്ത്യോക്യയിൽ കൂടി ആ അധികാരത്തെ പേർഷ്യായിലെ ആളുകൾ സ്വീകരിച്ചു എന്ന് സമ്മതിച്ചാൽതന്നെയും റോമാമെത്രാനെ അറിയുകയോ ആ ഭേദവുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തുക

യൊ ചെയ്യാത്ത ചില ആളുകളാണ് പ്രസ്താവിത കാലങ്ങളിൽ അന്ത്യോക്യയിൽ വാണുകൊണ്ടിരുന്നതു്. എങ്ങനെയെന്നാൽ 325 ൽ നിഖ്യാസുന്നഹദോസിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്ന അന്ത്യോക്യയുടെ ഒസ്തോത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസ് വേദവിപരീതികളായ അറിയുസ് പക്ഷക്കാരാൽ സിംഹാസനത്തിൽനിന്നു് തല്ലിപ്പൊടിക്കപ്പെടുകയും പകരം ആ സ്ഥാനത്തു അറിയുസ് പക്ഷക്കാരനായ ഒരാളെത്തന്നെ പാത്രിയർക്കീസായി അവരോധിച്ചിരുന്നുവെന്നും ചെയ്തു. 360-ാ മാണ്ടവരെയും ആ അറിയുസ് പക്ഷക്കാരായ മെത്രാന്മാരാണ് (5 പേർ) അന്ത്യോക്യയിൽ വാണതു്. ഇവരിലാരിലും റോമാമെത്രാന്മാരായുള്ള സമ്പർക്കം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. കേരളത്തിൽ കുടിയേറിയവർ ആരും തന്നെ അറിയുസിന്റെ വിശ്വാസത്തെ അംഗീകരിച്ചിരുന്നവരുമല്ല? അതിനാൽ പേർഷ്യൻ കുടിയേററവും അന്ത്യോക്യ സിംഹാസനവുമായിപ്പോലും ബന്ധമില്ലാതിരുന്നു എന്ന് സംശയരഹിതമായി അംഗീകരിക്കപ്പെടാം. റോമാപ്രദേശത്തിന്റെ പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളിൽ പോലും ഭരണമേധാവിത്വം പുലർത്തുവാൻ അവകാശാധികാരങ്ങളില്ലാതിരുന്ന റോമാമെത്രാൻ അതിവിദൂരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന ഇൻഡ്യാരാജ്യത്തു ഭരണാനുഭവത്തി ഏന്നു തെളിയിക്കുവാൻ ചരിത്ര ലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിൽ—കള്ളപ്രമാണങ്ങളിൽ (False Decretals) ഉൾപ്പെട്ടതല്ലാതെ എന്തെങ്കിലുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെ എന്ന് റോമാസഭയിലെ ചരിത്രപണ്ഡിതന്മാരോടു് ഞാൻ ഒരു അ

ഭൃതംന കൂടി നടന്നിരിക്കാമെന്നു. (ഈ വെല്ലുവിളി സുമാർ മൂന്നു വർഷങ്ങൾക്ക് മുൻപ് 5—10—1953-ൽ ഞാൻ നൽകിയിട്ടുള്ളതാണ്. 1956 ഒക്ടോബർ മാസംവരെയും മറുപടിയില്ല.)

III

മഹാനായ ആൽഫ്രഡ് രാജാവിന്റെ നേർച്ചകാഴ്ചകൾ.

മലങ്കരസഭ റോമാപാപ്പായുടെ അധികാരത്തിന് വിധേയമായിരുന്നു എന്ന് തെളിയിക്കുവാൻ മൂന്നാമതായി ഉന്നയിച്ചിരിക്കുന്ന തെളിവ് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവായിരുന്ന മഹാനായ ആൽഫ്രഡ് 883-ൽ മൈലാപ്പൂരിലുള്ള മത്തോമ്മാ കബറിടത്തിൽ നേർച്ചകാഴ്ചകൾ കൊടുത്തയച്ചു എന്നുള്ളതാണ്. “അദ്ദേഹം—രാജാവ്—ഒരു കത്തോലിക്കനായിരുന്നതിനാൽ കത്തോലിക്ക ദേവാലയത്തിലേക്ക് മാത്രമേ നേർച്ചകൾ അർപ്പിക്കുകയുള്ളൂ.” ഇതാണ് റോമൻ സഭയുടെ വാദം.

ഒൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മലങ്കര സഭ റോമൻ സഭാഭരണത്തിന് വിധേയമായിരുന്നു എന്ന് സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ തെളിവ് നമ്മുടെ പരിശോധനയ്ക്കു വിഷയമാക്കുന്നതിലേക്കായി വിദൂരസ്ഥിതമായ ഭാരതത്തിലെ ക്രൈസ്തവ സഭയേയും ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എന്ന് പറയുന്ന റോമാസഭയുടെ കേന്ദ്രത്തിലെ—പാപ്പാ അധിവാസംചെയ്യുന്ന പുണ്യനാട്ടിലെ—അവസ്ഥ എന്താ

യിരുന്നു എന്ന് അല്പം ഒന്നാരായേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. റോമൻ സഭാംഗംതന്നെ ആ പുണ്യനാട്ടിലെ അന്നത്തെ സ്ഥിതിഗതികൾ നമ്മെ മനസ്സിലാക്കട്ടെ.

“The weaknesses were as evident as in the days of Boniface —ignorant clergy, worldly lords and successful brigands masquerading as prelates, a greedy laity, taking every occasion the times offered to lay hands on ecclesiastical property and jurisdiction for their own profit.”⁵

ബോനീഫാസിന്റെ കാലത്തെപ്പോലെ ദൈർബല്യങ്ങൾ ദൃശ്യമായിരുന്നു. വിദ്യാരഹിതരായ പട്ടക്കാർ, ലൗകിക പ്രഭുക്കന്മാരും പ്രാപ്തന്മാരായ കൊള്ളക്കാരുമായി, കൂത്തു വേഷമണിഞ്ഞ പ്രധാന പുരോഹിതന്മാർ, അവരുടെ ലാഭത്തിനായി വൈദിക സമ്പത്തുകളിൽ കവച്ചും ഭരണവും നടത്തുന്ന ഭൂമോഹികളായ അന്തമായക്കാർ; ഇതാണ് റോമിലെ അക്കാലത്തെ പൊതുനില. പോരാ; ശക്തിമത്തായി പ്രചാരത്തിലിരുന്നതും, പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തപ്പെട്ടതുമായ മറ്റൊരു ചിന്താഗതികൂടി മേല്പറഞ്ഞ അവസ്ഥാവിശേഷത്തോടു് അനുബന്ധിതമായി അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

“The idea grows that the Papacy, a thing eminently profitable is worth much violence to secure, and at Rome there are soon rival factions traditionally hostile, to whom every vacancy presents an opportunity for fraud, violence and sacrilege.”⁶ — “പാപ്പാസ്ഥാനം അതുല്യനാഗമ മാറ്റുത്തിനതകന്ന ഒന്നാണെന്നും, ആ

സ്ഥാനം പ്രാപിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി അമിതമായ ബല പ്രയോഗം നടത്തുന്നതു വിലമതിക്കത്തക്കതാണെന്നും ഒരാശയം വളച്ചു പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. റോമിൽ പരമ്പരാഗതമായി ശത്രുതയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന ഭിന്നകക്ഷികൾ പാപ്പാസ്ഥാനത്തിന്റെ ഒഴിവു്, വഞ്ചനയും, ബലാല്ക്കാരവും, പുണ്യവസ്തുദൂഷണവും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള അവസരമായി ഗണിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു." എന്തിനു് അധികം വണ്ണിക്കുന്നു. പാപ്പായുടെ അവസ്ഥയും, അക്കാലത്തെ മേൽക്കൂട്ടുകളേയും വെളിവാക്കുന്നതിനു് കൂടുതലായി ഒന്നു ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനു് ഞാൻ തുനിയുന്നില്ലാ.

മഹാനായ ആൽഫ്രഡ് മന്റോമ്മാസ്റ്റീറായുടെ കബറിടത്തിങ്കലേക്കു് നേച്ചുകാഴ്ചകൾ അയച്ചു 883-ാം വർഷം ആരംഭിക്കുന്നതിനു് 16 ദിവസങ്ങൾക്കു് മുമ്പാണു് അന്നത്തെ പാപ്പാ ജോൺ എട്ടാമനെ യഥപരിയ്ക്കയയ്ക്കുവാൻ റോമിലെ പരിശുദ്ധ ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിഷം കുടിപ്പിച്ചതു്. മരണം ആ പാപ്പായെ അതിവേഗത്തിൽ കൊന്നില്ല. അതിൽ അക്ഷമരായവർ കായ്സായുത വേഗത്തിൽ നിവ്ഹിച്ചു. ഒന്നിച്ചുകൂടി തല്ലി തല്ലി ഇഞ്ചിഞ്ചായി ചതച്ചു് ദേഹിയെ ദേഹത്തിൽനിന്നും വിമുക്തമാക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്തുടർച്ചയാൽ പരിശുദ്ധസിംഹാസനത്തെ പ്രാപിച്ചുവല പാപ്പാമാക്കും ഇതേ അനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അക്കാലത്തെ മറ്റു വിചിത്രസംഭവങ്ങളിൽ ഒരൊന്നു ഉദാഹരണത്തിനായി രേഖപ്പെടുത്താം. അതും ഒരു പാപ്പായോടു് ബന്ധിതമാണു്. 891 മുതൽ 896

വരെ അഞ്ചു വർഷക്കാലം “പത്രോസിന്റെ പരിശുദ്ധ സിംഹാസാനത്തിൽ തെറ്റാവരത്തോടു” കൂടി വാണ ഒരു പരിശുദ്ധ പാപ്പായാണ് ഫോർമോസസ് (Formosus). അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയ്യാണ വേളയിൽ സിംഹാസനത്തെ പ്രാപിച്ച ദേഹമാണ് സ്റ്റീഫൻ ആരാമൻ പാപ്പാ. ഈ പാപ്പായോ, മെത്രാൻ സ്ഥാനം പ്രാപിച്ചതു ഫോർമോസസിൽ നിന്ന്. തന്നെ വാഴിച്ചാക്കിയ ആ ഫോർമോസസ് പാപ്പായുടെ ശവകൂടീരം തുറന്ന് അഴുകി തുടങ്ങിയ ശരീരം പുറത്തെടുത്ത് പാപ്പായുടെ സ്ഥാനവസ്ത്രാഭരണാഭിവിശേഷാലങ്കാരങ്ങൾകൊണ്ട് അലംകൃതമാക്കി സ്റ്റീഫൻ ആരാമൻ പാപ്പായുടെ തിരുസന്നിധിയിൽ ഫാജരാക്കി. ചില മെത്രാന്മാരും സന്നിഹിതരായി. ശവശരീരത്തെ വിസ്തരിച്ച് ആരോപിക്കപ്പെട്ട കുറ്റങ്ങളെല്ലാം തെളിയിച്ചു. പാപ്പാ വിധി എഴുതി. ആ തീപ്പിൻ പ്രകാരം ശവശരീരത്തിൽ നിന്ന് സ്ഥാനവസ്ത്രാലങ്കാരങ്ങൾ ഒന്നിനുപുറകേ ഒന്നായി എല്ലാം അഴിച്ചു മാറി കുറ്റക്കാരനായ ആ ചത്ത പാപ്പായെ അന്തായക്കാരനാക്കി. പത്രോസിന്റെ പിന്തുടർച്ചാവകാശത്തിൽനിന്ന് അന്യനും ശപിക്കപ്പെട്ടവനാക്കി തീർത്ത് ശവം ഏതോ ഒരു കഴിയിൽ മറവും ചെയ്യിച്ചു. മതിയായില്ല. ശവം അവിടെ നിന്നും എടുപ്പിച്ചു. അഴിഞ്ഞുനാറിത്തുടങ്ങിയ ആ മൃതദേഹം, അതിന്റെ പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളിൽ നടന്നിട്ടുള്ള സകല അഴിമതികളുടേയും ദുക്സാക്ഷിയായി തീർന്നിട്ടുള്ള ദൈറബർ നദിയുടെ ഓളങ്ങൾക്കിടയിൽ അലത്തല്ലലേററ് ശിഥിലീകൃതമാകുവാൻ എറി

യപ്പെട്ടു. അങ്ങിനെ പോകുന്നു അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങൾ.

ഇനിയും മഹാനായ ആൽഫ്റഡ് രാജാവിങ്കലേക്ക് തിരിയാം. 871-മുതൽ 901 വരെയാണ് അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലണ്ടിനെ ഭരിച്ചത്. ഈ ഇരുപതു വർഷക്കാലങ്ങളിൽ റോമിൽ പന്ത്രണ്ടുപേർ പാപ്പാസ്ഥാനം അലങ്കരിച്ചു. 882 ഡിസംബർമാസം 15-ാം തീയതിയാണ് ജോൺ എട്ടാമൻ പാപ്പായെ വിഷപാനം ചെയ്യിച്ചതിന്റെ ശേഷം തല്ലിക്കൊന്നത്. 897-ൽ അന്തരിച്ച സ്റ്റീഫൻ ആറാമനാണ് 896 ഏപ്രിൽ 4-ാം തീയതി ചത്ത പാപ്പാ ഫോർമസസിന്റെ ശവശരീരം മാന്റി എടുപ്പിച്ചതും വിസ്തരിച്ചതും വിധിച്ചു നദിയിൽ തള്ളിയതും. ചരിത്രകാരൻ പറയുന്നു:—

“In the next eighty years he—John VIII—was to have in the manner of his death not a few successors.”⁷

അടുത്ത 80 വർഷക്കാലത്തേക്ക് അയാൾക്ക്—ജോൺ എട്ടാമൻ—തന്റെ രീതിയിൽ മരണമടഞ്ഞ ധാരാളം പിൻതുടർച്ചക്കാരെ ലഭിച്ചു—ഇപ്രകാരം റോമിൽ ഭരണം നടത്തിയ പാപ്പാമാർ വിദൂരസ്ഥിതമായ ഭാരതഭൂമിയിൽ ആ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഭരണം നടത്തിവന്നിരുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞാൽ അതിൽ എത്രകണ്ട് വാസ്തവമുണ്ടെന്ന് വായനക്കാർക്കു നിഷ്പ്രയാസം ഗ്രഹിക്കാമല്ലോ.

ഇനിയും നേർച്ചകാഴ്ചകൾ അയച്ചു എന്ന് പറയപ്പെടുന്ന രാജാവിന്റെ കാര്യം കൂടി ആരാഞ്ഞുനോക്കാം.

ചെറുപ്പം മുതലേക്കു ഇദ്ദേഹം ഒരു ദൈവഭക്തനായിരുന്നു. ദോഷം ചെയ്യാതെയും, പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തും, സത്യക്രിസ്താനിയ്ക്കു അനുയോജ്യമാംവിധം അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നു. ഒരു ദിവസത്തിനുള്ള ഇരുപത്തിനാല്പ് മണിക്കൂറുകളിൽ എട്ടുമണിക്കൂർ രാജ്യഭരണസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങൾക്കും, എട്ടുമണിക്കൂർ പഠനത്തിനും, എട്ടുമണിക്കൂർ ശാരീരികമായ ആവശ്യങ്ങളുടെ നിർവ്വഹണത്തിനും ഈ വിധം സമയം വ്യയം ചെയ്യുന്നതിനു തന്നെ ഒരു നിർദ്ദിഷ്ടപരിപാടി അദ്ദേഹം ആജീവനാന്തം പുലർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ശാരീരികാവശ്യങ്ങൾക്കായി വേർതിരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള എട്ടു മണിക്കൂറുകളിൽ അധികപങ്കും പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ജാഗരണത്തിനും ആരാധനയ്ക്കുമായിട്ടാണ് വിനിയോഗിച്ചിരുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധനത്തെ സംബന്ധിച്ചും ഈ വിധമൊരു പദ്ധതി പ്രവർത്തിപഥത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. സമ്പത്തുപോലും മൂന്നായി ഭാഗിച്ചു് ഒരുഭാഗം കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിനായി വേർതിരിച്ചു. ഒരു ഭാഗം സഭയുടെ ഉപയോഗത്തിനായും, മൂന്നാമത്തേതു സാധുജനങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിനായും വിനിയോഗിച്ചു. ഈ വിധം സകലഗുണസമ്പൂർണ്ണനായി വാണ മഹാനായ ആൽഫ്രഡ് രാജാവു്—റോമാസഭയുടെ അഴിമതി നിറഞ്ഞ അവസ്ഥയുമായി യാതൊരുവിധ സമ്പർക്കവുമില്ലാതിരുന്ന ഒരു യഥാർത്ഥക്രിസ്തുഭക്തൻ—മാതോമ്മാസ്റ്റീഫായുടെ കബറിടത്തിലേക്കു നേർച്ചകാഴ്ചകളയച്ചതു ഭാരതത്തിലെ ക്രൈസ്തവസഭയും റോമിലെ സഭയും തമ്മിലുള്ള വേഴ്ചകൊണ്ടും ബന്ധം

കൊണ്ടും, ആണെന്നും, ഭാരതസഭയും റോമിലെ മെത്രാൻറെ ഭരണത്തിനു വിധേയമായിരുന്നതു മൂലം മാത്രമായിരുന്നു എന്നും മറ്റും ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ചാൽ എന്താണ് അതിൻറെ നിർമാതാക്കളെക്കുറിച്ച് പറയേണ്ടതു്.

ഇനിയും നേർച്ചകാഴ്ചകളെ സംബന്ധിച്ച ചരിത്രം എന്താണെന്നാരായാം. ഇംഗ്ലണ്ടു് ആക്രമിക്കാൻ ചെന്ന ഡയിൻകാർ പടിപടിയായി വിജയം വരിച്ചു് ലണ്ടൻ പട്ടണപ്രാന്തത്തിലെത്തി പട്ടണത്തെ വളഞ്ഞു. അവരോടു പോരാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആൽഫ്രഡിനു തനിക്കുള്ള ഭൗമികശക്തികളിലുള്ള ആശ്രയബോധത്തിനുപരിയായി ആല്യാത്മികലോകത്തിലെ വിശുദ്ധന്മാരുടെ സഹായശക്തിയിലുള്ള വിശ്വാസം കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ആ വിശുദ്ധന്മാരിൽ ചിലരെ യുദ്ധാരംഭത്തിനു മുമ്പായി സ്തുതിക്കുകയും അവരുടെ സഹായത്തെ അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും, തന്റെ ശത്രുക്കൾ പിന്തിരിപ്പിക്കപ്പെട്ടാൽ ആ വിശുദ്ധന്മാരുടെ കബറുകളിലേക്കു നേർച്ചകാഴ്ചകൾ അപ്പിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു് നേരുകയും ചെയ്തു. ഒരു പ്രത്യേകവിഭാഗത്തിൻറെ കൈവശാനുഭവത്തെ ആശ്രയിച്ചല്ല ആ പരേതപുണ്യാത്മാക്കളോടുള്ള ഭക്തിപാരമ്പര്യം കൊണ്ടു മാത്രമാണു് അങ്ങിനെ ചെയ്തതു്. റോമൻ സഭാംഗം തന്നെ ഇതു സമ്മതിക്കുന്നു. "When the Danes were besieging London, Alfred(871-901) made a vow, if they were driven back, to send gifts to Rome and also to India in honour of St. Thomas and St. Bartholomew"⁸—ഡെയിൻ

കാർ ലണ്ടനെ വളഞ്ഞപ്പോൾ അവരെ തിരിച്ചോ
 ടിക്കുന്ന പക്ഷം റോമിലേക്കും, ഇൻഡ്യയിലേക്കും,
 വി: തോമ്മാസ്റ്റീഹായുടേയും വി: ബത്തലോമായുടേയും
 ബഹുമാനാർത്ഥവും കാഴ്ചകൾ അയച്ചുകൊള്ളാ
 മെന്ന് ആൽഫ്റഡ് (871-901) ഒരു നേർച്ചനേൻ
 റോമിലേക്കു നേർച്ചകാഴ്ചകൾ അയച്ചതു ആ സ്ഥ
 ലത്തെ പരിശുദ്ധാവസ്ഥയുടെ ഭ്രമണത്വത്തിൽ അമിത
 വിശ്വാസം തോന്നിയതുകൊണ്ടാണോ, ഭരണകൂടത്തി
 ന്റെ സംശുദ്ധാവസ്ഥയിലുള്ള മതിപ്പുകൊണ്ടാണോ,
 പാപ്പാമാരുടെ വ്യക്തിവിശേഷം മൂലമാണോ, പ
 രോഹിത ശ്രേഷ്ഠരുടെ ത്യാഗസമ്പന്നമായ ജീവി
 തവിശുദ്ധി കണ്ടിട്ടാണോ ഇടപ്പെടുന്ന നേർച്ച
 കാഴ്ചകൾ പരിശുദ്ധമായി നല്ല കാര്യങ്ങൾക്കു
 മാത്രം വിനിയോഗിക്കപ്പെടുമെന്നുള്ള ബോധ്യം
 കൊണ്ടാണോ? അല്ല ഇവ മൂലമൊന്നും അല്ല
 എന്ന് ചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നു. വി. പത്രോസി
 ന്റേയും വി. പൌലൂസിന്റേയും ശവകുടീരങ്ങൾ
 അവിടെയുണ്ടല്ലോ. ആ വിശുദ്ധന്മാരുടെ നാമത്തിൽ
 എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കുക എന്നു മാത്രമെ ആവക
 ചെയ്യികൾക്ക് കാരണമായി തീർന്നിട്ടുള്ളു. കത്തോവി
 ന്റെ തിരുക്കബറിടം മുഹമ്മദീയരുടെ കൈവശത്തി
 ലമന്നിരുന്നു ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ അവിടേയ്ക്ക് നേർ
 ച്ചകൾ അയച്ചതും കാഴ്ചകൾ അർപ്പിച്ചതും മഹമ്മ
 ദീയരും കത്തോലിക്കരായിരുന്നതുമൂലമാണെന്ന് പറ
 യുമോ? കത്തോവിന്റെ കബറിടം എന്നുള്ള ഏക
 ബോധ്യത്തിൽമാത്രം. ഇതുപോലെ ഇൻഡ്യയിലെ

ക്രിസ്താനികൾ റോമാ മേധാവിത്വത്തിന് കീഴ്പ്പെട്ട്
 അവരുടെ വിശ്വാസത്തിൽ ഉറച്ചുനില്ക്കുന്നവരാണെ
 ന്നുള്ള ബോധ്യത്തിലോ ധാരണയിലോ ആൽഫ്രഡ്
 നേർച്ചകാഴ്ചകൾ അയച്ചിരിക്കുക സാധ്യമല്ല. അപ്ര
 കാരമൊരു സഭാവിഭാഗം ഭാരതത്തിലുള്ളതായി നേ
 ്ച്ചകൾസഹിതം അയയ്ക്കപ്പെട്ട തീർത്ഥാടകർ മടങ്ങി
 ചെന്ന് അറിവുകൊടുത്തുമില്ല. തങ്ങളുടെ ആരാധ
 നാക്രമങ്ങൾ ലത്തീൻഭാഷയിൽമാത്രം കണ്ടിട്ടുള്ള ആ
 വിദേശീയർ മൈലാപ്പൂരിലെത്തിയെങ്കിൽ തങ്ങൾക്കു
 യാതൊരു പരിചയവുമില്ലാത്ത സുറിയാനി ഭാഷ
 യിൽ ഇവിടെ ആരാധനകൾ കണ്ടിരിക്കുന്നതിന്
 മാത്രമെ മാർഗ്ഗമുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെയുള്ള യാതൊരുവി
 വരങ്ങളും, ഇവിടുത്തെ ക്രിസ്താനികളെ സംബന്ധി
 ച്ചോ അവരുടെ ആരാധനാക്രമങ്ങളെക്കുറിച്ചോ രേ
 ഖപ്പെടുത്താതെ ഏതോ ചില സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളും
 മറ്റും കൊണ്ടുചെന്നു എന്നു മാത്രമെ രേഖപ്പെടുത്തി
 യിട്ടുള്ളൂ. അതിനാൽ ഇൻഡ്യയിലെ സഭ റോമൻ
 മേലധികാരത്തിലുള്ള ഒരു സഭയാണെന്നു ധരിച്ച്
 മത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ കബറിടത്തിലേക്ക് പേർച്ച
 കൾ അയച്ചു എന്നുള്ള വാദം റോമൻമേധാവിത്വ
 ത്തിന് മലങ്കരസഭ വിധേയമായിരുന്നു എന്ന് സമർ
 ത്ഥിക്കുവാൻ യാതൊരുവിധത്തിലും സഹായിക്കുന്നില്ല.
 അഥവാ അങ്ങിനെ ധരിച്ചാണു് നേർച്ചകാഴ്ചകൾ
 അയച്ചതെന്ന് തെളിയിച്ചാൽതന്നെയും ഇവിടെ
 വന്നുകണ്ടപ്പോൾ മറിച്ച് അനുഭവപ്പെട്ടതുമൂലം ആ
 വിവരം ഒന്നും രേഖപ്പെടുത്താതെ വിട്ടുകളഞ്ഞു എ

നുള്ള നിഗമനത്തിനാണ് കൂടുതൽ പ്രസക്തി. സഭയുടെ വിഭാഗീയമായ നിലയാണു പരിഗണിച്ചല്ല ആൽഫ്രഡ് ഡെയിൻകാരുടെ ആക്രമണത്തിൽനിന്നും രക്ഷനേടുവാൻ വിശുദ്ധന്മാരുടെ മാധ്യസ്ഥം യാചിച്ചതും. ഈ മൂന്നാമത്തെ തെളിവില്ലം കഴിഞ്ഞുവെന്നു മിശിഖനെന്നു.

IV

ഇൻഡ്യയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ റോമിൽ എത്തി പാലും സ്വീകരിച്ചുപോലും.

നാലാമത്തെ തെളിവ് ഇൻഡ്യയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു മാർയോഹന്നാൻ തൃതീയൻ റോമിലെത്തി പാപ്പായിൽനിന്നും "പാലും" എന്ന സ്ഥാനവസ്ത്രം സ്വീകരിച്ചു എന്നുള്ളതാണ്. ഇതുവായിച്ചാൽ തോന്നും ഇൻഡ്യയിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്തായുണ്ടായിരുന്നെന്നും അയാൾ ഭാരതസഭയെ ഭരണം നടത്തിയിരുന്ന എന്നും. എന്നാൽ ഇഴവിധം ഒരു യോഹന്നാൻ മെത്രാപ്പോലീത്താ മലങ്കരയിൽ ഭരണം നടത്തിയിരുന്നതായോ ജീവിച്ചിരുന്നതായോ പോലും യാതൊരു ചരിത്രകാരനും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. റോമൻസഭാംഗം കൂടിയായ ജി. റി. മെക്കൻസി (G.T. Mackenzie) തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചിരാജ്യങ്ങളിൽ ബ്രട്ടീഷ് ഭരണകൂടത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായി അധിവാസം ചെയ്തിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ കേരള ക്രൈസ്തവ സഭയുടെ ചരിത്രം പഠിക്കുകയും, സ്വയം ഒരു ചരിത്രപു

സ്കകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 1901-ൽ അദ്ദേഹം പുറപ്പെടുവിച്ച ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഏഴാംവശത്തു ഇപ്രകാരമൊരു ഉദ്ധരണി നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്—"about the year 1129 the Catholicose of Bagdad sent to Malabar a Nestorian bishop Mar John III"—1129—മാണ്ടിടയ്ക്കു ബാഗ്ദാദിലെ കാതോലിക്കായാൽ മാർ യോഹന്നാൻ തൃതീയൻ എന്ന ഒരു നെസ്തോറിയൻ മെത്രാപ്പോലീത്ത മലബാറിലേക്കു് അയയ്ക്കപ്പെട്ടു:—ഈ യോഹന്നാൻ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെതായി പറയപ്പെടുന്ന രേഖകളിൽ അയാൾ മയിലാപ്പുരിലെത്തിയതായൊ അവിടെയുള്ള ചില അതൃതങ്ങൾ കണ്ടതായോ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതൊഴികെ മലങ്കരയിൽ വന്നതായോ സഭാഭരണം നിവ്ഹിച്ചതായോ സൂചനപോലും നൽകിയിട്ടില്ലാ. ഏതായാലും ഈ യോഹന്നാൻ മലങ്കര എത്തി എന്നു ധരിച്ചാൽതന്നെയും, ഇവിടെ എത്തിയപ്പോൾ ആ സ്ഥലം തനിക്കു് ഒട്ടുംതന്നെ അനുയോജ്യമല്ലായെന്ന് ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു് ഉടനടി മടങ്ങിപ്പോയതായി ഗണിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സ്വാഭാവികമായി അദ്ദേഹം മടങ്ങിപ്പോകേണ്ടതു് തന്നെ നിയോഗിച്ചയച്ച ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കലേക്കായിരിക്കണം. പക്ഷേ അയാൾ അതല്ലാ ചെയ്തു്. ബാഗ്ദാദിലെ നെസ്തോറിയൻ കാതോലിക്കായാൽ തന്റെ പിതാവിന്റെ സമീപത്തേയ്ക്കു പോയി തന്റെ അനുഭവങ്ങൾ അയാളെ അറിയിക്കുന്നതിനുപ

കരം, അയാളുടെ ശത്രുക്കൾ അധിവാസം ചെയ്യുന്ന കസ്തൂനീനോപരിയിലേക്കാണ് യാത്രയായത്. അക്കാലത്തു കസ്തൂനീനോപരിയിലെ ക്രൈസ്തവസഭയും, റോമിലെ സഭയും തമ്മിൽ ശത്രുതയിലും മത്സരത്തിലും കഴിഞ്ഞുകൂടുകയായിരുന്നെന്നുള്ള ചരിത്രവസ്തുതയും ഇതോടൊന്നിച്ചു പരിഗണിക്കണം. ഈ യോഹന്നാൻ മെത്രാൻ-റോമൻസഭാംഗവും റോമൻഭരണകൂടത്തിന് വിധേയനുമായിരുന്നെങ്കിൽ, തന്റെ മാതൃസഭയുടേയും, അതിന്റെ ഭരണമേധാവികളുടേയും ബലശത്രുക്കളായി വർത്തിച്ചവന ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെ അടുക്കലേക്ക് പോകേണ്ടയാവശ്യം ഇല്ലാ; പോകുകയുമില്ല. ആ മനുഷ്യൻ കസ്തൂനീനോപരിയിൽ എത്തിയിട്ടോ, അവിടെയുള്ള ആളുകളുമായി ഇടപെടുപോകുന്നതിന് കഴിവില്ലാതെ റോമൻസഭാംഗങ്ങളായ ചിലരെ കണ്ടുമുട്ടി അവരുടെ പിന്നാലെ റോമിലുമെത്തി. അവിടെ ചെന്നു ചേർന്നാൽ ഉണ്ടാകുന്ന അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങൾ വളരെയാണല്ലോ. നെസ്തോർവിശ്വാസത്തിൽ ജനിച്ചു വളന്ന് അതിലെ പൗരോഹിത്യപദവിയിൽ പടിപടിയായയന്ന് മെത്രാൻവരെയായി, ആ സഭയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തനംനടത്തുവാൻ നിയുക്തനായി, രംഗത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ഒരു വിദേശീയൻ, അടുത്ത പടിയിൽ കസ്തൂനീനോപരിയിലെ ഓർത്തഡോക്സ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അരമനയിലെത്തി, ഏതുവിധേനയൊ കണ്ടുമുട്ടിയ റോമൻസഭക്കാരെ കണ്ടുപിടിച്ച് അവരെ പിന്തുടന്ന് റോമിലെത്തി, റോമിലെ മെത്രാന്റെ പക്കൽനിന്നു തൊപ്പിയും കുപ്പായവും വാങ്ങി

ചു ഒരു അസ്ഥിരനായ മനുഷ്യൻ ഇൻഡ്യയിൽ വന്നെന്നോ, പോയെന്നോ ജല്പിക്കുന്നത് ഭാരതസഭയുടെ റോമൻമേധാവിത്വംഗീകരണത്തിന് എങ്ങിനെയാണാവൊ തെളിവുകക. ഇതു മാത്രമല്ല, ഇൻഡ്യയിലെ സഭയെപ്പറ്റിയും മറ്റും റോമിൽ നൽകിയതായി പറയപ്പെടുന്ന വിവരങ്ങൾ ആർക്കും വിശ്വസിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തവണ്ണം അത്ര അതിശയോക്തി പരങ്ങളും, വൻകള്ളങ്ങളും അജ്ഞതകൊണ്ട് ഭൂഷിതവും ആയിരുന്നു. മലങ്കരയിൽ വന്നിരുന്നു എന്ന് സമ്മതിച്ചാൽതന്നെയും ബഗദാദ്കാരനായ ഒരുവൻ പല മരിച്ചിലുകൾ നടത്തിയ കൂട്ടത്തിൽ റോമിലെത്തി പാപ്പായുടെ “പാല്പം” വാങ്ങിച്ചതു മലങ്കരസഭ റോമാമെത്രാന്റെ ഭരണാധികാരം അംഗീകരിച്ചതിന് തെളിവായി എങ്ങിനെയാണാവോ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്? മലങ്കരയിലെ റോമൻസഭാചരിത്രകാരന്മാർ ബഗദാദ്കാരൻനിൽകൂടിയെന്നോ മലങ്കരസഭയെ ദർശിക്കുക. മലങ്കരക്കാരനോ ഇൻഡ്യാക്കാരനോ അല്ലാത്ത ഒരു നെസ്തോറിയൻ അയാൾക്ക് തോന്നിയതുപോലെ പ്രവർത്തിച്ചതിന് മലങ്കരസഭയ്ക്കു യാതൊരു ബന്ധവും ഉത്തരവാദിത്വമില്ല.

V

മലങ്കരസഭയിൽ റോമാമെത്രാൻ അധികാരമുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് തെളിയിക്കുവാൻ അഞ്ചാമതായി നൽകപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്ന വസ്തുത ഇപ്രകാരമാണ്.

“ഹ്രാൻസിലെ അവിഞ്ഞാൻപട്ടണത്തിൽ വസിച്ചിരുന്ന യോഹന്നാൻ ഇരുപത്തിരണ്ടാമൻ മാർ

പാപ്പാ 1328—ൽ ജോർദാനൂസ് എന്ന ഒരു ഡോമിനിക്കൻ സന്യാസിയെ അഭിഷേകം ചെയ്ത് കൊല്ലത്തെ മെത്രാനായി നിയമിക്കുകയും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈവശം കൊല്ലത്തെ നസ്രാണികളുടെ പ്രമാണിയ്ക്ക് ഒരു ലേഖനം കൊടുത്തയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. കേരളത്തിലെ നസ്രാണികളുടെ കത്തോലിക്കാ വിശ്വാസികളായിരുന്നു എങ്കിൽ—റോമാപാപ്പായുടെ അധികാരത്തിന് വിധേയരായിരുന്നു എങ്കിൽ—മാർപ്പാപ്പാ ജോർദാനൂസിനെ കൊല്ലം മെത്രാനായി നിയമിക്കുകയും, നസ്രാണികളുടെ അധിപതിയ്ക്ക് ലേഖനം കൊടുത്തയയ്ക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഇതു ഉൾക്കൊള്ളാൻ താഴെപ്പറയുന്ന രണ്ടു കാര്യങ്ങളാണ് പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്.

a) കൊല്ലത്തേക്ക് ഒരു മെത്രാനെ റോമാപാപ്പാ നിയമിച്ചാക്കി.

b) കൊല്ലത്തെ നസ്രാണികളുടെ പ്രമാണിയ്ക്ക് ഒരു ലേഖനം കൊടുത്തയച്ചു.

ഈ രണ്ടു സംഗതികളിൽനിന്നും ഗ്രന്ഥകർത്താവ് എത്തിച്ചേർന്ന ഒരു നിഗമനമുണ്ട്. അതായതു,

c) കേരളത്തിലെ നസ്രാണികൾ റോമാപാപ്പായുടെ അധികാരത്തിന് വിധേയരായിരുന്നു. -ഈ മൂന്നുകാര്യങ്ങളും പരിശോധിച്ചുനോക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരുപക്ഷേ കേരളക്കരയിലെ ക്രൈസ്തവ സഭാരംഭം മുതൽ റോമിലിരുന്ന മെത്രാന്മാരാണ് ആ സഭയെ ഭരിച്ചിരുന്നതെന്ന് ബോധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ വല്ലതും നമുക്ക് പറ്റിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആ ചരിത്രത്തിലെ

ക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി റോമിലെ പാ
 പ്ലാ പോയെന്നും, ഗ്രാൻസിലെ അവിത്തോനിലാ
 ണ് പാപ്പാ കാണപ്പെടുന്നതെന്നും, എഴുതിയിരിക്ക
 നതു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവി
 ത്തോനിലെ പാപ്പായാണ് 1328-ൽ ജോർദാൻ
 സിനെ കൊല്ലത്തേക്കയച്ചതെങ്കിൽ കേരളത്തിലെ
 ക്രിസ്ത്യാനികൾ അക്കാലത്തു അവരുടെ ഭരണവിധേ
 യത്വം പുലർത്തിയിരുന്നതു റോമിലെ പാപ്പായോട
 ല്ലെന്നും, അവിത്തോൻ പാപ്പായോടായിരുന്നു എ
 ന്നും ധരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതുവരെയും പറഞ്ഞു
 വന്നിരുന്നതു വി: പത്രോസ് റോമൻ സിംഹാ
 സനം സ്ഥാപിച്ചെന്നും, അവിടെ പിന്തുടർച്ചക്കാരെ
 നിയമിച്ചാക്കി എന്നും, അവർ കേരളത്തിലെ സഭ
 യെയും ഭരിച്ചുവന്നിരുന്നു എന്നുമാണ്. അവിത്തോ
 നിലെന്നല്ല ഗ്രാൻസിന്റെ അതുത്തിയിൽപോലും
 വി: പത്രോസ് കാലുകത്തിയിട്ടില്ല. ഒരപ്പോസ്തോ
 ലനും ആ രാജ്യാതിർത്തിക്കുള്ളിൽ മരിച്ചുടക്കപ്പെട്ടിട്ടു
 മില്ല. റോമിലേതുതന്നെ. സപീകാര്യയോഗ്യമല്ലാതി
 രിക്കെ അവിടവുമ്പിട്ട് അവിത്തോനിലേക്ക് വിധേ
 യത്വം മാറ്റണമെന്ന് പറഞ്ഞാൽ അതു എത്രകണ്ട്
 സപീകാരയോഗ്യമാണ്. നാടുംവീടുംവിട്ട് അസ്വത
 ന്രനായി എവിടയോ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന തടവുപള്ളി
 യായാലും കേരളത്തെ ഭരിക്കും. അഥവാ ഭരിച്ചു എ
 ന്നാണ് ഘോഷിക്കുന്നത്. ഈ വക പൊള്ളത്തര
 ണ്കൾ എഴുതിവിടുന്നതിന് ലജ്ജയില്ലാതെ പോക
 തന്നല്ലെ കഷ്ടാൽകഷ്ടതരം!! ഈ അവിത്തോൻ പാ

പ്പാക്കാര്യം എന്തെന്ന് അല്പമായിട്ടൊന്നു പരിശോധിക്കാം. അതിനുള്ളിൽ രസാവഹവും ലജ്ജാകരവുമായ പലതുമുണ്ട്. ഏറിയപങ്കും ഉപേക്ഷിച്ച് വളരെ കുറച്ചുമാത്രം രേഖപ്പെടുത്താം.

മേലുദ്ധരിച്ച ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ (ക്ര: സഭയും, യാ: വാദങ്ങളും) 215, 216, 217, 218, 219 എന്നീ വശങ്ങളിൽ ഇന്നു മലങ്കരസുറിയാനിസഭയിൽ നിലവിലിരിക്കുന്ന കഴിപ്പങ്ങളേയും, വ്യവഹാരങ്ങളേയും വിമർശനവിധേയമാക്കി, കോടതി കയറുന്നതിനുള്ള അവിഹിതാവസ്ഥയെ പർവ്വതീകരിച്ചുള്ള ഒരു നീണ്ട വണ്ണനയാണ് നൽകിയിരിക്കുന്നത്. “ഈ സംഗതികളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്ന യാക്കോബായസഹോദരങ്ങൾക്ക്, യാക്കോബായസഭയാണ് സാക്ഷാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയെന്നും, എല്ലാവരുടേയും രക്ഷാമാറ്റമെന്നും പറയുവാൻ എങ്ങിനെ നാക്കുപൊങ്ങും. എങ്ങിനെ ധൈര്യമുണ്ടാകും. ഓങ്ങിനെ മനസ്സു വരും?” മലങ്കര സുറിയാനിസഭയിലെ അഭിവദ്യതിരുമേനിമാരെയും, നേതാക്കന്മാരെയും ഏറ്റവും സംസ്കാരവിഹീനമായി വിമർശിച്ച വായനക്കാരുടെ മുമ്പിൽ, ഒരു പിന്താക്കഴിപ്പം സംജാതമാക്കുന്നതിനു ആവശ്യമായ രംഗവിധാനം സൃഷ്ടിച്ചതിന്റെ ശേഷമാണ് ശക്തിമത്തായ ഈ ചോദ്യശരങ്ങൾ എറിഞ്ഞുകൊടുത്തത്. എന്താ ശരിയല്ലേ? അഭിപ്രായപ്രത്യാസങ്ങളും വ്യവഹാരങ്ങളും മൂലം മലങ്കരസുറിയാനിസഭ അധിഷ്ഠിതമായി വരുകയല്ലേ? ദൈവത്തിന്റെ

സഭയെങ്കിൽ അതിൽ ഈ വിധകഴപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടാകുക സാധ്യമോ? അതിനാൽ ഇതിനു ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയെന്നു എങ്ങനെ പറയുവാൻ കഴിയും? ഞാൻ ചിന്തിച്ചു. എന്നെപ്പോലെ പലരും. ഞാൻ കണ്ടതിൽ ചിലതെല്ലാം താഴെ കുറിക്കാം.

മലങ്കരസഭയുടെ റോമൻ മേധാവിത്വം തെളിയിക്കുവാൻ 1328-ലെ അവിഞ്ഞോൻ പാപ്പായുടെ കാര്യം ഗ്രന്ഥകാരൻ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു വായിച്ചപ്പോൾ, ഇതുവരെ റോമാ പാപ്പായുടെ പേരു മാത്രം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന ആൾ അവിഞ്ഞോൻ പാപ്പായുടെ പിന്നാലെ എങ്ങിനെ എത്തിച്ചേർന്നു—അഥവാ പാപ്പാ റോമിൽ നിന്നു മറഞ്ഞു അവിഞ്ഞോനിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത് എങ്ങിനെയെന്നു ഒന്നു നോക്കിപ്പോയി. ഫലമോ? സുറിയാനിസഭാംഗങ്ങളോട് ആ ഗ്രന്ഥകാരൻ അഥവാ ആ റോമൻസമുദായം ചോദിച്ചിരിക്കുന്ന ചോദ്യം—മുകളിൽ അടിവരചേർത്തുദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളത്—കറച്ചുകൂടി ശക്തിമത്തായ ഭാഷയിൽ അയോളോട്—അഥവാ ആ സമുദായത്തോട് ചോദിക്കുന്നതിനു ഞാൻ പ്രാപ്തനായി. ലൗകികമായ കഴപ്പങ്ങളോ വ്യവഹാരങ്ങളോ ഒന്നിലധികം അധികാരവാഹികളുടെ ഏകസമയത്തുള്ള രംഗപ്രവേശമോ, അവരുടെ മത്സരങ്ങളോ ഈ വിധ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നതിനു മതിയായ ആധാരങ്ങളെങ്കിൽ, അതേ കാരണങ്ങളോ അതിലും ഭയങ്കരതരങ്ങളായ അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങളോ, ആധാരമാക്കി ഈ ചോദ്യം റോമൻസഭാംഗങ്ങളോട് ആയിരം പതിനായിരം

പ്രാവശ്യം കുറച്ചുകൂടി ശക്തിയായ ഭാഷയിൽ ചോദിക്കുന്നതിനു മലങ്കര സുറിയാനിസഭയായാംഗങ്ങൾക്കെല്ലാം തന്നെ അപകാശമുണ്ട്. സുറിയാനിസഭ ഒന്നടങ്കം അതിനിർഭാഗ്യകരമായി ഗണിക്കുന്നതും, അതിൽ നിന്നും സഭയെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനു അക്ഷീണം പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ ചില കഴപ്പങ്ങളും വ്യവഹാരങ്ങളും ഏതാണ്ടു നാല്പതുവർഷങ്ങളായി നിലനിന്നു വരുന്നുണ്ട്. അതു ഏറ്റവും പരിതാപകരം തന്നെ. എന്നാൽ നമ്മുടെ തെറ്റിനെ കുറിച്ച് നമുക്കു തന്നെ ബോധ്യമുള്ളപ്പോൾ ആ വക കുറ്റങ്ങളെയും കുറ്റവുകളെയും പർവ്വതീകരിച്ചു സഭയുടെ നിലനില്പിനെതന്നെ ചോദ്യം ചെയ്ത് നമ്മെ സമീപിക്കുന്ന കള്ളപ്രവാചകന്മാരുടെ വെള്ളപൂശിയ കല്ലറയ്ക്കകത്തുള്ള മേഘമതകൾ അല്പം ഒന്നു മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ടുന്നതു് നമ്മുടെ ബലഹീനതകളെ നീതികരിക്കുന്നതിനല്ല, എന്നാലോ കഴപ്പങ്ങളേയും ഭിന്നിമിത്തങ്ങളേയും നിരാശയോടുകൂടിയല്ല, പ്രത്യാശയോടുകൂടി വീക്ഷിച്ചു് അതിനു പ്രതിവിധി കണ്ടെത്തുവാൻ നാം നമ്മുടെ നിലയിൽതന്നെ ഉറച്ചുനിന്നു്, പ്രചരണതന്ത്രങ്ങളുമായി നമ്മെ സമീപിച്ചു് അടിമതപത്തിലേക്കും അന്ധകാരത്തിലേക്കും ആനയിക്കുവാൻ, ഉത്സുകരായി വരുന്നവരോടു് ശരിക്കൊന്നു ചോദിച്ചു് അവരെ ആട്ടിപ്പായിക്കുവാൻ അവശ്യം ആവശ്യമായി അല്ലമെങ്കിലും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതിനു മാത്രമാണു് താഴെവരുന്ന ചിലതെല്ലാം കുത്തിക്കുറിക്കുന്നതു്. മലങ്കര സുറിയാനി സഭയുടെ പട്ടതപവും കൂദാശകളും

സാധുവാണെന്ന് ഏതൊരു അപ്പോസ്തോലികസഭാ വിഭാഗവും കൈകൂപ്പി സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. റോമാസഭ അതിൽ ഒന്നുമാത്രം. ആ സഭയുടെ നിലനില്പിനെ നാം ചോദ്യം ചെയ്യുന്നില്ല. ആ സഭ മലങ്കരസഭയിൽ അങ്ങേഅററം ആരോപിക്കുന്ന ബലഹീനത അതൊരു ശീശ്ശുസഭയാണെന്നുമാത്രം. ശീശ്ശുയോ, അത് ആ തമരക്ഷയ്ക്ക് പ്രതിബന്ധം വരുത്തുന്നു ഒന്നാണെന്ന് ഖണ്ഡിതമായി തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടവൻ ഇന്നും റോമൻ വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്ക് സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു വിഷയവും. അതിനാൽ മലങ്കര സുറിയാനിസഭയിലെ ശരിയായ അംഗത്വം അഭംഗുരമായി പുലർത്തിക്കൊണ്ടുപോരുന്ന ഒരുവൻ ആതമരക്ഷയെ കരുതി തന്റെ സഭയെ ഉപേക്ഷിച്ച് റോമാസഭയെ ആഗ്രഹിക്കേണ്ടതിന് യാതൊരാവശ്യവുമില്ല. പിന്നെ എന്തിനാണോ മലങ്കരസുറിയാനിക്കാരനെ റോമാസഭയിൽ ചേരുവാൻ ക്ഷണിക്കുന്നത്? അതിനുള്ള ഉത്തരം ഒന്നുമാത്രം. അവരുടെ വളർച്ചയ്ക്കും, നിലനില്പിനും. മറ്റുള്ളവരുടെ അധിപത്യം അവർ അതിയായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നുള്ളതുതന്നെ. ദൈവത്തിന്റെ സഭയിൽ കഴുപ്പങ്ങൾ ഒന്നും കാണുകയില്ലെന്നൊരു അലങ്കാരപ്രയോഗം അതിനു ശരിക്കുപയോഗിക്കുന്ന ഒരു പ്രചരണായുധവും. ഈ പ്രയോഗം അത്രകണ്ട് ശരിയോ—റോമാസഭയിൽ കഴുപ്പങ്ങൾക്ക് യാതൊരു സ്ഥാനവും അവളുടെ ഇരുപതുനൂറ്റാണ്ടു നിലനിൽപ്പിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലയോ—എന്നൊരു പരിശോധന അപരിത്യാജ്യമായി വന്നതിനാൽ അതിനായി അൽപ്പമൊന്നു തുനിയുന്നതാണ്.

പാപ്പാമാരുടെ കാര്യം പൊതുവെ പറയാം. ശരിയായി തെരഞ്ഞെടുത്ത ശരിയായി വാഴിച്ചു, ശരിയായി ജീവിച്ചു അങ്ങിനെതന്നെ അവസാനി ചുവരായിരിക്കണമല്ലോ പാപ്പാമാരെല്ലാവരും. അവർ തെറ്റാവരുമുള്ളവരല്ലേ? പത്രോസന്മാരല്ലേ? ഭൂമിയിൽ ദൈവങ്ങളല്ലേ? ഒരു ചെറിയ ഉദ്ധരണി കാണുക.

“The Papacy became the plaything of rival factions of Roman nobles, probably the most turbulent and vicious of all European history, who for more than a century forcibly intruded into the papal chair popes according to their will licentious youths, feeble old men worldly scyophants. In the hundred years 870—970 twenty five popes reigned many of them violently done to death. It was a period of unparalleled disorder, violence, depravity in all ranks of church and state alike”²

—ഒരു നൂറ്റാണ്ടു് കാലത്തേക്കു് വിഷയാസക്തരായ യുവാക്കളേയും, ബലഹീനരായ വൃദ്ധന്മാരേയും, വെറും ലേശകീകരായ പാദസേവകരേയും, അവരവരുടെ അഭിമതാനുസരണം പാപ്പാമാരായി പ്രതിഷ്ഠിച്ചു റോമാപ്രഭുക്കന്മാരുടെ—യൂറോപ്യൻചരിത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതിലേയ്ക്കും കവചപ്രിയരും ദുർവൃത്തരുമായ മത്സരകക്ഷികളുടെ—കളിസാധനമായി പാപ്പാസ്ഥാനം എത്തിച്ചേന്നു. അവരിൽ അനേകരും അതിഭയങ്കരമായി കൊല്ലപ്പെട്ട ഇരുപത്തിഅഞ്ച് പാ

പ്ലാമാർ 870 മുതൽ 970 വരെയുള്ള ധൃവ വർഷങ്ങൾ ഭരണാനന്തരത്തിൽ. സഭയുടേയും രാഷ്ട്രത്തിന്റെയും എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും ഒന്നുപോലെ, അതുല്യമായ അപൂർവ്വ സ്ഥിതിയും, സാഹസങ്ങളും, അധമതപങ്ങളും വിളയാടിയിരുന്ന ഒരു കാലയളവാണ്:—കാൽക്ദായർ സ്വയം വിശദമല്ലെ? ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ബട്ലർ നോമൻസഭാംഗം തന്നെയാണ്. 1929 ഒക്ടോബർ 14-ാംനു ഇംപ്രിമാത്തർ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള കൃതിയും തന്നെ.

മറ്റൊരു ഭാഗം കാണുക—“In the first twelve centuries of her existance, the church was disturbed some twenty five times by rival claimants of the Papacy. The strife thus originated was always an occasion of scandal, some times of violence and bloodshed, but in most cases it was easy for men of honest will to distinguish between the true pope and the antipope or false claimant. It was very different in the great schism of the fourteenth (14th.) century. For forty years two and even three pretenders to the papacy claimed the allegiance of Catholicos. Whole countries, learned men, and canonised saints, ranged themselves on different sides, and even now it is not perhaps absolutely certain who was Pope and who antipope.”³—അതായതു അവളുടെ തിലനില്പിന്റെ ആദ്യത്തെ പന്ത്രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഏതാണ്ട് ഇരുപത്തിയഞ്ചു പ്രാവശ്യം പാപ്പാസ്ഥാ

നത്തേക്കുള്ള പരസ്പരസംഘർഷികളാൽ സഭ ഉപ
 ദ്രവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. (ഒരു നൂറ്റാണ്ടിന് രണ്ടെന്നുള്ള
 കണക്ക് അവർ തന്നെ സമ്മതിക്കുന്നു.) അപ്രകാരം
 ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ള കലഹം എപ്പോഴും അപവാദത്തി
 നും ബലാൽക്കാരത്തിനും, രക്തംചിന്തലിനും—(പാ
 പ്ലാമാരാണു് പലപ്പോഴും കൊല്ലപ്പെട്ടതെന്ന് തുറന്നു
 പറയുന്നില്ലെന്ന മാത്രം)—അവസരമായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്.
 എന്നാൽ നിമ്നസ്വരബുദ്ധികളായ ആളുകൾക്ക് യ
 മതാർത്ഥം പാപ്പാ ആരെന്നും, എതിർപാപ്പാ അല്ലെ
 ക്കിൽ കള്ളപാപ്പാ ആരെന്നും തിരിച്ചറിയുവാൻ പ
 ല അവസരങ്ങളിലും എളുപ്പമായിരുന്നു. പതിനാ
 ലാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ശീശ്മക്കാലത്തു കായ്ക്കങ്ങൾ വളരെ
 വിഭിന്നമായിരുന്നു. (ആരംഭം മുതൽ 14-ാം നൂറ്റാണ്ടു
 വരെ എത്തിയപ്പോൾ കലാപം കൂടാതെ റോമാസ
 ഭ്യയ്ക്ക് നിലനില്ക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതു ഒരേ ഒരു നൂറ്റാ
 ങ്കകാലം മാത്രമാണെന്നുള്ള ഈ സമ്മതം വായന
 ക്കാർ പ്രത്യേകം ഗൌനിക്കണം. പക്ഷേ, 13-ാം നൂറ്റാ
 ങ്കം കലാപപൂരിതമായിരുന്നു എന്നു പിന്നാലെ ഞാൻ
 തെളിയിച്ചുതരാം.) 40 വർഷക്കാലത്തേക്ക് രണ്ടും ചി
 ലപ്പോൾ മൂന്നും പാപ്പാനാട്ടുകാർ കത്തോലിക്കരുടെ
 സഹായഭക്തി അവകാശപ്പെട്ടിരുന്നു. രാജ്യങ്ങൾ ഒന്ന
 ടങ്കുമായും, പണ്ഡിതന്മാരും പ്രഖ്യാപിതവിശുദ്ധന്മാ
 രും ഭിന്നചേരികളിൽ അന്ധിനിരക്കുകയും ചെയ്തു. എ
 ന്നതന്നെയുമല്ല ഇപ്പോഴും ആത്മ യഥാർത്ഥപാപ്പായെ
 ന്നും ആത്മ കള്ളപാപ്പായെന്നും ഖണ്ഡിതമായി തീ
 രുമാനിക്കുക സാധ്യമല്ലാ." ഈ മഹൽഗ്രന്ഥത്തിന്റെ

നിർമ്മാതാക്കൾ പണ്ഡിതന്മാരായ റോമൻ സഭാംഗങ്ങൾ തന്നെ. പക്ഷേ കേരളത്തിലെ റോമൻസഭക്കാരിൽ ചിലർ ഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്, പത്രോസ് മുതൽ ഇന്നത്തെ പാപ്പാ ഇത്രാമനെന്നും. എങ്ങനെയൊന്നോ ആ കണക്കു കൂട്ടുക.

മൊത്തത്തിൽ ഇത്രയും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചെങ്കിലും അതുകൊണ്ട് തല്ക്കാലം തൃപ്തിയടയുവാൻ നിർവാഹമില്ല. ചില പാപ്പാതിരഞ്ഞെടുപ്പുകളും അനുബന്ധിതചരിത്രങ്ങളും വളരെ ചുരുക്കത്തിൽ ഇതാകാണുക. "Twice in the fourth century when the hostility of the rival parties had developed into riots and pitched battles in the street, the government had intervened in the interests of public order."—വിരുദ്ധകക്ഷികളുടെ ശത്രുത, കലാപങ്ങളും തെരുവു യുദ്ധങ്ങളുമായി പരിണമിച്ചതുപൊതുജനജീവിതസമാധാനത്തിനുവേണ്ടി ഗവർണ്മെന്റ് ഇടപെട്ട് ശമിപ്പിക്കേണ്ടതായിവന്ന രണ്ടുസന്ദർഭങ്ങൾ നാലാംനൂറ്റാണ്ടിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്." 307 മുതൽ 312 വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ പാപ്പാസ്ഥാനം പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള കലാപങ്ങൾ ശക്തിപ്പെടുകയാൽ ചക്രവർത്തി പാപ്പായേയും പ്രതിഭാഗിയേയും നാടുകടത്തി. തൽഫലമായി രണ്ടുവർഷക്കാലം പാപ്പായില്ലാതെയിരുന്നു. 366-ാമാണ്ട് പാപ്പാസ്ഥാനം കൈക്കലാക്കിയ ഡമാസസ് അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നത്, അനേകരെ കൊന്നൊടുക്കിയതും മൂന്നുദിവസം നീണ്ടുനിന്നതുമായ കലഹത്തിനുശേഷം

ചക്രവർത്തി ഇടപെട്ടതുമൂലമാണ്. 418-ൽ ഈ പാ
 പ്ലാ നിർമ്മാതനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശവസം
 സ്കാരശുശ്രൂഷ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വേളയിൽ
 യൂലാലിയോസ് എന്നൊരു ദേഹം — നിർമ്മാതനായ
 ഡമാസസ് പാപ്പായുടെ ആത്മസുഹൃത്തേന്ന് പറ
 യപ്പെടുന്ന ഒരുവൻ—ചില സഹചരന്മാരോടൊന്നി
 ച്ച് ലാററൻ കൊട്ടാരത്തിൽ സമ്മേളിച്ചു തന്നെ
 പാപ്പായായി തിരഞ്ഞെടുപ്പിച്ചു. ഇതിൽ ക്ഷുഭിതരായ
 ഒരു വിഭാഗം മരൊരാളയോഗംകൂടി ബോനിഫസ്
 എന്നൊരുവനെ പാപ്പായാക്കി. തുടൻണ്ടായ കലാ
 പങ്ങളിൽനിന്ന് നാടിനെ രക്ഷിപ്പാൻ രാജകീയാധി
 കാരികൾ യൂലാലിയോസിനെ അംഗീകരിച്ചു ബോ
 നിഫസിനെ നാടുകടത്തി. പക്ഷേ ബോനിഫസ്
 ചക്രവർത്തിനിയെ സ്വാധീനംചെയ്തു തന്നെ വീണ്ടും
 സിംഹാസനത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. കലഹങ്ങൾ വ
 ല്ഭിച്ചു: രണ്ടു പാപ്പാമാരെയും ചക്രവർത്തി നാടുകടത്തി.
 മുൻപോട്ടുപോകാം. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അ
 ന്യൂത്തിലും, ആറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലുമാ
 യി രണ്ടുപാപ്പാമാർ ഒരുമിച്ചു രംഗപ്രവേശം ചെ
 യ്തതായി കാണപ്പെടുന്നു. 366-ലും-418ലും എന്ന
 പോലെ തെരുവുയുദ്ധങ്ങളും അനേക കൊലപാതകങ്ങ
 ളും നടന്നു. ഇവയ്ക്ക് പരിഹാരം വരുത്തിയതു
 അറിയൂസ് പക്ഷപാതിയായ തേയോഡോറിക് രാ
 ജാവാണ്. തുടർച്ചയായി കാണപ്പെടുന്ന ഈ വക
 ചരിതങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതു അത്ര സുഖകരമല്ലാ

ത്തതിനാൽ പലതും വിട്ടുകൊണ്ട് ചിലതു മാത്രം സ്പർശിച്ചു് നമുക്കു് അവിഞ്ഞോനിൽ എത്താം.

767-ൽ മഹിമയിൻ സിംഹാസനത്തിൽ എഴുന്നള്ളിയിരുന്ന സ്തീഫൻ നാലാമൻ പാപ്പായെ അവിടെ പ്രവേശിപ്പിച്ചിരുന്നതിനുള്ള ക്രിസ്തോഫർ എന്നൊരു വഞ്ചകവിദഗ്ദ്ധനാണ്. തന്നെ ഈ സ്ഥാനത്തു ഉപവിഷ്ണുനാക്കാൻ കെൽപ്പം പ്രാപ്തിയും സ്വാധീനവുമുള്ള ഒരുവന്റെ നിലനിൽപ്പു് തനിക്കുതന്നെ അപകടകരമായി പരിണമിച്ചേക്കാതിടയുണ്ടെന്ന് സംശയം തോന്നിയ പാപ്പാ ക്രിസ്തോഫറിനെയും പോരാ അയാളുടെ സന്തതികളെക്കൂടി യമലോകത്തേക്കു യാത്രയാക്കി. അതുമൂലം പൂർണ്ണസമാധാനം ലഭിക്കായ്ക മൂലം ശത്രുക്കളെന്നു സംശയിക്കപ്പെട്ട സകലരുടേയും കണ്ണുകൾ ചുഴന്നെടുപ്പിച്ച ശേഷം അവരെ എല്ലാവരെയും കാരാഗാരങ്ങളിലടച്ചു. വിൽഡിപെസ്റ്റ് എന്നൊരാളിനെ കുരുടനാക്കുവാൻ നടത്തിച്ച കത്തിപ്രയോഗം അയാളുടെ മരണത്തിനിടയാകത്തക്ക വിധം അത്ര ശക്തിമത്തായിത്തന്നെ പാപ്പാ നിവ്ഹിപ്പിച്ചു. 799-ൽ പാപ്പാസ്ഥാനത്തെ പ്രാപിച്ചതു് ലീയോ മൂന്നാമനാണ്. വി. മക്കോസിന്റെ പെരുനാൾ ദിവസം ഈ പാപ്പാ ദേവാലയത്തിലേക്കു എഴുന്നള്ളുന്നു. പക്ഷെ ദേവാലയം വരെ എത്തിച്ചേരുവാൻ ആ സാധുവിനു “ദൈവത്തിന്റെ വികാരികു” അഥവാ “ദൈവത്തിനു” തന്റെ അരുമകുഞ്ഞുങ്ങൾ അവസരം കൊടുത്തില്ല. മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ അവർ പരിശുദ്ധപിതാവിനെ തടഞ്ഞു. പലവിധ ഉപകരണങ്ങളാൽ ആ പാവനശരീരം ആ

കമാനം ഇടിച്ചും തല്ലിയും താലോലിച്ചു. പരിശു
 ഖവചനങ്ങൾ ഉച്ചരിക്കേണ്ട ആ സാവ്യ് അ
 വർ പുറത്തേക്കൊന്നു വലിച്ചു നീട്ടി. ദയാപുര
 സ്തരം പകുതിമാത്രം മുറിച്ചെടുത്തു. കണ്ണുകൾ പാ
 ടെ നശിച്ചില്ലെങ്കിലും കുത്തുകൾകൊണ്ട് ബഹുമാ
 നിച്ചെന്നും രേഖയുണ്ട്. തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട വത്സ
 ലരുടെ ഈ വിധ സല്ലാഹങ്ങൾമൂലം അല്പം ചില
 തെല്ലാം ശരീരത്തിന് വരുത്തികൂട്ടിയെങ്കിലും ജീവ
 നോടെ രക്ഷപെടാനുള്ള മഹാഭാഗ്യം എങ്ങിനെയൊ
 ലഭിച്ചു ആ പാപ്പാ ഇതിനെല്ലാം പകരംവീട്ടുവാനു
 ള്ള അണിയറ ഒരുക്കങ്ങൾ അതിഗംഭീരമായി ത
 ന്നെ നടത്തി. അവരെയും അവരുടെ സന്തതികളേ
 യും എന്നത്തേക്കുമായി ഭൂമുഖത്തുനിന്നും അപ്രത്യക്ഷ
 രാക്കി. ആ രംഗവും കടന്നുപോകാം. 903-ൽ അ
 തായത് പത്താം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ലീ
 യോപഞ്ചമനാണ് പാപ്പാ. ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ
 സിംഹാസനത്തിലിരുന്ന ലീയോപഞ്ചമൻ പാപ്പായെ
 കാണുവാനില്ലാ. ചെങ്കോല് കയ്യിലേററി കിരീ
 ടവുമണഞ്ഞു. സിംഹാസനത്തിലിരിയ്ക്കുന്നത് തലേ
 നാൾ രാത്രി വരെയും വെറുമൊരു പുരോഹി
 തനായി കാണപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു ക്രിസ്തോഫറാ
 ണ്. നിനക്ക് ഇതു ആകാമെങ്കിൽ എനിക്കെന്തുകൊ
 ണ്ട് ആ സ്ഥാനത്തു കയറി ഇരുന്നുകൂടാ എന്നൊരു
 ചോദ്യത്തോടെ സേർജിയസ് എന്നൊരാൾ മുന്പോട്ടു
 വന്ന് ക്രിസ്തോഫർ പാപ്പായെ പിടലിപ്പിക്കുപിടിച്ചു
 ഭൂമി എറിഞ്ഞിട്ട് സ്വയം സിംഹാസനത്തിൽ പ്രതി

ഏറ്റവും സ്ഥാനഭ്രഷ്ടരാക്കപ്പെടുന്ന പാപ്പാമാർ സാധാരണയായി വത്തിക്കാൻ അരമനയിലുള്ള ചില രഹസ്യസങ്കേതങ്ങളിലേക്കുവന്നിരിക്കപ്പെടുക. കുറച്ചുനാൾ കഴിയുമ്പോൾ അവർ ബന്ധിതരായി കിടന്നിരുന്ന മുറികൾ ശൂന്യമായി തീരുകയും ചെയ്യും. ലിയോയ്ക്കും—ക്രിസ്റ്റോഫറിനും— രണ്ടും പാപ്പാമാർ—ലഭിച്ചതു ഒരേ ഗുഹയാണ്. മറ്റൊരു സുപ്രഭാതം ഇവർ രണ്ടുപേരുടേയും ഭേദി വേർപെട്ട ജഡങ്ങൾ എവിടെയോ മാറ്റപ്പെട്ടതായി ദർശിച്ചു. സേർജിയസ് പാപ്പാ അവരിരുവരേയും അതിനിഷ്ഠരും വധിച്ചിട്ടു എന്ന് ചരിത്രകാരൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ആവൂ! പാപ്പാസ്ഥാനത്തിന്റെ പരിശുദ്ധാവസ്ഥ. പാപ്പാമാരുടെ ദയാമന്യുണമായ ജീവകാരുണ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾ. തുടന്ന് കാണുന്ന ചരിത്രം അതിലജ്ജാകരവും ബീഭത്സവുമാണ്. തേവോദോറാ എന്നൊരു പ്രഭി, അവൾക്കൊരു മകൾ മാറോസിയ. ഇരുവരും സുപ്രസിദ്ധ കലാകരൾ. ചരിത്രകാരൻ പറയട്ടെ അടുത്ത വാചകം "For upwards of fifty years these women disposed at will of the Roman see which they filled with their paramours, their children and grand children" അവരുടെ കള്ളക്കാമുകരേയും, മക്കളേയും, കൊച്ചുമക്കളേയും സിംഹാസനങ്ങളിൽ ഉപവിഷ്ഠരാക്കിക്കൊണ്ടു അവതിൽപ്പരം വർഷങ്ങൾ റോമാസഭയെ ഈ സ്രീകൾ അവരുടെ ഇംഗിതാനുസരണം ഭരിച്ചിരുന്നു. ലിയോ ആറു, സ്റ്റീഫൻ ഏഴു, ജോൺ പതിനൊന്ന്

ഇവർ മൂന്നുപേരും റോമാസഭയുടെ പരിശുദ്ധ പാപ്പാമാരാണു് സംശയമില്ല. ഏതു റോമൻസഭാംഗവും ഏഫ്. എക്സ്. ഫക് എന്ന സഭാചരിത്രകാരന്റെ കൃതിയുടെ രണ്ടാംവാല്യം 309-ം, 310-ം വശങ്ങൾ പരിശോധിച്ചുനോക്കുക. ഇവർ മൂവരും പാപ്പാമാരായിരുന്നു എന്ന് കാണാം. അവരെ പാപ്പാമാരാക്കിയതു ആരെന്നു കൂടി റോമൻസഭാംഗം സാക്ഷിപ്പെടുത്തട്ടെ.

“The next three popes were nominated by Marozia, Leo VI, Stephen VII, and John XI” അടുത്ത മൂന്നു പേർ ലീയോ ആറ്, സ്റ്റീഫൻ ഏഴ്; ജോൺ പതിനൊന്ന്, ഇവർ മാറോസിയായ നിയമിച്ചാക്കിയ പാപ്പാമാരാണു്—ഈ കല്പ മാറോസിയായുടെ മകൻ ആൽബറിക്ക് നിയമിച്ചു് സിംഹാസനത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച പാപ്പാമാരാണു് ലീയോ ഏഴ്, സ്റ്റീഫൻ എട്ടു്, മാറിനസ് രണ്ടു്, അഗാപ്പിറ്റസ് രണ്ടു് എന്നിവർ. ആ ഹീനസ്രീകൾ പാപ്പാമാരെ നിയമിച്ചാക്കിയതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ലജ്ജാവഹമായ പരിത്രങ്ങൾ പകർത്തി എന്റെ തൂലികയെ മലിനമാക്കാതെ വിട്ടുകൊടുക്കുകയെ തല്ക്കാലം മാർഗ്ഗമുള്ള മാറോസിയയുടെ പൈതൃകമാണു് ജോൺ പന്ത്രണ്ടാമൻ. ഈ പുണ്യദേഹം പാപ്പാസിംഹാസനത്തെ ഒരു ദ്രോഹികമായി പ്രാപിച്ചപ്പോൾ വയസ്സു പതിനാറുപോലും തികയുന്നതിനു് ഏതാനും മാസങ്ങൾ കൂടികഴിയേണ്ടിയിരുന്നു. ആ അഭിവന്ദ്യ പാപ്പായെക്കുറിച്ച് റോമൻ സഭാംഗമായ മോൺസിഞ്ഞാർ സു

ഷെയ്ൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചു ഈ രംഗവും വിട്ടുകൊടുക്കാം—“We know too in what other fashion his youthful spirits over flowed and how Rome was soon the witness of truly appalling scandals. The young pope took little pleasure in the ritual ceremonies of the church. Matins scarcely ever saw him present. His nights, no less than his days were spent in the company of woman and young men, in hunting and in banquetting. His Sacrilegious love affairs were flaunted unshamedly. Here no barrier restrained him, neither the rank of the women for whom he pushed nor even his kinship with them. The Lateran was become bad a house. No decent woman was safe in Rome. This debanchery was paid for from the church treasury, a treasury filled by simony utterly regardless of the character of these who paid. We hear of a boy of ten consecrated bishop, a deacon ordained in a stable, of high dignitaries deprived of their eyes or castrated, cruelty crowned; the debanchery. That nothing might finally be lacking; impiety too was given its place and men told how in the feasting at Lateran, the pope used to drink to the helth of the devil”⁷

—അവന്റെ യൗവ്വനയുക്തമായ ചിന്താലോസം

കവിഞ്ഞൊഴുകിയ ഇതര മാർഗ്ഗങ്ങളേയും, റോമാ യ
 മാതൃമായി ഭയങ്കര അപവാദങ്ങൾക്ക് അതിവേഗം
 സാക്ഷിയായി തീർന്നതും നമുക്കറിയാം. ഈ യുവപാ
 പ്താ ആരാധനാനഷ്ടാനങ്ങളിൽ അശേഷം ശ്രദ്ധകൊ
 ണിച്ചില്ല. സന്ധ്യാനമസ്കാരവേളകളിൽ ദേവാലയ
 ത്തിൽ ഇദ്ദേഹത്തെ കണ്ടിട്ടേയില്ല. അദ്ദേഹത്തി
 ന്റെ ദിനരാത്രങ്ങൾ യേശുനയുക്തരായ തരുണീമ
 ണികളോടും, യുവാക്കളോടും ഒന്നിച്ച് നായാട്ടിലും
 ഭക്ഷണോത്സവങ്ങളിലും കഴിച്ചുകൂട്ടി. ദൈവഭൂഷണ
 പരമായ അയാളുടെ വ്യാപാരങ്ങൾ ലജ്ജാരഹിതമാ
 യി വിലസിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവന്റെ സുരതാത്മതാ
 നിർവഹണത്തിന് വിധേയരായ സ്രീജനങ്ങളുടെ നി
 ലയും അവരോടുള്ള ബന്ധുത്വവും യാതൊരുവിധ അ
 തിർകോട്ടയായും നിലകൊണ്ടിരുന്നില്ല. കൊടുക്കുന്ന
 വരുടെ സ്വഭാവ വൈശിഷ്ട്യം ഗണിക്കാതെ സ്വീക
 റിക്കപ്പെടുന്ന കൈക്കൂലിയാൽ നിറയ്ക്കപ്പെട്ട സഭാഭ
 ണ്ഡാഗാരത്തിൽനിന്നുമാണ് ഈ വിഷയോപഭോഗ
 ച്ചിലവുകൾ നിർവഹിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഒരു പത്തുവയ
 സ്സുകാരൻ ബാലനെ മെത്രാനാക്കിയതും, കുതിരലായ
 ത്തിൽവെച്ച് ഒരുവന് ശെമ്മാശുപട്ടം കൊടുത്തതും,
 ഉന്നതസ്ഥാനികളുടെ കണ്ണുകൾ ചുഴന്നെടുത്തതും,
 വൃഷണമേരും നടത്തിയതും .നാം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. നിർ
 ദ്രയത്വം സുരതാഭിലാഷ പ്രകടനങ്ങൾക്ക് മകടം ചാ
 ത്തി. തിന്മയുടെ പൂർണ്ണീകരണത്തിന് ഒന്നുംതന്നെ പോ
 രായ്ക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈശ്വരനിന്ദാസ്ഥാനമായി
 തീർന്ന ലാറ്ററൻ കൊട്ടാരത്തിലെ വിരുന്നവേളകളിൽ

സാത്താന്റെ ആരോഗ്യത്തിനുവേണ്ടി പാപ്പാ മദ്യം കഴിക്കുന്ന വിധവും ആളുകൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:-എന്തിനധികം ഉദ്ധരണികൾ ഞാൻ നൽകുന്നു. സാധാരണക്കാരുടെ ചിന്താഗതിയിൽ ഉദിക്കുവാൻപോലും സാധ്യതയില്ലാത്ത എത്ര നീചനീചമായ പ്രവർത്തികളിലാണ് ഒരു പാപ്പാ ആനന്ദലഹരി ആസ്വദിച്ചത്. ആ ഒരു വൃക്തിയിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത എന്തെങ്കിലും ഒരു അധർമ്മം കാണണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അധർമ്മത്തിന്റെ മൂർത്തിപ്രഭുവായ സാത്താൻ ഇനിയും വളരെ നാളുകൾ തീവ്രയത്നം ചെയ്ത് കണ്ടു പിടിക്കണം. ഈ വിധ അധർമ്മങ്ങളുടെ വിളനിലമായിരുന്ന ആ പുണ്യദേഹം റോമൻ സഭയുടെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട പാപ്പാതന്നെ. ചെങ്കത്താനം കയറി ഇരുന്നു സുഖിക്കാവുന്ന ഒന്നാണ് റോമിലെ സിംഹാസനം. ജോൺ പന്ത്രണ്ടാമൻ പാപ്പാ മാറോസിയായുടെ പൌത്രനാണെന്ന് മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതേ ജീവിതത്തിലും പ്രവർത്തിയിലും മാറോസിയായുടെ പൌത്രനായിതന്നെ ശോഭിച്ചു. അന്ത്യവും വളരെ ഭംഗിയായിട്ടാണ്. അന്ത്യന്റെ ഭവനത്തിൽ അസമയത്ത് അനാവശ്യ സംരംഭങ്ങൾക്കായി ചെന്നു കയറിയ ആ പാപ്പായെ ആ ഭവനാധിപൻ ഒറ്റയടികൊണ്ട് തലതല്ലിത്തകർത്തുവിട്ടു. അന്ത്യശ്വാസവും വലിച്ചു. അതിന് അൽപ്പം മുമ്പായി ചക്രവർത്തി ഈ പാപ്പായ്ക്കു പകരം ലീയൊ എട്ടാമനെ നന്നാരു ദേഹത്തെ പാപ്പാ സ്ഥാനത്തു പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരുന്നു. ആ പാപ്പായെ റോമിലുള്ളവർ സ്വീകരിക്കാതെ ബെനിഡിക്ട് പഞ്ചമൻ എന്നൊരു പാപ്പായെ വാഴി

ഈ ഒരു മാസത്തിനകം ചക്രവർത്തി റോമിലെത്തി. ബെനിഡിക്ട് പാപ്പായെ ഹാംബർഗിലേക്ക് നാടുകടത്തുകയും ലീയൊ എട്ടാമനെ പുനഃപ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തു. അയാളുടെ ശേഷം ചക്രവർത്തിതന്നെ, പഴയ ജോൺ പന്ത്രണ്ടാമന്റെ വംശപരമ്പരയിൽപ്പെട്ട ഒരാളിനെ ജോൺ പതിമൂന്നാമനെന്ന പേരിൽ പാപ്പായായി പ്രതിഷ്ഠ നടത്തി. അയാളെ തുടന്ന് ബെനിഡിക്ട് ആറാമൻ വന്നു. അല്പദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഈ ബെനിഡിക്ട് സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കപ്പെടുകയും തൽ സ്ഥാനത്ത് ബോനീഫസ് ഏഴാമൻ, പാപ്പായാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഈ പുതിയ പാപ്പാ മുൻ പാപ്പായെ തെക്കിക്കൊല്ലിച്ചു. പക്ഷേ ഈ കഠിനകൃത്യം ചെയ്യിച്ച ബോനീഫസും നീണ്ടുനിന്നില്ല. രാജകീയ രന്മാർ അയാളെ വേഷം അഴിപ്പിച്ച് ഇറക്കിവിടുകയും ബെനിഡിക്ട് ഏഴാമനെനൊരുവനെ സിംഹാസനത്തിൽ ഉപവിഷ്ഠനാക്കുകയും ചെയ്തു. തുടന്ന് വാണതു ചക്രവർത്തി നിയോഗിച്ചാക്കിയ ജോൺ പതിനാലാമൻ പാപ്പായാണ്. ഏതാനും ആഴ്ചകൾക്കുള്ളിൽ ചക്രവർത്തി നാടനീങ്ങി. ബെനിഡിക്ട് ആറാമനെ കൊല്ലിച്ച പാപ്പാ—ചക്രവർത്തിയാൽ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കപ്പെട്ട പാപ്പാ—ബെനിഡിക്ട് ഏഴാമൻ പാപ്പാ ഒളിചിൽനിന്നും വെളിയിൽവന്നു. ജോൺ പതിനാലാമൻ പാപ്പായെ ബന്ധിച്ച് തടവിലാക്കി, സിംഹാസനസ്ഥിതനുമായി. വളരെ പരിതാപകരമായ കഷ്ടപ്പാടുകൾ അനുഭവിച്ച് ജയിലഴികൾക്കുള്ളിൽ വർഷങ്ങൾ ചിലതു തള്ളി ആ പാപ്പാ—ജോൺ പതിനാലാമൻ—

ഭൂമിയിൽനിന്നും അപ്രത്യക്ഷനായി. പിന്നാലെ ബൈ
നിഡിക്ടും പോയി. ജോൺ പതിനഞ്ചു ഗ്രീഗറി അ
ഞ്ച്,—ഈ പാപ്പാമാർ രണ്ടുപേരും ഒരേസമയത്തു
വാണു. ജോൺ പതിനഞ്ചാമൻ പാപ്പായുടെ കണ്ണും
നാക്കും നഷ്ടപ്പെട്ടു. ചെവികളും മൂക്കും ചെത്തപ്പെട്ടു.
സിംഹാസനത്തിൽനിന്നും ഇറക്കിവിടപ്പെടുകയും ചെയ
യ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ എതിരാളിയോ തന്റെ ശത്രു
ക്കളാൽ കൊടുക്കപ്പെട്ട വിഷം ഭക്ഷിച്ചതു മൂലം ഏറെ
ത്താമസിയാതെ മൺമറയുകയും ചെയ്തു. പത്താം നൂ
റ്റാണ്ടും അവസാനിച്ചു. തുടർച്ചയിൽ വന്നവരിൽ
ജോൺ പത്തൊൻപതാമൻ മതിയാകുംവണ്ണം ഭൂഷ
ണീയനായിരുന്നു “ബൈനിഡിക്ട് ഒൻപതാമൻ” വി
ശ്വാസഘാതകിയും, ഇന്ദ്രിയ സുഖതൽപ്പർന്നും” ത
ന്നെ. ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാരലും സുഖലോലുപതയിലും, ച
തിവിലും, കഴിഞ്ഞുകൂടിയ ആ പരമാധികാരിയെ
1044-ൽ ഒരു കൂട്ടർ തല്ലിക്കൊടുത്തു. ഈ സംഭവത്തിൽ
—പാപ്പായെ തല്ലുന്നതിലും കൊടുക്കുന്നതിലും വിരുത
ന്മാരായിരുന്നവരെ ഒരുവൻ കോഴുകൊടുത്തു സ്വാധീ
നപ്പെടുത്തി പാപ്പാസ്ഥാനം പ്രാപിക്കുകയും സിൽവെ
സ്റ്റർ മൂന്നാമൻ എന്നപേർ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.
പക്ഷേ കൊടുത്ത പണത്തിന്റെ മുതലെടുക്കുന്നതിന്
അവസരം ലഭിക്കുന്നതിന് മുൻപ് പഴയ പാപ്പാ ശ
ക്തിസംഭരിച്ചു വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയാൽ സിൽ
വെസ്റ്ററിന് സ്ഥാനവുംപോയി. പണവുംപോയി. വെ
റും പിണ്ഡമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. ഈ വിധം സിംഹാ
സനം കരസ്ഥമാക്കിയ ദേഹമെ ഗ്രീഗറി ആറാമനെ

ന്നൊരുവനുവേണ്ടി സ്ഥാനം ഒഴിഞ്ഞുകൊടുത്ത് കുറച്ചു
 യനം സമ്പാദിച്ചു. ബെനിഡിക്ട് ഒൻപതാമൻ, സിൽ
 വെസ്റ്റർ മൂന്നാമൻ, ഗ്രീഗറി ആറാമൻ-എന്നിങ്ങനെ
 മൂന്നു പേരാണ് ആ കാലയളവിലെ റോമാ പാപ്പാ
 മാർ. പാപ്പാമാരിലൊ, പാപ്പാസ്ഥാനത്തിലോ ആ
 ത്തമീക നൽകലത്തിന്റെ കണികയെങ്കിലും സ്പർശി
 ച്ചിട്ടുണ്ടോയെന്ന് റോമൻ സഭാംഗങ്ങൾക്കറിയാതെ പര
 യട്ടെ. തെറ്റാവരവും പരമാധികാരവും ഇതിൽ ഏ
 തു പാപ്പായിലാണ് അക്കാലത്തു നിലനിന്നിരുന്നതെ
 ന്നുകൂടി മനസ്സിലാക്കി തന്നാൽ കൊള്ളാം. റോമാസ
 ഭയെ! നിന്റെ ചരിത്രത്തോട് അനുബന്ധിച്ചുള്ള
 കൊള്ളരുതാഴികകളുടെ ഒരംശമെങ്കിലും ക്രൈസ്തവ
 ലോകത്തിലെന്നല്ലാ, അക്രൈസ്തവ ലോകത്തിലെ ഏ
 രാവും കിരാതന്മാരുടെ ഇടയിലെങ്കിലും ദർശിക്ക
 വാൻ എന്നെങ്കിലും സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ! ഇനിയും സാ
 ധിക്കുമോ? നീയോ കളങ്കരഹിതയായ മലങ്കര സുറി
 യാനി സഭയുടെ മാർവിൽ ചെളിവാരി വിതരണതു!
 ഹാ കഷ്ടം, കഷ്ടം ലജ്ജാകരം.

“ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ശക്തിമത്തായ എതുപ്പ്, കാണ
 പ്പെടുന്നു. ജർമ്മനിയിൽ ഒരുവൻപോലും എന്നെ
 അനുസരിക്കുന്നില്ല. ഫ്രാൻസ് ആക്രോശിക്കുകയും
 പിറുപിറുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്പെയിനിലും കഴപ്പം
 തന്നെ. ഇറ്റാലി എന്നെ സഹായിക്കുന്നില്ലെന്ന് മാ
 ത്രമല്ലാ എല്ലാവിധ അക്രമങ്ങളും, കള്ളത്തരങ്ങളും,
 ചതിവുകളും പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യ
 ന്നു.” വത്തിക്കാൻഭണ്ഡാഗാരത്തിലെ രണ്ടുലക്ഷംപ

വൻ ധൃത്തടിച്ചു പാപ്പരായ പാപ്പാ ഉർബൻ നാലാമൻ 1264-ൽ സിംഹാസനത്തിലിരുന്നുകൊണ്ട് തന്റെ നിസ്സഹായാവസ്ഥയെ ലോകത്തോടറിയിക്കുവാൻ പാടിയ ആ വിലാപഗാനത്തിലെ ഒന്നരണ്ടു ശീലുകളാണ് മേലുദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നത് അതുപാടി അദ്ദേഹവും മൺമറഞ്ഞു.

1294-ൽ ഭരണത്തിലിരുന്ന സെലസ്റ്റീൻ പഞ്ചമൻ പാപ്പാ സ്ഥാനത്യാഗംചെയ്യുവാൻ തന്റെ അരുമകന്മാരുടെ പ്രേരിപ്പിച്ചതിന് വിധേയനായി. പകരം സ്ഥാനത്തെ പ്രാപിച്ച പാപ്പായാണ് ബോനിഫസ് എട്ടാമൻ. ഭരണകൂടത്തിൽ നിലനിന്നുവന്ന അഴിമതികളും, റോമിലെ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ കൈകടത്തലുകളും, കൊള്ളകളും ലൗകികഭരണാധികാരികളെപ്പോലും വെല്ലുന്ന സാമ്രാജ്യഭരണാധികാരികളായ പാപ്പാമാരും, അജ്ഞരും അപ്രാപ്തമായ സാധാരണക്കാരും, ഇങ്ങിനെ അക്രൈസ്തവവും, അപരിഷ്കൃതവും ആയ എന്തെല്ലാം കാണപ്പെടുന്നതിനേണ്ടോ-അതുകളുടെ എല്ലാം വിലാസരംഗമായി റോമാസഭ ഇതുപയ്യന്തമുള്ള നൂറ്റാണ്ടുകളെ ചിന്തയ്ക്കി 14-ാമത്തെ നൂറ്റാണ്ടിലേക്കും കാലുകത്തി.

"To do ought good never will be our task. But ever to do ill our sole delight;" തള്ളപ്പെട്ട മാലാഖാവൃന്ദത്തിന്റെ പ്രഥമനരകസമ്മേളനത്തിൽ പാസ്സാക്കപ്പെട്ടതായി ആ ആംഗ്ലേയമഹാകവി മിൽററൺ (Milton) ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ള ആ പ്രമേയത്തിന്റെ അക്ഷരാർത്ഥത്തിലുള്ള പ്രയോഗം

ഗം നാലാംനൂറ്റാണ്ടുമുതൽ പതിനാലാംനൂറ്റാണ്ടു്
 വരെയുള്ള റോമാസഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ദൃശ്യമാ
 യിട്ടുള്ളതുപോലെ ഫലപ്പെടുത്താൻ അതിന്റെ പ്ര
 യോക്താക്കൾക്കുപോലും സാധിച്ചിട്ടില്ലാ. അഴിമതി
 കളിലാറാടി, മൃഗമൃതകളിലിടപഴകി, അജ്ഞതയില
 ഹങ്കരിച്ചു്, ദുർമ്മാഹത്തിൽകുതിച്ചുചാടി, മുൻപോട്ടു
 ഗമിച്ച റോമാസിംഹാസനമേധാവികളുടേയും, അനു
 ചരരുടേയും ദ്രോഹവഹ്നിയിൽ എരിപൊരികൊണ്ട
 പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെവിടെയും ഒരറപ്പും, വെറു
 പ്പും, നിരാശയും, പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങി
 ആവക ചരിത്രങ്ങളെ ലേഖനംചെയ്യുവാൻ വാല്യ
 ങ്ങൾതന്നെ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ബോനിഫസ്. എ
 ട്വാമൻ എന്നൊരുദേഹം പാപ്പാസ്ഥാനത്തെ പ്രാപി
 ച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശവകുടീരത്തിൽ സ്ഥാപിക്ക
 പ്പെട്ട സ്മാരകശിലയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയ വാചകം
 ഇതാണ്. "He came in like a fox, ruled like a
 lion, died as a dog"⁸—കുറുക്കനെപ്പോലെ വന്നു,
 സിംഹത്തെപ്പോലെ ഭരിച്ചു. പട്ടിയെപ്പോലെ
 ചത്തു." അതേവണ്ണനയിൽകൂടി സിംഹാസനത്തെ
 പ്രാപിച്ചു. രക്തം കുടിച്ചുജീവിച്ചു. നിന്ദിതനായി
 മരിച്ചു. ഈ പാപ്പായുടെ അഹങ്കാരത്തെ ഉന്മൂലനം
 ചെയ്ത ഒരു "മനുഷ്യനും പുരോഹിതനും" ആക്കി
 തീർക്കുന്നതിനു് അക്കാലത്തു ഗ്രാൻസ്ഭരിച്ചിരുന്ന
 ഫിലിഫ് നാലാമൻ രാജാവ് തീരുമാനമെടുത്തു, പാ
 പ്സായുടെ ദുരധികാരപ്രമത്തതയെ വകവെച്ചുകൊടു
 ക്കേണ്ടതില്ലെന്നും, അയാളിൽനിന്നു് രാജ്യത്തെയും

ജനങ്ങളേയും രക്ഷിക്കേണ്ടതു തന്റെ ചുമതലയാണെന്നും രാജാവു വെളിപ്പെടുത്തി. "Am not I the supreme pontiff? as not this the seat of Peter Am not I able to guard the rights of the empire? I, I am the emperor"⁹—ഞാൻ അത്യുന്നതപ്രധാനാചാര്യനല്ലേ? ഇതു പത്രോസിന്റെ ഇരിപ്പുമല്ലേ? സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അവകാശങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ ഞാൻ പ്രാപ്തനല്ലേ? ഞാൻ, ഞാനാകുന്ന ചക്രവർത്തി:—കോൺസ്റ്റന്റയിൻ ചക്രവർത്തിയുടെ കിരീടവും ശിരസ്സിലേന്തി, വലംകൈയിൽ വാളും വഹിച്ചു വേഷഭൂഷാദികളണിഞ്ഞു. സിംഹാസനത്തിലിരുന്ന് കൊണ്ട് ആ പാപ്പാ ബോനിഫസ് എട്ടാമൻ അരുളിച്ചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗഭാഗമാണിതു്. അധികാരമത്സരങ്ങളിലും സാമ്രാജ്യസ്ഥാപനതൃഷ്ണയിലും നടമാടിയ വികൃതികളുടേയും രാക്ഷസീയസംഭവപരമ്പരകളുടേയും കോലാഹലങ്ങൾ വർണ്ണിക്കുക ശക്യമല്ല. ലോകോദ്ധാരണാർത്ഥം അവതരിച്ച അരുമനാഥന്റെ സ്ഥാനാപതി എന്നു സ്വയം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്ന പാപ്പാ മാർപ്പിളംകരത്തിലും വഹിക്കേണ്ട ആ ഏക ആയുധമാകുന്ന ക്രൂശിനെ ചവുട്ടിമെതിച്ചുകൊണ്ട് ഇതാ രക്തദാഹക്കൊതിപൂണ്ട് മുച്ചുയേറിയ വാൾ കൈയിലേന്തിയിരിക്കുന്നു. ഇതിങ്കൽ ലോകം ഞെട്ടി വിറച്ചു പോയതു അവരുടെ അജ്ഞത കൊണ്ടായിരിക്കാം! സ്വർഗ്ഗത്തിലും നരകത്തിലും തന്റെ ഇഷ്ടാനുസരണം മനുഷ്യരെ വിധിച്ചുതള്ളാൻ അധികാരമുള്ള പാപ്പായ്ക്കു് കൊല ചെയ്തും അധികാരപ്രയോഗിക്കുവാൻ അവകാശമി

ല്ലെന്ന് ആരുപറയും. “അതിന് ആർക്കു നാവുപൊ
 ണ്ടും.” തന്നോടു അധികാരപൂർവ്വം പെരുമാറിയ രാജാ
 വിനെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കുകയെന്നതന്നെ പാപ്പാ
 നിശ്ചയിച്ചു. അതിനുള്ള കരുക്കൾ വട്ടംകൂട്ടി. ഒ
 ന്നാമതായി മുടക്കുന്ന ആഗോയാസ്രം രാജാവിന്റെ
 നേക്കയയ്ക്കുകതന്നെ. അതു വിരചിതമായി-മുദ്രയും
 പതിക്കപ്പെട്ടു. അടുത്ത പ്രഭാതം, അതിന്റെ മാ
 റൊറി ദിഗന്തങ്ങളിലെവിടയും മുഴങ്ങും. സംശയ
 മില്ലതന്നെ. പക്ഷേ, ആ മാത്രിയുടെ അന്ത്യയാമം
 പാപ്പാ കഴിച്ചുകൂട്ടിയതു - വത്തിക്കാനിലെ തങ്കക്ക
 ടിലിലല്ലാ. രാജാവിന്റെ കാരാഗൃഹത്തിലെ ഒരു
 ഇരുളടഞ്ഞ മുറിക്കുള്ളിലാണ്. തന്റെ വാല്കൃ
 കാലത്ത് അപ്രതീക്ഷിതമായി ലഭിച്ച ഈ അനുഭ
 വത്തിന്റെ ഭീകരതയിൽ മനമിളകി, ശരീരമുല
 ണ്ടു്, ബുദ്ധിഭ്രമിച്ചു “പട്ടിയെപ്പോലെ ചത്തു,” ആ
 ഭാരത്തിൽനിന്നും ലോകവും വിമുക്തമായി. 1303 ഒ
 ക്റ്റോബർമാസം 20-ാംനു നടന്ന ഈ പാപ്പാതിരോ
 ധനത്തെ അനുധാവനം ചെയ്ത് സിംഹാസനത്തിൽ ക
 യറിയതു ബെനിഡിക്ട് പതിനൊന്നാമനാണ്. അ
 ദ്രോഹവും നീണ്ടുഭരിച്ച പാപ്പായല്ലാ. 1304 ജൂലായി
 മാസം 7-ാംനു- ആരോ നൽകിയ വിഷം പാനംചെ
 യ്തുമൂലം അദ്ദേഹവും സ്ഥാനംഒഴിഞ്ഞ് മണ്ണിനടിയി
 ലേക്ക് യാത്രയായി. അടുത്തപാപ്പായുടെ തെരഞ്ഞെ
 ട്ടപ്പിന്റെ അണിയറപ്പോരുകളും കലാപങ്ങളും പ
 രസ്യപ്രകടനങ്ങളും ഏതാണ്ടു് ഒരുവർഷക്കാലം നീ
 ങ്ങുന്നതിന്റെശേഷം 1305 ജൂൺമാസം 5-ാംനു-

വാഴിക്കപ്പെട്ട ആളാണ് ക്ലൈമെൻറ് അഞ്ചാമൻ. ഈ പാപ്പാ പത്രോസിന്റേതെന്ന് പറയപ്പെടുന്ന സിംഹാസനമോ, വത്തിക്കാൻ അരമനയോ തന്റെ ഉദ്യോഗവാഴ്ചയിൽ ഭർശിച്ചിട്ടില്ലെന്ന മത്രമല്ല—റോമാപട്ടണംപോലും കാണുവാൻ സാധ്യമായില്ല. അവിടവിടെ ഉടാടിസഞ്ചരിച്ച് 1309 മാച്ച് മാസത്തിൽ ഫ്രാൻസിലെ രാജാവിന്റെ ആജ്ഞാനുസരണം “അവിഞ്ഞാനി”ലെത്തി. അങ്ങിനെ റോമിലെ പാപ്പാപോയി അവിഞ്ഞോൻപാപ്പാ നിലവിൽ വന്നു.

മലങ്കരസഭയുടെ റോമാവിധേയത്വം തെളിയിക്കുവാൻ റോമൻസഭാചരിത്രകാരൻ രംഗപ്രവേശനം ചെയ്തിച്ചിരിക്കുന്ന ജോൺ ഇരുപത്തിരണ്ടാമൻ പാപ്പാ ഈ അവിഞ്ഞോൻപാപ്പാമാരിൽ രണ്ടാമനാണ്. മലങ്കരസഭയോട് പ്രത്യേകമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരാളാണ് ഈ പാപ്പായെന്ന് മുകളിൽ നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഉദ്ധരണിമൂലം വാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ, ഈ പാപ്പായുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് മുതലായ കാര്യങ്ങൾ അല്ലമായിട്ടെങ്കിലും അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ആവശ്യംതന്നെ. ക്ലൈമെൻറ് അഞ്ചാമൻ പാപ്പാ 1314-ഏപ്രിൽമാസം 20-ാംനൂ-നിയ്ക്കാതനായി. അടുത്തപാപ്പായെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനായി പരിശുദ്ധ കർദ്ദിനാളന്മാരുടെ സംഘംകൂടി ആലോചനതുടങ്ങി. അതിന്റെ ഫലമോ സന്നിഹിതരായിരുന്ന 23 കർദ്ദിനാളന്മാരും പല ചേരികളിലായി തിരിഞ്ഞു. അപ്പോഴിതാ നിയ്ക്കാതനായ പാപ്പായുടെ ആൾക്കാർ ആ

യുദ്ധമേന്തി വന്നെത്തി. പലരും കൊല്ലപ്പെട്ടു. തങ്ങളുടെ ജീവനെ രക്ഷിക്കുവാൻ അവശേഷിച്ച കർദ്ദിനാളന്മാർ ഓടിക്കളിച്ചു ബഹളമേ ബഹളം. പട്ടാളവുംവന്നു. കർദ്ദിനാളന്മാർ ഒളിവുസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥലത്തേക്ക് പട്ടാളത്താൽ ആനീതരായി. പാപ്പാ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുക, അല്ലെങ്കിൽ കർദ്ദിനാളന്മാരെ! നിങ്ങൾ എല്ലാവരെയും ഇന്നതന്നെ—ഭയചകിതരായ ആ ഭീരുക്കൾ 1316-ആഗസ്റ്റ് മാസം 7-ാംനം-ഒരാളിനെ നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്തു തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഒരു എഴുപത്തിരണ്ടുകാരൻ പട്ടുവുദ്ധൻ, ആ സാധു മനുഷ്യൻ വാഴിക്കപ്പെട്ടിട്ട് അധിക ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞില്ല. അയാളെ വധിക്കുവാൻ ഒരു ഗ്രൂപ്പാലോചന അണിയറയിൽ ആസൂത്രണം ചെയ്യപ്പെട്ട വിദഗ്ദ്ധപദ്ധതി “പാപ്പാണവും മന്ത്രവാദവും.” പാപ്പായെ കൊല്ലുന്ന പരിശുദ്ധനടപടിയാണല്ലോ. അതു സാധാരണ ജനങ്ങൾ ചെയ്യുകയെന്നതു അനുവദനീയമല്ല. അതിനാൽ ഒരു അത്യുന്നതകർദ്ദിനാളും രണ്ടു മെത്രാന്മാരും എന്തുകൊണ്ടോ ഒരു പുരോഹിതനെയും, ഒരു ശെമ്മാശനെയും ഒരു കപ്പാറെയും കൂടിച്ചേർത്ത് ആ വൈദികസംഘത്തിന് പൂർണ്ണതവരുത്തിയില്ല, ഏതായാലും പാപ്പായുടെ ആയുർ ദൈർഘ്യഭാഗ്യം അവരുടെ പദ്ധതി സാധിതമാക്കിയില്ല.

പാപ്പാ തെരഞ്ഞെടുപ്പ്, സഭാഭരണരീതി എന്നിവകളിലെല്ലാം നടമാടിയ അക്രമങ്ങൾ, അരാജകത്വങ്ങൾ മുതലായതിലെല്ലാം അതിപ്രധാനമായ പങ്ക് വഹിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടരാണ് കർദ്ദിനാളന്മാർ എന്ന് പറയപ്പെടുന്ന അത്യുന്നതസ്ഥാനികൾ. ഇവരുടെ പ്രധാനജോ

ലികൾ കതിരലായങ്ങൾ ഉടമയിൽ സൂക്ഷിക്കുക, നടീ നടന്മാരെ തങ്ങളുടെ അരമനകളിൽ അവർക്കു ആവശ്യമുള്ള സകലതും കൊടുത്ത് സ്ഥിരമായി താമസിപ്പിക്കുക, ലൗകികപ്രളക്കന്മാരെ വെല്ലുന്ന വേഷവിധാനങ്ങളോടു കൂടി ആഡംബരസമനപിതം ജീവിച്ചു സൂക്ഷിക്കുക എന്നിങ്ങനെയെല്ലാമുള്ളതാണ്. പാപ്പാമാരോടും കർദ്ദിനാളന്മാരോടും വളരെ ബന്ധപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്ന രണ്ടു പ്രയോഗങ്ങളാണ് കൊലയും വിഷംകൊടുക്കലും. വൃദിചാരവും വേശ്യാവൃത്തിയും റോമിന്റെ പട്ടികയിൽ സന്മാഗ്ഗപ്രവർത്തികളാണ്. അവയില്ലാത്തതാണ് പാപം. പാപ്പാസ്ഥാനവും, അതിൽ വാഴുന്ന പാപ്പാമാരും പരിശുദ്ധമെന്നും, വിശുദ്ധരെന്നും അവർ ഘോഷിക്കും. പക്ഷെ റോമിലെ ആളുകൾക്കു പാപ്പാമാരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതും, നശിപ്പിക്കുന്നതും, അവരെ തല്ലുന്നതും, കൊല്ലുന്നതും, പല്ലുപറിക്കുന്നതും, മൂക്കു ചെയ്യുന്നതും എല്ലാം നിത്യത്തൊഴിലാണ്. പാപ്പാമാരും തമ്മെവ. ഇങ്ങനെ ഏതു രംഗത്തിൽ നോക്കിയാലും അഴിമതികൾ കൊണ്ടു നിറഞ്ഞ ഒരുവസ്ഥയിലാറാടി മുരടിച്ചു ചരിത്രത്തെളിവുകൾ മാറിലണച്ചാലിംഗനം ചെയ്യുകൊണ്ടാണ് ഒരു ചെറുവ്യവഹാരത്തിൽ എപ്പെട്ടുപോയ സുറിയാനിസഭയോടു് “നിങ്ങളുടെ സഭയാണ് സാക്ഷാൽ ക്രിസ്തുസഭയെന്നു പറയുവാൻ എങ്ങിനെ നാക്കു പൊങ്ങും, എങ്ങിനെ ധൈര്യമുണ്ടാകും” എന്നു ചോദിച്ചിരിക്കുന്നത്. കഷ്ടം. പരിതാപകരം തന്നെ. ലൗകികമായ പോരാട്ടങ്ങളും, പരാജയങ്ങളും ഒരു സഭയുടെ നിലനിൽപ്പിനെ ചോ

ദ്വം ചെയ്യുവാൻ മതിയായ കാരണങ്ങളെങ്കിൽ, അതിലും വളരെ വളരെ ഉപരിയായ കാരണങ്ങളാൽ ആചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കപ്പെടുന്നതിനുള്ള അവകാശം. റോമാസഭയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എത്ര വലുതെന്നു “കത്തോലിക്കാസഭയും യാക്കോബായ വാദങ്ങളും” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രയോക്താക്കളും പ്രചരണക്കാരും ഒന്നു ചിന്തിച്ചു നോക്കണം.

പാപ്പാ അവിഞ്ഞോനിൽ ചെന്നെത്തിയതു എങ്ങിനെ എന്ന് ഏറ്റവും സമഗ്രമായി ഗ്രഹിച്ചു നമുക്ക് ഇനിയും മുകളിലുദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്ന വാദമുഖങ്ങളിലേക്കു കടക്കാം.

1) കൊല്ലത്തേക്കു ഒരു മെത്രാനെ അയച്ചു.

കൊല്ലത്തേക്കു ഒരു മെത്രാനെ അവിഞ്ഞോൻ പാപ്പാ നിയമിച്ചതു അദ്ദേഹത്താൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്നതിനുള്ള ആളുകൾ കൊല്ലം പട്ടണത്തിലൊ പരിസരങ്ങളിലൊ ഉണ്ടായിരുന്ന മൂലം ആയിരിക്കണമല്ലോ. അപ്രകാരം ഒരു ജനത കൊല്ലത്തു ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും, അതു മലങ്കര മാതോമ്മാ നസ്രാണികൾ ആയിരുന്നു എന്നുമാണ് ഈ റോമൻ സഭാംഗം വാദിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഈ ദേഹത്തേക്കാൾ പേരും പെരുമയും പാണ്ഡിത്യവും ചരിത്രനിർമ്മാണകാര്യത്തിൽ റോമാസഭയിൽ ആർജ്ജിച്ചിട്ടുള്ള രണ്ടു ചരിത്രകാരന്മാരുടെ സാക്ഷിത്തലിവികൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഞാൻ ആശ്രയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഫാദർ ബർണാഡിന്റെ “മാതോമ്മാക്രിസ്തു

നികൾ" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ 8-ാം അദ്ധ്യായം 14-ാം പാദത്തിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നു. "ജോർഡൻ (Jordanus) എന്ന പേരുള്ള ഒരു ഡോമിനിക്കൻ സത്യാസിയുടെ ആദ്യപ്രാവശ്യം 1322-ൽ ഇൻഡ്യ സന്ദർശിച്ചു." ഫാദർ പ്ലാസിഡിന്റെ "Syrian church of Malabar" എന്ന കൃതിയുടെ 20-ാം വശത്തു Jordanus in 1322 baptised many in Quilon" 1322-ൽ ജോർഡാന്തസ് കൊല്ലത്തു് അനേകരെ മാമോദീസാ മുക്കി—എന്നും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. കേരള റോമൻസഭയിലെ പ്രമുഖരായ ഈ ചരിത്രനിർമ്മാതാക്കൾ രണ്ടുപേരും സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുതയാണു് 1322-ൽ ജോർഡാന്തസ് മിഷ്യനറിപ്രവർത്തനത്തിൽ ഇൻഡ്യയിലെത്തിയെന്നുള്ളതു്. സ്ഥലനിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ ഫാദർപ്ലാസിഡ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിഷ്യനറിപ്രവർത്തനസ്ഥലം കൊല്ലവുമെന്ന്. പോരാ അവിടെ—കൊല്ലത്തു്—അനേകരെ മാമോദീസാ മുക്കിയെന്നും. ഇനിയും ഈ ജോർഡാന്തസിന്റെ താണെന്ന് പറയപ്പെടുന്ന മിരാബിലിയാ (Mirabilia) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ—1328നു് മുൻപു് യൂറോപ്പിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു്—അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതുകൂടി കാണുക.

"In this India there is a scattered people, one here, another there who call themselves Christians, but are not so nor have they Baptism, nor do they know anything about the faith. Nay they believe St. Thomas the great to be

Christ. There in the India I speak of I baptised and brought into faith about 300souls”¹⁰

അതായതു- ക്രിസ്ത്യാനികളെന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും യഥാർത്ഥമായി ക്രിസ്ത്യാനികളല്ലാത്ത ഒരു ജനസമുദായം ചിന്നിച്ചിതറി അവിടവിടെയായി കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. അവർക്ക് മാമോദീസാ ഇല്ലാ എന്നു മാത്രമല്ലാ വിശ്വാസത്തെ സംബന്ധിച്ച് അവർക്ക് യാതൊരു പരിജ്ഞാനവുമില്ല. വലിയവനായ വി: തോമാ ക്രിസ്തുവാണെന്ന് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഞാൻ അതിനെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഇൻഡ്യയിൽ മുന്നോറോളം ആത്മാക്കളെ മാമോദീസാ മുക്കി വിശ്വാസത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവരുകയും ചെയ്തു. ജോർദാനസ് കണ്ട ഇൻഡ്യയിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളുണ്ട്. അവർ വിശ്വാസത്തിൽ ജോർദാനസിന്റെ കൂട്ടരുമായി സാമ്യമോ സമ്പർക്കമോ ഇല്ലാതിരുന്ന ഒരു വിഭാഗക്കാരാണ്. അവർക്ക് തോമായെക്കുറിച്ചറിയാം. ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചും അറിയാം. എന്നാൽ പാപ്പായെക്കുറിച്ച് എന്തെങ്കിലും അറിവുള്ളതായി യാതൊരു സൂചനയുമില്ല. അദ്ദേഹം എവിടെ നിന്നോ, ഏതു ജാതിയിൽനിന്നോ 300 പേരെ മാമുദീസാ നൽകി തന്റെ കൂട്ടരാക്കി. അതു കൊല്ലത്തായിരുന്നു എന്ന് പണ്ഡിതനായ പ്ലാസിഡ് അച്ചൻ പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വസ്തുതകൾ ഈ വിധമിരിക്കെ വിശ്വാസത്തിൽ യോജിപ്പും, സമ്പർക്കവും, പാപ്പായേയും കൂട്ടരേയും കുറിച്ച് അറിവും ഇല്ലാത്തവരെന്ന് ജോർദാനസ് സാക്ഷിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ഒരു വിഭാഗം ആളുകളെ ഭരിക്ക

വാൻ അദ്ദേഹം മെത്രാനായി അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടു അയക്കപ്പെട്ടു എന്നു വിശ്വസിക്കുക ആരാലും സാധ്യമല്ല. ഈ നിഗമനമാണ് ശരിയായിട്ടുള്ളതെന്നു ജൂതിന് ഫാദർ പ്ലാസിഡ് തന്നെ സാക്ഷിപ്പെടുത്തുന്നു. "Jordanus in 1322 baptised many in Quilon and he was afterwards made bishop of Quilon by John XXI."¹¹

—1322-ൽ ജോർദാനസ് അനേകരെ മാമോദീസ മുക്കുകയും, പിൻക്കാലത്തു കൊല്ലത്തെ മെത്രാനായി അദ്ദേഹം ജോൺ ഇരുപത്തിരണ്ടാമനാൽ നിയോഗിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഫാദർ ബർനാഡ് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു കാണുക. "പ്രസ്തുത മാർപാപ്പാ 1328-ൽ കൊല്ലത്തു ഒരു ലത്തീൻ ഇടവക സ്ഥാപിച്ചു അതിന്റെ മെത്രാനായി ജോർദാനസിനെ നിയമിക്കുകയും, നസ്റാനികളുടെ നായകനും, മസ്ജിദ് ഉൾക്കടലിന്റെ തീരപ്രദേശങ്ങളിൽ നിവസിച്ചിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും കൊടുക്കുന്നതിനായി രണ്ടെഴുത്തുകൾ അദ്ദേഹത്തെ ഏൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു."¹²—റോമാസഭയിലെ പ്രസിദ്ധിപെററ ചരിത്രകാരന്മാർ സമ്മതിക്കുന്നു. ജോർദാനസ് കൊല്ലത്തെ ലത്തീൻകാർ ഭരിക്കുന്നതിനാണ് അയയ്ക്കപ്പെട്ടതെന്ന്. ആ ലത്തീൻകാരോ 1322-ൽ തന്റെ മിഷനറി പ്രവർത്തനത്താൽ മാമോദീസാ മുക്കി ക്രിസ്തു മതത്തിലേക്ക് നൂതനമായി കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടവർ. ഇന്നത്തെ റോമാസഭയിലെ പുതു ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പ്രചരണവകുപ്പ് ഘോഷിക്കുന്നത് 1328-ൽ ജോർദാനസ് അയക്കപ്പെട്ടതു

കൊല്ലത്തെ പൂർവ്വിക നസ്രാണികളെ ഭരിക്കുന്നതിനാണെന്ന്. ഈ വിധ ചരിത്രനിർമ്മാണം റോമാസഭയ്ക്കു പുത്തരിയല്ല. പുതുതായി ചെന്നുചേർന്നവർക്കു് ഈ വിദ്യ അത്ര സുപരിചിതമല്ലാത്തതിനാൽ ഈ ആവശ്യത്തിലേക്കു് കടമെടുക്കപ്പെട്ട ചിലരാണു് ഈ വിധ കള്ള ചരിത്രങ്ങളുടെ നിർമ്മാണ ജോലി ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നതു്.

യഥാർത്ഥ ക്രിസ്ത്യാനികളെന്ന് സമ്മതിക്കപ്പെട്ട വാൻപോലും അർഹരല്ലെന്ന് ജോർദാനൂസ് ആരെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായപ്പെടുമ്പോ, (മിറാബിലിയാ പ്രസ്താവന) ആ മലങ്കര മത്തോമ്മാ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ അധിവസിച്ചിരുന്ന കൊല്ലത്തു് ജോർദാനൂസ് അയയ്ക്കപ്പെട്ടതു അവരെ ഭരിക്കുന്നതിനല്ല, നേരെമറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻസന്ദർശന കാലത്തു അവരുടെ സഭാംഗങ്ങളാക്കി തീർക്കപ്പെട്ട ലത്തീൻകാരെ ഭരിക്കുന്നതിനാണു്. ഈ വസ്തുത ചരിത്രം സ്പഷ്ടമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കെ അന്യഥാ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ ഇപ്പോഴത്തെ ചില പണ്ഡിതാഭിനയക്കാർ വെമ്പൽ കൊള്ളുന്നതു കാണുമ്പോൾ അവരേക്കുറിച്ച് ഒരു പരിഹാസ്യത തോന്നിപ്പോകുന്നതു സവാഭാവികം മാത്രമാണല്ലോ.

2. കൊല്ലത്തെ നസ്രാണികളുടെ നായകൻ ഒരു ലേഖനം കൊടുത്തയച്ചു.

ഇതാണു് അടുത്ത തെളിവു്. ജോർദാനൂസ് കൊല്ലത്തുവന്നു ചേരുകയോ, എഴുത്തു് നസ്രാണിനായകനു് കൊടുക്കുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന് ഫാദർ

പ്ലാസിയഡ് സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ കൊല്ലത്തെ നസ്രാണി പ്രധാനിക്കു് പാപ്പാക്കൊടുത്തു കൊടുത്തയച്ചു എന്ന് റോമൻ ചരിത്രകാരന്മാർ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ആ കത്തിനെക്കുറിച്ചും അല്പമായിട്ടാരായേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ ലേഖനത്തിൽ എന്താണു രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതെന്ന് ക: സഭയും യാക്കോബായ വാദങ്ങളും എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ മനഃപൂർവ്വം ചേർക്കാതെ അതിന്റെ നിർമ്മാതാവ് വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുകയാണ്. സർവ്വധികാരവാഹകനായ ഒരു മേലധികാരിയിൽനിന്നും തന്റെ പ്രജാസഞ്ചയത്തിന് എഴുതിയ ഒരു ഗുണഭോഷമാണോ അതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്? അല്ല, അവശ്യം ആവശ്യമായി അനുധാവനം ചെയ്തു മുൻപോട്ടു് പോകുവാനുള്ള മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകി സഹായിക്കുന്ന ഒരു നിയമസംഹിതയാണോ? അല്ല, എന്നാലോ അയൽപക്കത്തുവന്ന് താമസമുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന വിദേശീയനായ ഒരുവൻ കഴിവതു സഹായം ചെയ്തുകൊടുക്കണമേ എന്ന് അവിന്ദേതാനിൽ ഇരിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ കൊല്ലത്തെ നസ്രാണിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ തലവൻ എഴുതിയ ഒരു അഭ്യർത്ഥനാപത്രമാണതു്. മറിച്ചു് ഭരണകർത്താവിൽനിന്നു് ഭരണീയനുള്ള ഒരു ഔദ്യോഗിക കൽപ്പന അല്ല അതു്. അപരിചിതനായ-അന്യനായ ഒരു ഭരണാധികാരിക്കു മറ്റൊരു വിഭാഗത്തിന്റെ ഭരണകർത്താവു് എഴുതിയ ഒരു ശുപാർശക്കുത്തറണതു്. മലങ്കരമതേന്താമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികൾ അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്ന ഒരു സഭാവിഭാഗ

ത്തിൽനിന്നു വേർപെട്ടു തന്റെ റോമായെ ആശ്ലേ
 ഷിക്കണമെന്നു ജോൺ ഇരുപത്തിരണ്ടാമൻ പാപ്പാ
 അയച്ച ഒരു ക്ഷണപത്രികയാണതെന്നുള്ളതു അവി
 ത്കിതം തന്നെ. ഈ വിധമുള്ള ഒരു കത്തിന്റെ ഉ
 ള്ളടക്കം എന്തെന്നു വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു തങ്ങളുടെ ഉ
 ദ്ദേശസാധ്യത്തിൽ ഹാനികരമാകയാൽ അതു റോമൻ
 ചരിത്രനിർമ്മാതാക്കൾ സാധാരണ ചെയ്യാറില്ലാ. പ
 ക്ഷേ റോമൻ സഭാംഗംതന്നെയെങ്കിലും, വിദേശീയ
 നായ മെക്കൻസി കേരള സഭാചരിത്രം പഠിച്ചവേള
 യിൽ ഇതു കണ്ടെത്തുകയും തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അ
 തിനെക്കുറിച്ച് ഉദ്ധരണി നൽകിവ്യവഹരിക്കുകയും
 ചെയ്തുപോയി. അദ്ദേഹം പറയുന്നു:—

“The letter asked the good will of the
 Nazarani chief towards bishop Jordan and his
 missionaries and ends by inviting these chri-
 stians to abjure their schism and to enter unity
 of the catholic Church.”¹³

—ജോർദാനസ് മെത്രാന്റെയും അദ്ദേഹത്തോടു
 കൂടെയുള്ള മിഷ്യനറിമാരുടെയും നേരെ നസ്രാണി
 കളുടെ നായകൻ നല്ല മനസ്സുണ്ടാകേണമെന്നു
 ആ എഴുത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടും മലങ്കര ക്രി
 സ്ത്യാനികൾ തങ്ങളുടെ ശീശ്മയെ വിട്ടു റോമൻ സഭ
 യുടെ ഐക്യത്തിൽ ചേരണമെന്നു ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടും
 എഴുത്തു അവസാനിക്കുന്നു.

ഇതാണ് പാപ്പായുടെ കത്തിലെ ഉള്ളടക്കം.
 അഥവാ രത്നച്ചുരുക്കം. 1328-ൽ അതായതു 14-ാം
 നൂറ്റാണ്ടിൽ പാപ്പാ എഴുതുന്നു-അഥവാ അദ്വൈതി

കുറന്നു: "നിങ്ങൾ ശീശ്മവിട്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഭയിൽ ചേരേണമെന്നു്. ഈ കാലത്തിനു് മുൻപു് റോമാമെത്രാൻ അല്ലെങ്കിൽ അവിന്യെത്താൻ പാപ്പായുക് മലങ്കരസഭയിൽ—മതേതാമമാ നസ്രാണികളുടെമേൽ—എന്തെങ്കിലും ഭരണകർത്തവ്യം നിലനിന്നിരുന്നെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു അഭ്യർത്ഥന പുറപ്പെടുവിക്കേണ്ടയാവശ്യം പാപ്പായുക് നേരിടുമായിരുന്നോ എന്ന് വായനക്കാർ ചിന്തിച്ചുനോക്കുക. റോമാ പാപ്പായോടും ആ സ്ഥാനിയാൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്ന സഭയോടും വേഴ്ചയും വിധേയത്വവും പുലർത്തുന്ന ഒരുവസ്ഥ മലങ്കരസഭയ്ക്കില്ലായിരുന്നു എന്ന് പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഈ കത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം വെളിപ്പെടുത്താതെ റോമൻ ചരിത്രകാരന്മാർ ഒളിച്ചുകളി നടത്തുന്നതു എന്തുകൊണ്ടെന്നു് ഞാൻ കൂടുതലായി വ്യവഹരിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതേ 1328 വരെ 14-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ—മലങ്കര റോമാപാപ്പായുടെ ഭരണത്തിനു വിധേയമല്ലായിരുന്നു എന്നുതന്നെ ചുരുക്കം.

3) കേരളത്തിലെ നസ്രാണികൾ റോമാ പാപ്പായുടെ അധികാരത്തിനു വിധേയമായിരുന്നുവോലും.

ഇതിനുപരി വ്യവഹരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന രണ്ടുസംഗതികളെ ആസ്പദമാക്കി ക:സഭയും യാ:വാദങ്ങളും എന്ന കൃതിയുടെ നിർമ്മാതാവു് എത്തിച്ചേർന്ന നിഗമനമാണു് ഈ മൂന്നാമത്തെ സംഗതി. അതായതു ജോർജാനൂസിനെ മെത്രാനായി കൊല്ലത്തയച്ചതും നസ്രാണികളുടെ തലവനു് ഒരു ലേഖനംകൊടുത്തയ

ച്ചതും, കേരളത്തിലെ നസ്രാണികൾ കത്തോലിക്കവിശ്വാസികളും റോമാപാപ്പായുടെ അധികാരത്തിന് വിധേയരും ആയിരുന്നതുമൂലമാണെന്ന്. ആദ്യത്തെ രണ്ടുകാര്യങ്ങളും ഈ വാദത്തിന് എതിരായി നിലകൊള്ളുന്നതാണെന്ന് ഞാൻ മേൽപ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്നും വെളിവാച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഈ നിഗമനം ഒട്ടും തന്നെ സഹിക്കാൻ പറ്റാത്ത പക്ഷേ ഇതും അല്പമായിട്ടാണ് പരിശോധിച്ചുനോക്കാം.

പാപ്പായുടെ കത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ഏറ്റവും പ്രധാന സംഗതി കേരളത്തിലെ നസ്രാണികൾ അവരുടെ ശീശ്മയെ വിട്ടൊഴിഞ്ഞു് റോമാസഭയിലേക്കു ചേരണമെന്നുള്ളതാണ്. വന്നുചേരണമെന്നു ക്ഷണിക്കുന്നതു് പുറമെയുള്ളവരെയാണ്. അവർശീശ്മക്കാരാണെന്ന് പാപ്പാ സമ്മതിക്കുന്നു. ശീശ്മ എന്നാൽ എന്താണെന്ന് മേല്പുരാമൻ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിശദീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണുക. “തിരു സഭയിലെ ദൈവസ്ഥാപിതമായ അധികാരത്തെ—വി: പത്രോസിന്റെ യഥാർത്ഥ പിൻഗാമിയായ റോമാ റീസ് പാത്രിയക്കീസിന്റെ പരമാധികാരത്തെ—അവഗണിച്ചു് സാർവത്രിക സഭയ്ക്കു് പുറമെ നില്ക്കുന്നവരാണ്.”¹⁴ ജോൺ ഇരുപത്തിരണ്ടാമൻ പാപ്പാ രേഖാമൂലം സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. “മലങ്കര നസ്രാണികൾ ശീശ്മക്കാരാണെന്ന്”—അതായതു “സാർവത്രിക സഭയ്ക്കു് പുറമെ നില്ക്കുന്നവരെന്ന്.” കേരളത്തിലെ ചരിത്രനിർമ്മാതാവു് പറയുന്ന 14-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ നസ്രാണികൾ പാപ്പായുടെ അധികാരത്തെ അംഗീകരിച്ചിരുന്നവരായി

രുന്ന എന്ന്. ഇതിൽ ഏതാണ് സത്യം. ഏതെങ്കിലും ഒന്ന് മാത്രമെ സത്യമായിരിക്കുവാൻ പാടുള്ളൂ. സാഹചര്യങ്ങളും തെളിവുകളും ഒത്തിണങ്ങി നിൽക്കുന്നതു പാപ്പായുടെ അഭിപ്രായത്തോടാണ്. അതിനാൽ പാപ്പാ പറഞ്ഞതു കള്ളമായി ഗണിക്കേണ്ടതില്ല. സത്യമായി തന്നെ നിലനില്ക്കുന്നു.

VI

മരിഞ്ഞോളിയും പൊൻപണവും

1348-ൽ ജോൺ മരിഞ്ഞോളി മെത്രാൻ ചൈനയിൽനിന്നുള്ള മടക്ക യാത്രയിൽ കൊല്ലത്തു ഇറങ്ങി ഒരു കൊല്ലവും നാലുമാസവും താമസിച്ചു എന്നും, കൊല്ലത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ അദ്ദേഹത്തിന് പ്രതിമാസം നൂറുപൊൻപണം വീതവും, അവിടെനിന്നും നാട്ടിലേക്ക് യാത്രയായവേളയിൽ ആയിരം പണവും കൊടുത്തു എന്നു കാണുന്നു. കൊല്ലത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ പാപ്പായുടെ അധികാരത്തിന് വിധേയരല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ഈ വിധം പാപ്പായുടെ മെത്രാനെ ബഹുമാനപുരസ്കാരം സ്വീകരിക്കുകയും അയാൾക്ക് പണം കൊടുക്കുകയും സാധ്യമല്ലായിരുന്നു. ഇതാണ് തെളിവും വാദവും. ഈ മരിഞ്ഞോളി കൊല്ലത്തിറങ്ങിയതു അവിടെയുള്ള ഇടവകയുടെ അനേകപ്പണ്ഡിതന്മാരാണ്, താമസവേളയിൽ സുവിശേഷപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നോ, പഴയ ജോർദാനസ് മാമോദീസാ മുക്കിച്ചേർത്ത മന്ത്രവിൻറെ കൂടെ കറേപ്പേരെക്കൂട്ടിച്ചേർത്തെന്നോ, മേലധികാരത്തിലെ നിയോഗാണസരണം താൻ അവിടെ എത്തി താമസിച്ചതാണെന്നോ

വാദിക്കപ്പെടുന്നില്ല. ഈ വക യാതൊന്നും തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല. പിന്നെ എന്തു കാര്യത്തിനാണാവോ മരിഞ്ഞോളി കൊല്ലത്തിറങ്ങിയത്. കുറച്ച് പണം തട്ടി എടുക്കാൻ കുറച്ചെല്ലാം സംഭരിച്ച് നാട്ടിൽ കൊണ്ടു പോകാൻ. ഈ പൊൻപണക്കൊതിയൻ മരിഞ്ഞോളിയുടെ നാട്ടിൽ-പാപ്പായുടെ അധിവാസ രംഗത്ത്- ഒരു ചെറിയ പരിശോധന നടത്താം. ഒരു പക്ഷെ പൊൻപണത്തിനും മറ്റും അവിടെ വല്ല പ്രത്യേകതയും കണ്ടുകിട്ടിയേക്കാം. പാപ്പാ ഇപ്പോഴും അവിഞ്ഞോ നിലാണ്. റോമിൽ അല്ല. 1348-ൽ ആണ് മരിഞ്ഞോളി കൊല്ലത്തെത്തിയത്. മാർച്ച് 15-നും, ഏപ്രിൽ 30-ാം തീയതിക്കുള്ളിലുമായിരിക്കണം ആ കാലുകുത്തൽ. കാരണം ആ വർഷത്തെ ഓശാനദിവസം ആ സംഭവം നടന്നു എന്നാണ് മെക്കൻസി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ചൈനയിൽനിന്നും കൊല്ലത്തെത്തിയ മരിഞ്ഞോളിയുടെ കാര്യങ്ങളിൽ തന്റെ നാട്ടിലെ ഏറ്റവും പുതിയ വാർത്തകൾ കപ്പൽക്കാരും യാത്രക്കാരും മുഖാന്തിരം വന്നെത്തി. കുരുമുളകു കയറിക്കൊണ്ടു പോകുവാൻ പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിൽനിന്ന് കപ്പലുകൾ കൊല്ലത്തു വരുകയെന്നുള്ളതു സാധാരണമായിരുന്നല്ലോ. അന്ന് കൊല്ലത്തുണ്ടായിരുന്ന വൈദേശികവാർത്ത 1348 ജനുവരി മുതൽ Black death എന്ന മഹാവലിയുണ്ടായ സാംക്രമികരോഗം ഇററലി, ഫ്റാൻസ്, സ്പെയിൻ ആദിയായ രാജ്യങ്ങളിൽ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന നരവേട്ടയുടെ ഭീകര വാഴ്ചാചരിതം മാത്രമായിരുന്നു. ആയിരം പതിനായിരങ്ങളെ അന്നനിമിഷം യമപുരിയ്ക്കു യാത്രയാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന. ആ ഭയങ്കര രോഗം വര

ത്തിയ നാശത്തിന്റെ ഒരു ചെറിയ കണക്ക് ഞാൻ ഉ
 ലരിക്കാം. വെനീസ്, 100000; ഫ്ലോറൻസ്,
 100000; വിയന്നാ, 80000; മാഴ്സെയിൽസ്,
 57000; അവിഞ്ഞാനിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും. നാട്ടി
 ലേക്ക് പുറപ്പെട്ട മരിഞ്ഞോളിയാത്ര തുടരാതെ കൊല്ല
 ത്തിറങ്ങി താമസമുറപ്പിച്ചതു എന്നാണെന്ന് ഇനിയും
 വിശദീകരിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. ജീവിക്കുന്നതിനുള്ള ആ
 ശ; മരണത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുവാനുള്ള ഭയം, അദ്ദേ
 ഹത്തെ കൊല്ലത്തു താമസിപ്പിച്ചു. 1949 ജൂൺമാസ
 തോടുകൂടി നാട്ടിലെ മാതൃഭവനം അവസാനിച്ചു. അപ്പോ
 ഴേക്കും കൊല്ലത്തെ താമസം ഒരുവർഷവും നാലുമാസ
 വും ആയിരുന്നു. മരിഞ്ഞോളി നാട്ടിലേക്കും പോയി.

കൊല്ലത്തെ താമസവേളയിൽ അയാൾ വസി
 ച്ചിരുന്ന സെൻറ് ജോർജ്ജ് പള്ളിയിൽ കുറെ അല
 ങ്കാര പണികളെല്ലാം അയാൾ ചെയ്തു എന്നുള്ളതൊഴി
 കെ മറ്റു യാതൊന്നും അയാളുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ
 ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നതായി ആ മരിഞ്ഞോളിയും ഈ നാട്ടി
 ലെ ചരിത്രകാരന്മാരും അവകാശപ്പെടുന്നില്ല. കൊ
 ല്ലത്തു പുരാതനമായ ഒരു പള്ളി അന്നുമുണ്ട്. ക്രിസ്തു
 മതം പ്രഥമത ആ കരയിൽ എത്തിച്ചു തോമസ് അ
 പ്പോസ്തോലന്റെ പാവനനാമധേയത്തിലാണ് ആ
 പള്ളി അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതും. അവിടെ ആരാധന നട
 ത്തിയിരുന്ന മത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികളുമായി ഏതെങ്കി
 ലുംവിധത്തിൽ മരിഞ്ഞോളി സമ്പർക്കം പുലർത്തിയിരുന്ന
 തായോ അവരുടെ പള്ളിയിൽ ഒരു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും
 സന്ദർശനം നടത്തിയതായോ യാതൊരു തെളിവുമി

ല്ലാ. അങ്ങിനെ ഒരു നടപടി അവകാശപ്പെട്ടിട്ടുമില്ലാ. 16 മാസക്കാലം കൊല്ലത്തു താമസിച്ച മരിഞ്ഞൊളി ഇതിന്നും പുറമെ അക്കാലത്തു മർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കേന്ദ്രങ്ങളായി പരിലസിച്ചിരുന്ന തേവലക്കര, കടമ്പനാട്, കല്ലട മുതലായ സമീപപ്രദേശങ്ങളിലെങ്കിലും പോകുമായിരുന്നു. പുരോഹിതന്മാരുടെ അഭാവംമൂലം ക്ലേശം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അക്കാലത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ കൊല്ലത്തു വ്യാപാരാത്മം പോകുക പതിവായിരുന്നതിനാൽ തങ്ങൾക്കു നിർവഹിക്കപ്പെടേണ്ടതായ മതപരമായ ആവശ്യങ്ങൾ സാധിച്ചു കിട്ടുന്നതിനു് ഈ മെത്രാനെ സമീപിക്കുകയും തങ്ങളുടെ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഈ വിധ ചെയ്തികൾ ഒന്നുംകൂടാതെ കൊല്ലത്തെ ലത്തീൻപള്ളിയിൽമാത്രം താമസിച്ച ഒരു മെത്രാനെ മലങ്കര നസ്റാണികൾ പണം കൊടുത്തു ബഹുമാനിച്ചു എന്നു പറയുന്നതു സപാഭാവികമല്ലാ. അങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടുമില്ലാ. മരിഞ്ഞൊളിയു് പണം കൊടുത്തെങ്കിൽ അതു ലത്തീൻപള്ളി ഇടവകയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പുതുക്രിസ്ത്യാനികൾ മാത്രമായിരുന്നു എന്ന് അവിതർക്കിതമായി തെളിയുന്നു.

പണം ലഭിച്ചു. ഇതാണ് കൊല്ലം താമസത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമേറിയ സംഭവമായി മരിഞ്ഞൊളിതന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. എന്താണോ ഈ പണത്തിനു് ഇത്രവലിയ പ്രാധാന്യം നൽകിയതു്? പഴയ ജോർദ്ദാനുസിനെപ്പോലെ കുറച്ചുപേരെക്കൊണ്ടു മാമോദീസാ നൽകി സഭയിൽ

ചേർത്തെന്നോ മറ്റൊ പരയുന്നതിനല്ല. പണം തന്നു. പണം ലഭിച്ചു. ഇതുമാത്രം. അക്കാലത്തെ റോമാസഭയുടെ ഒരു പ്രത്യേക ലക്ഷണമാണ് ഈ പണക്കാര്യത്തിൽ കൂടി വെളിവാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഏതുവിധമെന്നു കാണുക. ക്ലൈമന്റ് ആറാമനെന്നൊരു ഭേദമാണ് പാപ്പാ. മനുഷ്യരുടെമേൽ മാത്രമല്ല മാലാഖമാരുടെയുംമേൽ അധികാരവാഹിയാണ് താനെന്ന് ഈ മനുഷ്യൻ അവകാശപ്രഖ്യാപനം നടത്തിയിരുന്നു. അദ്ദേഹം മുതൽ ഏറ്റവും എളിയ സ്ഥാനിവരെയുള്ള സകലർക്കും പണത്തിന്റെ ഉപയോഗം ശരിക്കറിയാമായിരുന്നു. തിന്നണം, കുടിക്കണം, സൂവിക്കണം. വേഷവിധാനങ്ങളുണ്ടിത്തു് നടക്കണം. ഇതാണ് ഈ കൂട്ടരുടെയെല്ലാം പരമലക്ഷ്യം. പാപ്പായുടെ കൊട്ടാരം ഒന്നു കാണുക. True indeed the court of Clement VI was one of the most brilliant in fourteenth century Europe. It was the rendezvous of innumerable nobles and enlivened by feasts balls and tournaments. Ladies were to be seen there too. ¹⁵²—14-ാം ശതാബ്ദത്തിലെ യൂറോപ്പിൽ ക്ലൈമന്റ് ആറാമന്റെ കൊട്ടാരം ഏറ്റവും തേജസ്സോടു കൂടിയ ഒന്നായിരുന്നു. അസംഖ്യം പ്രഭുക്കന്മാരുടെ സമാഗമസ്ഥാനമായിരുന്നു ആ കൊട്ടാരം. സംഭോജനോൽസവങ്ങളാലും, നർത്തനഘോഷങ്ങളാലും, മത്സരക്കളികളാലും അതു സജീവമായിരുന്നു. സ്ത്രീജനങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യ സഹവാസവും ആ പാപ്പാ കൊട്ടാരത്തിൽ ധാരാളമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പ

ണത്തിന്റെ ആവശ്യവും ഉപയോഗവും. എത്ര ഭംഗി
യായി ആ കൊട്ടാരത്തിൽ നാം കണ്ടു. ഇനിയുമുണ്ട്.

“The example given by the Pope became
contagious. The clergy began to dress sum-
ptuously wearing the check silks and long toed
shoes which were then the height of fashion and
what went contrary to all ecclesiastical custom
with hair allowed to grow its length.”¹⁶ —

പാപ്പായുടെ ജീവിതരീതി പ്ലേഗു കണക്കെ പടന്നു
പിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മനോഹരമായ പട്ടുളോഹക
ളാണ് പുരോഹിതരുടെ വേഷം. കാലിലെ ചെരു
പ്പുകൾ അന്നത്തെ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ അത്യുച്ചാ
വസ്ഥയെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതാണ്. ഇതൊന്നും പോ
രാ, ചികിമിനുക്കി ആകർഷണീയമായി. പരിര
ക്ഷിച്ചുവന്ന തലമുടിയും. അതോ എത്രത്തോളം വള
ത്തുവാൻ കഴിയുമോ അത്രത്തോളം വളർത്തിയത്. ഇ
തിന്നും വേണമല്ലോ പണം. പോരാ. പണം ആവ
ശ്യമുള്ള മറ്റു രംഗങ്ങളുമുണ്ട്. പാപ്പാ, കർദ്ദിനാള
ന്മാരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിതന്നെ മുൻപോട്ടു കൊണ്ടുപോ
കണം. അവരുടെ അതൃപ്തി തന്റെ നിലനിൽപ്പി
നെ ചോദ്യംചെയ്യും. അവരെ തൃപ്തിയിൽ സംര
ക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നതിന് പാപ്പാ പണം കൊ
ടുത്താൽ മാത്രം മതി. ബാക്കി കാര്യങ്ങളെല്ലാം അവ
രവർതന്നെ നോക്കിക്കൊള്ളും. പാപ്പാ തുടങ്ങി താ
ഴോട്ട് ഏതു സ്ഥാനികളുടേയും അന്തേവാസികളായി
കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന സ്രീജന സംരക്ഷണത്തിന്നും പ

ണം ധാരാളം വേണമല്ലോ. കർദ്ദിനാളന്മാർക്കു മാത്രമായി ക്ലൈമൻറ് ആറാമൻ പാപ്പാ ചിലവഴിച്ചതു 108000 സ്വർണ്ണ പ്ലോറിൻസാണ്. കർദ്ദിനാളന്മാർക്കു ഇങ്ങിനെ പാപ്പാ പണം വിതരണം ചെയ്യുമ്പോൾ മരിഞ്ഞൊളിയെപ്പോലെയുള്ള മെത്രാന്മാർ പാപ്പായ്ക്കു പണം നേർച്ചവെയ്ക്കണം. ഇങ്ങനെ ഏതുവിധത്തിലും “പണ”ത്തിന്റെ ഉപയോഗവും ആവശ്യവും നല്ലവണ്ണം പരിചയിച്ചു മരിഞ്ഞൊളി സുഭിക്ഷതയുടെ നാട്ടിൽ വന്നാൽ നൂറല്ലാ, ആയിരമല്ലാ, പതിനായിരക്കണക്കിനുതന്നെ അതു സമ്പാദിക്കും. കൊല്ലത്തു് അദ്ദേഹം ചെയ്തതു് അതുമാത്രമാണു്. അല്ലാതെ സഭാഭരണവും, സുവിശേഷപ്രവർത്തനവും ഒന്നും നടത്തിയില്ല. നടത്തിയിട്ടുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം അവകാശപ്പെടുന്നുമില്ല.

കൊല്ലത്തു സെൻറ് ജോർജിന്റെ നാമത്തിൽ സ്ഥാപിതമായിരുന്ന ഒരു ലത്തീൻപള്ളിയിൽ, ഒരു ലെത്തീൻമെത്രാൻ, യാത്രാമദ്ധ്യേ നാട്ടിലെ ഭയങ്കരമായ പകച്ചുവ്യാധിയെക്കുറിച്ചു് കേട്ടു് ഭയപ്പെട്ടു് രക്ഷതേടിചെന്നുപാർത്തതും, അവിടെയുള്ള ഇടവകക്കാരിൽനിന്നു് താമസത്തിനും യാത്രയ്ക്കും പണം വസുലാക്കിയതും മലങ്കരസഭയ്ക്കു് റോമാസഭയോടുള്ള വിധേയത്വം കാണിക്കുവാൻ എങ്ങിനെയാണോ ഉപകരിക്കുന്നതു്? “So after a year and four months I took leave of my brethren.”¹⁷—ഒരു വർഷവും നാലുമാസങ്ങളും കഴിഞ്ഞു് ഞാൻ എന്റെ സഹോദരങ്ങളോടു് യാത്രപറഞ്ഞു. ഇതാണു് അദ്ദേ

ഹത്തിന്റെതന്നെ ചാവകം. ഇതിലെ “സഹോദര
 ങ്ങൾ” കൊല്ലത്തെ ലത്തീൻക്രിസ്ത്യാനികളല്ലാതെ
 സെൻറ് തോമസ് ക്രിസ്ത്യാനികളല്ലാ. 1328-ൽ തങ്ങളു
 ടെ ശീശ്മയെ വിട്ട് തന്റെ സഭയിലേക്ക് വരണ
 മെന്ന് ഏതൊരു ക്രിസ്തീയവിഭാഗത്തോടു പാപ്പാ
 രേഖാമൂലം ആവശ്യപ്പെടുമ്പോ ആ ക്രിസ്ത്യാനികൾ
 ഏതാണ്ട് 20 വർഷങ്ങൾമാത്രം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും
 തങ്ങളുടെ പൂർവ്വികസഭയെ വിട്ടു എന്നും റോമാസഭ
 യെ ആശ്രയിച്ചുവെന്നും പറഞ്ഞാൽ അതിൽ പരം
 ഒരു വൻകളും മറ്റെന്തെങ്കിലും കണ്ടെത്തുക സാദ്ധ്യമല്ല.
 പൊൻപണക്കാരൻ മരിഞ്ഞോളിവന്നപ്പോഴും പോ
 യപ്പോഴും കൊല്ലത്തെ മത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികൾ ത
 ങ്ങളുടെ പക സെൻറ് തോമ്മസ് പള്ളിയിൽ പകർന്നു
 യി പൂർവ്വികമായി തങ്ങളു നില്ക്കുന്നവന്നിരുന്ന അ
 വസ്ഥയിൽ—പാപ്പായെ അറിയാത്തവരായി—തന്നെ
 നില്ക്കുന്നിരുന്നു. അതിനാൽ മരിഞ്ഞോളിമെത്രാനും
 ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യത്തിന് ഉതകുന്നതെളിവുകളാകുന്നില്ലാ
 എന്നു ചുരുക്കം. ലത്തീൻകാരോടു സമ്പർക്കം പലത്തു
 ന്നതിൽ മത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികൾ വിമുഖരായിര
 ന്നു എന്നു മത്രമല്ല, അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ
 ശ്രമമനോഭാവവും മലങ്കരക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുണ്ടായിര
 ന്നു എന്ന് തെളിവു നൽകുന്ന ഒരു ഭാഗം റോമൻ സ
 ഭാഗവും ചരിത്രകാരനുമായ ഫാദർ ബർനാഡിന്റെ
 കൃതിയിൽ നിന്നു ലഭിച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെയൊരു സ
 മാപിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. “കൊല്ലത്ത് ഒരു ലത്തീൻസ്ഥാ
 പനവും, മെത്രാസനവും ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് വളരെ

പരിശുദ്ധം ചെയ്ത ജോർദാൻ തന്നെയായിരുന്നു. അഭിനവമായ ഈ സ്ഥാപനവിഷയത്തിൽ നസ്രാണികൾ അനുകൂലികളായിരുന്നില്ല.”¹⁸ 1328-ൽകൊല്ലംനസ്രാണികൾ ലത്തീൻകാക്ക് എതിരായിനിന്നു എന്ന് സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 20വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും അവർ മാനസാന്തരപ്പെട്ട് മരിഞ്ഞോളിയ്ക്ക് പൊൻപണം കൊടുത്തില്ല. ലത്തീൻ “സഹോദരങ്ങൾ” തന്നെകൊടുത്തു. റോമാപാപ്പായുടെ മേധാവിത്വം കാണിക്കുവാൻ ഈ പൊൻപണത്തിലും ഒന്നുമില്ലതന്നെ.

VII

സെൻറ് തോമസ് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ചക്രവർത്തിക്ക് എവുജേനിയോസ് കല്പന അയച്ചുവത്രെ.

എവുജേനിയോസ് പാപ്പാ മലങ്കര മതേതാമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ചക്രവർത്തിക്ക് 1439-ൽ ഒരു കല്പന അയച്ചു എന്നുള്ളതാണ് അടുത്തതായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തിച്ചിരിക്കുന്ന തെളിവ്. “മിശിഹായിൽ നമുക്കു ഏറ്റവും പ്രിയപുത്രനും ഇൻഡ്യയുടെ വിശുത ചക്രവർത്തിയുമായ തോമായ്ക്കു ക്ഷേമവും ശ്ലൈഹികാശീർവാദവും. താങ്കളും താങ്കളുടെ രാജ്യത്തെ പ്രജകളും സത്യക്രിസ്ത്യാനികളാണെന്നുള്ള സുസ്ഥിരമായ കേൾവി നമ്മുടെ പക്കൽ പലപ്പോഴും വന്നിട്ടുണ്ട്” ഈ വാചകമാണ് തെളിയിലേക്കായി ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്. പാപ്പാമാർ കേരളത്തിലേക്കു കൽപ്പനകൾ

അയക്കും. പക്ഷെ ഒന്നെങ്കിലും കേരളത്തിൽ എത്തിച്ചേരുകയില്ല. ആ വിധത്തിലുള്ള ഒരു കത്താണ് എവുജോനിയോസ് പാപ്പായുടേതും. അതും ഇങ്ങിനെ തിരഞ്ഞെടുത്തതിനാൽ മേൽവിലാസക്കാരനെ തിരക്കി അന്നത്തെ തപാൽ ശിപായി ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടി വന്നിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ചക്രവർത്തിക്കാരും വിട്ടുകൊടുത്തു.

1439-ൽ ഇൻഡ്യയിലെ ആഴ്ചകളെല്ലാം സത്യക്രിസ്ത്യാനികളാണെന്നു പാപ്പാ കേൾവി കേട്ടെന്നാണ് കത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. 1348-ൽ മരിഞ്ഞൊളി "പൊൻപണം" വർഷിയ കാലത്തു് മലങ്കരക്രിസ്ത്യാനികൾ മുഴുവനും റോമാപ്പാപ്പായുടെ അധികാരത്തിനു വിധേയരായിരുന്നു എന്നു സമർത്ഥിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ച ഒരു ഭേദമാണ്. ആ കാലം കഴിഞ്ഞു് 91 വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം ഇൻഡ്യയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളെക്കുറിച്ച് യഥാർത്ഥമായ ഒന്നും തന്നെ അറിവില്ലെന്നും, ചില "കേൾവികൾ" മാത്രമേ ഉള്ളുവെന്നും പാപ്പായെക്കൊണ്ടു് സാക്ഷിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. പാപ്പായുടെ അർത്ഥത്തിൽ കയറി ഇറങ്ങിയ സ്രീജനങ്ങളുടെ പേരുവിവരങ്ങളും അവർക്കു് വേണ്ടി ചിലവഴിച്ചിട്ടുള്ള തുകകളുടെയും രേഖകൾ പോലും സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർത്തിക്കാനിൽ, മലങ്കരസഭയെക്കുറിച്ചു എന്തെങ്കിലും ഒരു രേഖയെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ പാപ്പാ ഈ "കേൾവി"യുടെ പിന്നാലെ പോകാതെ ഇരിക്കുമായിരുന്നു എന്ന് ഇത്ര സ്പഷ്ടമായി വെളിപ്പെടുത്തേണ്ടതില്ലായിരുന്നു. പാപ്പാ മലങ്കരസഭയെ ഭരിച്ചിരുന്നതായൊ അവിടുത്തെ സഭയെക്കുറിച്ച് എ

നെങ്കിലും ശരിയാംവണ്ണം ധരിച്ചിരുന്നതായോ, സാക്ഷിപ്പെടുത്തുന്നതിന് പാപ്പായുടെ പക്കൽ യാതൊന്നുമില്ലാതെ പോയതിനാലാണ് “കേൾവി” ആശ്രയിച്ച് കത്തെഴുതുവാൻ ഇടയായതു എന്നു ഖണ്ഡിതമായി പറയുവാൻ മടിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. “കേൾവി” അതെങ്ങിനെയുള്ളതായിരുന്നാലും അതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി എഴുതിയ ഒരു കത്തു ആധാരമാക്കി മലങ്കരസഭ റോമാ പാപ്പായുടെ അധികാരത്തിന് കീഴിലായിരുന്നു എന്ന് സമർത്ഥിക്കുവാൻ ശ്രമം നടത്തിയ പാണ്ഡിത്യം ആവൂ! അതുതാവാംതന്നെ.

പാപ്പായ്ക്ക് ഈ കേൾവി എങ്ങിനെ ലഭിച്ചു എന്ന് പറഞ്ഞു കാണുന്നില്ലാ. എവുജേനിയോസ് പാപ്പായെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം “കേൾവിക്ക്” ഒരു സാധ്യത അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാല്യകാലത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ആ ബാല്യകാല സ്മരണയിൽ നിന്നായിരിക്കണം ഇപ്രകാരം ഒരു കത്തെഴുതാൻ—എഴുതീട്ടുണ്ടെങ്കിൽ—പ്രേരണ ലഭിച്ചത്. വെനീസിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധ വ്യാപാരിയുടെ മകനായി ജനിച്ചു വളർന്ന ഒരു ഗബ്രിയേലാണ് ഈ എവുജേനിയോസ്. പിതാവിന്റെ വ്യാപാരശാലയിൽവെച്ച് കുരുമുളക് വിളയുന്ന നാടിനെക്കുറിച്ചും, ആ ദേശത്തെ ആളുകളെക്കുറിച്ചും കേട്ടിരിയ്ക്കും. ഈ കേൾവിക്കളുടെ സ്മരണയിൽ നിന്നല്ലാതെ മലങ്കര ക്രിസ്തു ഗാനികളെക്കുറിച്ച് അധികമൊന്നും കേട്ടിരിയ്ക്കുവാൻ സാധ്യതയില്ലാ. ഒരു പക്ഷെ മഹമ്മദീയരുടെ ആക്രമണത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ട രക്ഷിക്കുന്നതിന് പാശ്ചാത്യ ക്രിസ്തു ഗാനികളുടെ സ

ഹായമദ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് റോമിലും മറ്റും എത്തിച്ചേന്ന് പൗരസ്ത്യ ഗ്രന്ഥ സഭാവിഭാഗക്കാർ, കിഴക്കൻ രാജ്യങ്ങളിലെ ക്രിസ്തു ഗാനികളുടെ അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങളും മറ്റും 1439-ൽ പ്രതിപാദിച്ചതിൽനിന്ന് കേട്ടിരിക്കാം. ഏതുവിധേന ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതായാലും പാപ്പായുടെ പക്കൽ ആകെക്കൂടി ഉണ്ടായിരുന്ന ഏക ആധാരം ഒരു “കേൾവി” മാത്രമാണ്. മറ്റു ഞാനൊന്നും അടിസ്ഥാനപ്രമാണമായി സ്വീകരിക്കുന്നതിനില്ലാതെ “കേൾവി” ആധാരമാക്കി എഴുതിയ കത്തു മേലധികാരത്തേയും ബന്ധത്തേയും തെളിയിക്കുന്ന ഒന്നാണെന്ന് ജല്പിക്കുന്നതു എത്രയോ ബാലിശമായ ചരിത്രസൃഷ്ടിയാണെന്ന് ഞാൻ ഉന്നിപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. മലങ്കരസഭ റോമാസഭയ്ക്ക് വിധേയയായി 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നിലനിന്നിരുന്നു എന്ന് തെളിയിക്കുവാൻ യഥാർത്ഥമായ യാതൊന്നും റോമാസഭാ ചരിത്രകാരൻറെ പക്കൽ ഇല്ലാ. ഒരു കേട്ടുകേൾവി മാത്രം ഉണ്ടുപോലും. എന്നാൽ ഇപ്രകാരം ഒരു കത്തെഴുതുന്നതിന് പോലും അനുകൂലമായ സാഹചര്യത്തിലല്ലാ അന്നത്തെ പാപ്പാ ദിനരാത്രങ്ങളെ തള്ളിനീക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നെങ്കൂടി ഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ ഈ കത്തും ഒരു കൃത്രിമകത്തെന്ന് തീരുമാനിക്കപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പാപ്പായുടെ ഒരു വാചനം ഉദ്ധരിക്കാം “Oh! Gabriel, Garbriel better would it have been for you to have been neither Pope, nor Cardinal, nor bishop, but to have finished your days as you commenced them following peacebily in the monastery,

the exercises of your order.” അതായതു: ഓ ഗബ്രിയേലേ, ഗബ്രിയേലേ ആശ്രമത്തിലെ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ അനുവർത്തിച്ച് സമാധാനപരമായി നിന്റെ ജീവിതം ആരംഭിച്ചതുപോലെ പിന്തുടന്ന് പോയി അവസാനിപ്പിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അതു പാപ്പായോ കട്ടീനാളോ, മെത്രാനോ ആകുന്നതിൽ നിനക്കെത്രയോ മെച്ചമായിരുന്നു. ഇത്ര നിരാശാജനകമായി ചിന്തിച്ച് വ്യാകുലപ്പെട്ടുവാൻ ഈ പാപ്പായ്ക്കു് ആ വാല്യകൃ കാലത്തു് ഇടവന്നെന്തെന്തെന്ന് 1431 മുതൽ 1449 വരെ സമ്മേളിച്ച ഖാസിയിൽ സുന്നഹദോസിന്റെ (Synod of Basle) 1439-ൽ പാസ്റ്റാക്കിയ ഒരു നിശ്ചയം വെളിവാക്കുന്നുണ്ടു്. അനുദിന ആവശ്യങ്ങൾക്കു പണമില്ലാതെയും ഋണഭാരം കൊണ്ടുവലഞ്ഞും കഴിഞ്ഞുകൂടിയ പാപ്പാവർത്തിക്കാൻ ഭണ്ഡാഗാരത്തിൽനിന്നും രത്നങ്ങളും പാത്രങ്ങളും പണയം വെച്ചു് ഇരുപത്തിയയ്യായിരം സ്വെറ്റ്സ് ഫുണ്ടാറ്റൻസ് കടംവാങ്ങി അല്ലെങ്കിൽ കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് ഈ നിശ്ചയം തന്റെ കാതുകളിൽ എത്തുക.

“We condemn and depose Pope Eugenius, a despiser of the Holy Canons, a disturber of the peace and unity of the church of God, a notorious offender of the whole universal church, a simonist, a foresworn man, a man incorrigible, a schismatic, a man fallen from the faith and a wilful heretic”³

-ഇതാണു നിശ്ചയം. പരിശുദ്ധ കനോനുകളെ നിന്ദിച്ചവനും, ദൈവത്തിന്റെ സഭയുടെ സമാധാനത്തേയും ഐക്യത്തേയും ഇല്ലായ്മ ചെയ്തവനും, സാർവത്രി

ക. സഭയുടെ കപ്രസിദ്ധ വിരോധിയും സൈമൊണിയിൽ മുഴുകിയവനും, കള്ളസത്യം ചെയ്തവനും, നന്നാക്കപ്പെടുവാൻ പാടില്ലാത്തവനും, ശീശ്മക്കാരനും, വിശ്വാസത്തിൽനിന്നും വീണുപോയവനും, താനോന്നിയായ വേദവിപരീതിയും മറ്റുമായ പാപ്യാ എവുജനിയോസിനെ ഞങ്ങൾ കുറ്റംവിധിച്ചു സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കുന്നു.

റോമൻസഭാംഗങ്ങൾ സുന്നഹദോസുകൂടി ഏതു വർഷത്തിൽ ഈ വിധിയെഴുതിയിരിക്കുന്നുവോ, ഏതൊരു വ്യക്തിയെ ആ വിധിബാധിക്കുന്നുവോ ആ പാപ്യാ സംഭ്രമചിത്തനായി ഉഴന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ വിഭൂരസ്ഥിതമായ മലങ്കരനാട്ടിലേക്ക് ഒരു കത്തയക്കുകയെന്നുള്ളത് എത്രമാത്രം അസംഭവ്യമെന്നു വായനക്കാർതന്നെ വിധിക്കുക. കത്തു് മലങ്കരയെത്തിയില്ല; കത്തു് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല. ആകലമാനസനായി ദിനരാത്രങ്ങളെ തള്ളിവിട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന പാപ്യാ, സ്വന്തം നിലനില്പിനാവശ്യമായ മാർഗ്ഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് മാത്രം ചിന്താഭരിതനായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയപാപ്യാ, കേരളനസ്രാണികളുടെ ചക്രവർത്തിക്ക് ഒരു കത്തെഴുതി എന്നു പറയുന്നതു്; കോൺസ്റ്റൻറൈൻ ചക്രവർത്തിയുടെ “ഭാനപത്രം” ആദിയായ കൃത്രിമരേഖകളുടെ നിർമാതാക്കളുടെ ചെയ്തികളിൽ മറൊന്നാണെന്നുമാത്രം ഗണിച്ചാൽ മതി. മലങ്കരസഭയുടെ റോമൻവിധേയത്വം തെളിയിക്കുവാൻ ഈ പ്രമാണവും പ്രയോജനകരമല്ലതന്നെ.

VIII

വെനീസ്സുകാരന്റെ സഞ്ചാരവൃത്തം

അടുത്തതായി ഉന്നയിച്ചിരിക്കുന്ന തെളിവ് ഏതോ ഒരു വെനീസ്സുകാരന്റെ യാത്രാവിവരണഗ്രന്ഥത്തിൽ എന്തോ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതാണ്. “റോമയിലെ സഭയെപ്പറ്റി അധികമൊന്നും അവർ (മലങ്കരക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക്) അറിഞ്ഞുകൂടിയെങ്കിലും തിരുസഭയുടെ തലവനായ മാർപാപ്പാ റോമാ പട്ടണത്തിൽ വസിക്കുന്നുവെന്നുള്ള കാര്യം ഖണ്ഡിതമായി അവർക്കറിയാമെന്നു രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.”¹ ഇത് 1493-ലെ രേഖയായിട്ടാണ് മൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അതവർത്തായ ഒരു തെളിവുതന്നെയായിരിക്കാം. തിരുവിതാംകൂറിന്റെ കിഴക്കെ അതിർത്തി സമുപവർത്തമാണെന്നറിയാം. ഇൻഡ്യാ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ വടക്കെഅറ്റത്ത് ഭീമാകാരനായ ഹിമാലയൻ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ലണ്ടൻനഗരിയിലാണ് ഇംഗ്ലണ്ടിലെരാജാവിന്റെ ഔദ്യോഗികവസതി. ഇപ്രകാരമുള്ള അറിവുകളെ ആസ്പദമാക്കി ഒരുവന്റെ ജാതിനിണ്ണയംചെയ്യുവാനുള്ള കഴിവ് മേലുദ്ധരിച്ച ഉദ്ധരണിയുടെ നിർമ്മാതാവായ സർവ്വജ്ഞനിലല്ലാതെ സാധാരണമായി കാണപ്പെടുന്ന ഒന്നല്ല. അതിപുരാതനകാലംമുതൽക്കേ ഇൻഡ്യാവൻകരയിലെ തുറമുഖങ്ങളുമായി വാണിജ്യബന്ധം പുലർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന പാശ്ചാത്യരുടെ ഗമനാഗമനവേളകളിൽ ആശയവിനിമയങ്ങളും സംസ്കാരപകർത്തലുകളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു സാദാവികമായി ആർക്കും ബോദ്ധ്യം

മുഖ്യം ചരിത്രത്തിന്റെ താളുകളിൽ അതിനു ധാരാളം തെളിവുകൾ ഉള്ളതും ആണ്. റോമിലെ വിചിത്രതരമായ സംഭവപരമ്പരകളിൽ പലതും മുൻ പിന്നാലെ മുതൽക്കുതന്നെ ഭാരതത്തിലറിയപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന് റോമായിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവരിൽനിന്നുതന്നെ ഞാൻ സാക്ഷ്യത്തെളിവുനൽകാം. ജോൺ പത്രണ്ടാമൻ പാപ്പായുടെ പേരിലുള്ള ആരോപണങ്ങളേയും അയാളുടെ അനുശാസ്യനടപടികളേയും കുറിച്ച് അന്വേഷണം നടത്തുന്നതിനും ആവശ്യമായ നടപടികൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിനും 963 നവംബർമാസം 6-ാംന-വത്തിക്കാറിലെ വി: പത്രോസിന്റെ ദേവാലയത്തിൽ ഒട്ടധികം മെത്രാൻമാരും പുരോഹിതന്മാരും അത്മായപ്രഭുക്കളും സമ്മേളിച്ചു, റോമിലെ പുരോഹിത്യഗണത്തിൽപ്പെട്ട എല്ലാവരുംതന്നെ ആ സമ്മേളനത്തിൽ സംബന്ധിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ശിഷ്ടചരിത്രകാരൻ പറയട്ടെ. "The Roman clergy, who all attended the meeting were for condemning him at once evidence they said was needless in the case of iniquities which were notorious even to Iberians, Babylonians and Indians—²"

അതായത്:—സമ്മേളനത്തിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്ന റോമിലെ എല്ലാ പുരോഹിതന്മാരും പാപ്പായെ ഉടനടി കുറ്റം വിധിക്കണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായക്കാരായിരുന്നു. പാപ്പായുടെ അതിക്രമങ്ങളും മ്ളേഹരതകളും തെളിയിക്കപ്പെടേണ്ട ആവശ്യമില്ലാത്തവണ്ണം ഐബീരിയ, ബാബിലോണിയ, ഇൻഡ്യ മുതലായ

രാജ്യങ്ങളിൽപോലും അത്ര കപ്രസിലമായിരുന്നു. റോമിലെ സംഭവപർവരകൾ ആ പത്താം നൂറ്റാണ്ടിലും ഇൻഡ്യാ സാമ്രാജ്യത്തിൽ അറിയപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നവെന്നു റോമാക്കാർതന്നെ സമ്മതിച്ചിരിക്കെ 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ വാർത്തകൾ ഇൻഡ്യയിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നില്ലയെന്ന് ആക്ഷേപിച്ചും പറയുവാൻ കഴിയുമോ. കേരള തുറമുഖങ്ങളെ സമീപിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പാപ്പാ മതക്കാരും എക്കാലവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ നാട്ടിലെ ക്രൈസ്തവരുമായി—അവരാണ് പാപ്പാ കരുമുളകാദിയായവയുടെ വ്യാപാരികൾ—സമ്പർക്കം പുലർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ വിദേശീയ ക്രിസ്ത്യാനികൾ തങ്ങളുടെ മതത്തെക്കുറിച്ചും സഭയെക്കുറിച്ചും ഭരണാധികാരികളെക്കുറിച്ചും പലതും വിവരിച്ചിരിക്കാം. ആ വക അറിവിനെ ആസ്പദമാക്കി 1493-ൽ വന്ന വെനീസ്സുകാരനോടു റോമിലാണ് പാശ്ചാത്യസഭയുടെ പാപ്പാ അധിവസിക്കുന്നതെന്നുള്ള തങ്ങളുടെ അറിവ് വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കാം. ഇപ്രകാരം തങ്ങൾക്കുള്ള അറിവ് പ്രകടിപ്പിച്ചതു അക്കാലത്തെ മലങ്കര ക്രിസ്ത്യാനികൾ റോമാ പാപ്പായുടെ മേലധികാരത്തിന് വിധേയരായിരുന്നു എന്നു തെളിയിക്കുവാൻ മതിയായ ഒന്നാണെന്നു വാദിക്കുന്നത് എത്ര ബാലിശം, എത്ര അർത്ഥശൂന്യം. മലങ്കര ക്രിസ്ത്യാനികൾതന്നെ ഒരു സഭയെന്നുള്ള നിലയിൽ റോമാ സഭയെപ്പറ്റി അജ്ഞരായെന്നു തുടൻ്റെ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നതായും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. തങ്ങൾക്കു കൂടി അതിൽ അംഗത്വം പുലർത്തുന്ന

ഒരു സഭയാണ് റോമാസഭയെങ്കിൽ പാപ്പായെക്കുറിച്ചും ആ സഭയെക്കുറിച്ചും കൂടുതൽ അന്വേഷിക്കുന്നതിന് അഥവാ ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് കേരള ക്രിസ്ത്യാനികൾ ശ്രമിക്കുമായിരുന്നില്ലേ. അങ്ങനെയൊന്നും കാണുന്നില്ല. ഭാഷാപരിചയമില്ലാത്ത ഒരു വെനീസ്സുകാരൻ എന്തൊക്കെയോ കേട്ടിരിക്കാം, എന്തൊക്കെയോ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കാം. അത് റോമൻ സഭാചരിത്രസൃഷ്ടിക്കു് ഉപയുക്തമായ ഒരു മത്സ്യിക പ്രമാണവുമായി. ഈ വെനീസ്സുകാരൻ വന്നുപോയതായി അവകാശപ്പെടുന്ന കാലഘട്ടം കഴിഞ്ഞു് ഒരൻപതു വർഷങ്ങൾ മുമ്പോടു നീങ്ങിയപ്പോൾ, അതായതു് 1502-ൽ മുകളിൽ പറഞ്ഞവിധത്തിലൊരറിവു് കേരള ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കില്ലായിരുന്നുവെന്നു തെളിയിക്കുന്ന മറ്റൊരു ചരിത്രവസ്തുത ഇത്തരണത്തിൽ ശ്രദ്ധാർഹമാണു്. കേരളത്തിന്റെ പശ്ചിമതീരത്തെത്തിയ പോർട്ടുഗീസുകാർ പല ക്രൈസ്തവദേവാലയങ്ങളേയും ദർശിച്ചു് നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികളോടു പറയുകയാണു് “ഈ പള്ളികൾ പാപ്പായുടെ വകയാകുന്നു”. സ്വദേശികൾ കൊടുത്ത മറുപടിയോ? “പാപ്പാ ആരാകുന്നു? ഞങ്ങൾ അയാളെപ്പറ്റി ഒരിക്കലും കേട്ടിട്ടില്ലല്ലോ.”³ 1493-ൽ റോമിലെ പാപ്പാ തിരുസഭയുടെ പരമാധികാരിയാണെന്നു് ഖണ്ഡിതമായി അറിവുള്ളതായിരുന്നു എന്നു പറയുകയും 1502-ൽ കേരളീയ ക്രിസ്ത്യാനികൾ അപ്രകാരമൊരാളെപ്പറ്റി ഒരിക്കലും കേട്ടിട്ടുപോലുമില്ലാ എന്നു പറയുകയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ വെനീസ്സുകാരൻറതായി ഉദ്ധരിച്ച

രിക്കുന്ന രേഖയുടെ അതും നെറിയും എങ്ങനെ ചോ
 ള്യാചെയ്യാതിരിക്കും. റോമാസഭയിലെ ഒരു ചരിത്ര
 പണ്ഡിതനായ ഫാദർ പ്ലാസിഡിന്റെ ഒരു വാ
 ചകം ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഉദ്ധരണിയമാണ്. "Aloysius
 Cadamust who was in Calicut in 1493 says that
 the christians of Malabar knew that the Pope
 resides in Rome."⁴ പാപ്പാ റോമിലാണ് അധി
 വസിക്കുന്നതെന്ന് മലബാർ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കറി
 യായായിരുന്നുവെന്ന് 1493-ൽ കോഴിക്കോട്ടെത്തിയി
 രുന്ന Aloysius Cadamust പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. തിരു
 സഭയുടെ തലവനെന്ന് പ്രയോഗം ഫാദർ പ്ലാസി
 ഡ് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. മലങ്കര ക്രിസ്ത്യാനി
 കളുടെ അക്കാലത്തെ ചരിത്രംകൂടി അല്ലമായി പരി
 ശോധിച്ചുനോക്കാം. തങ്ങൾക്കു മേല്പട്ടക്കാരില്ലാതിരു
 ന്നതുമൂലം ഭരിതാനുഭവക്കാരായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയ മ
 ലങ്കര സഭാംഗങ്ങൾ, എങ്ങനെ, എവിടെനിന്നും,
 മേൽപ്പട്ടക്കാരെ ലഭിക്കും, എങ്ങോട്ടു പോകണം, എ
 വിടെ ആവശ്യപ്പെടണം, എന്നെല്ലാം തലവകങ്ങൾ
 ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു അവസരമാണിത്.
 ഈ വിഷമപ്രശ്നവുമായി മുന്പോട്ടു നീങ്ങിക്കൊ
 ണ്ടിരുന്ന മലങ്കര നസ്രാണികൾ 1490-ൽ തങ്ങളിൽ
 നിന്നും മൂന്നുപേരെ മേൽപ്പട്ടക്കാരെയുള്ള അന്വേഷ
 ണാർത്ഥം ശീമോൻ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ നാട്ടിലേ
 ക്ക് അയയ്ക്കുകയുണ്ടായി എന്ന് ചരിത്രത്തിൽ കാ
 ണുന്നു. തങ്ങളുടെ നിലനില്പിന് വൈദേശികരായ
 മേല്പട്ടക്കാരെ സമീപിക്കേണ്ട അവസ്ഥയിലായിരുന്ന

മലങ്കര സഭാവിഭാഗം പാപ്പായെക്കുറിച്ചും, അദ്ദേഹം ആകമാനസഭയുടെ തലവനാണെന്നും ബോധമുള്ളവരായിരുന്നെങ്കിൽ തീർച്ചയായും ആ പരമാധികാരിയുടെ സവിധത്തിലെത്തുന്നതിനും വേണ്ടത് അറിയിക്കുന്നതിനും ആവശ്യങ്ങൾ സാധിച്ചുകിട്ടുന്നതിനും സപാഭാവികമായി മന്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികൾ മുതിരുമായിരുന്നില്ലേ? 1502-ൽ പോർട്ടുഗീസുകാരുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ മലങ്കര ക്രിസ്ത്യാനികൾ തുടൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൂടി കാണുക. “പാശ്ചാത്യരായ നിങ്ങൾ ഏതുവിധത്തിലുള്ളവരായിരുന്നാലും ഞങ്ങൾ സത്യവിശ്വാസികളാണ്; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ പിൻഗാമികളെ ആദിയിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളെന്നു വിളിച്ചസ്ഥലത്ത് (അന്ത്യോഖ്യാ) നിന്നത്രെ ഞങ്ങൾ വന്നത്”.⁵ പാശ്ചാത്യരാജ്യത്തു നിന്നും വന്നെത്തുന്നതായ ആളുകൾ ശരിയായ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ആണെന്നുള്ള ധാരണപോലും മലങ്കര ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും അതേയവസരത്തിൽ തങ്ങൾ സത്യക്രിസ്ത്യാനികൾ ആണെന്നുള്ള ഉത്തമബോധ്യം തങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നുമാണ് പോർട്ടുഗീസുകാരോടു പറഞ്ഞത്. വെനീസ്സുകാരനായ അലോഷ്യസ് കാഡമസ്സിനോടു് എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെയും അത് വൈദേശികരുമായുണ്ടായ വ്യാപാരബന്ധത്തിൽ ആശയവിനിമയങ്ങൾ നടത്തിയ വേളയിൽ റോമാ പാപ്പായെക്കുറിച്ചോ മറ്റൊരാൾക്കു കേട്ടിരുന്ന ഒരു വാർത്താശകലം സൂചിപ്പിച്ചുപോയി എന്നുമാത്രമെ അർത്ഥമാക്കേണ്ടതാ

യിട്ടുള്ളു. അല്ലാത്തപക്ഷം അക്കാലത്തെ റോമാസിംഹാസനത്തിന്റെയും അതിലെഴുന്നള്ളിയിരുന്ന പാപ്പാമാരുടെയും ചരിത്രങ്ങൾ ആക്ഷം സംഭാഷണവിഷയമാകത്തക്കവിധവും പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെടുവാൻ സാധ്യതയുള്ള ചില പുതുമകളോടുകൂടി ഉള്ളതായിരുന്നതിനാൽ ആ പാപ്പാമാരെക്കുറിച്ച് കേട്ടിട്ടുള്ള വാതകങ്ങളിൽ ചിലതു് വെനീസ്സുകാരനോടു പറഞ്ഞിരിക്കാം. വെനീസ്സുകാരന്റെ സഞ്ചാരകാലത്തെ റോമാസിംഹാസനചരിതം വൈമനസ്യത്തോടു കൂടിയെങ്കിലും വളരെ സംക്ഷിപ്തമായി രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ.

എവിടെയെല്ലാമെത്തിച്ചേരുന്നതിനു അക്കാലത്തെ യാത്രാസൗകര്യവും സഞ്ചാരകൗതുകവും വ്യാപാരരംഗനിരീക്ഷണവും ബന്ധവും സൗകര്യം നൽകിയിട്ടുണ്ടോ അവിടെയെല്ലാം കേൾവി വ്യാപിക്കത്തക്കവണ്ണം വിചിത്രചരിത്രങ്ങളേന്തി നിലനിന്ന റോമാസിംഹാസനചരിത്രം മലബാർ തീരങ്ങളിലുമെത്തിച്ചേരുക സഹജമാണല്ലോ. ഒന്നല്ല, രണ്ടല്ല, മൂന്നു പാപ്പാമാരുടെ ഏകസമയത്തുള്ള ഭരണവും, അവർക്കും പുറമേ പാപ്പാമാർക്കുപരിയായി ഭരണചക്രം തിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കൗൺസിൽ ഭരണവും, ഇങ്ങനെ പാശ്ചാത്യരാജ്യത്തു നടമാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന സഭാഗതിവിഗതികൾ ലോകത്തിലെവിടെയും വ്യാപിച്ചു. മലബാർ ക്രിസ്ത്യാനികളും അറിഞ്ഞു. വെനീസ്സുകാരൻ മലങ്കരയെത്തിയപ്പോൾ റോമിലെ അന്ധകാരവൃതമായിരുന്ന അവസ്ഥ അൽപ്പമൊന്നു മാറി റോമിൽ മാത്രം ഒരു പാപ്പായിരുന്ന സഭാഭരണം നട

ത്തുകയാണെന്നുള്ള വിവരവും കേരളീയ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഗ്രഹിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഈ വസ്തുത വെനീസ്സുകാരനോടു പറഞ്ഞിരിക്കാം. ഒരേ കാലത്തു മൂന്നു പാപ്പാമാർ ഭരണം നടത്തിയതും അതു മാറി റോമിൽ മാത്രം പാപ്പാ വാണതും എങ്ങനെയെന്ന് ചുരുക്കമായിട്ടെങ്കിലും അറിയുന്നതു രസാവഹംതന്നെ.

1389-ൽ വാഴിക്കപ്പെട്ട റോമിലെ പാപ്പാ 1404ൽ ഇഹലോകത്തോടു യാത്രപറഞ്ഞു. 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഒന്നാമത്തെ പാപ്പായായിരുന്നു ഇദ്ദേഹം. ബോനിഫസ് 9-ാമൻ (Boniface IX) എന്നാണ് ചരിത്രത്തിൽ അറിയപ്പെടുക. "The crooked days of Boniface IX" ബോനിഫസ് ഒൻപതാമന്റെ കടിചതയുടെ നാളുകൾ എന്ന ഈ പാപ്പായുടെ ഭരണ കാലത്തെ കുറിച്ച് റോമൻ സഭാഗമായ ചരിത്രകാരൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നറിയുമ്പോൾ ആ പാപ്പായുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ കൂടുതലായി ഞാൻ വിശദീകരിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഭരണകാലചെയ്തികളിൽ സർവ്വധാനമായ ഒന്ന് പാപമോചനചീട്ടിന്റെ വർദ്ധനവും കച്ചവടവും ആണ്. അനേകായിരം പാപമോചനചീട്ടുകൾ തയ്യാറാക്കപ്പെടും. അവ പണവ്യാപാരികളായ ബാങ്കുകാരെ ഏർപ്പിക്കും. കമ്മീഷൻവ്യവസ്ഥയിൽ ചീട്ടുകളുടെ വിൽപനാഭാരം ബാങ്കുകാർ സ്വീകരിക്കും. വിൽപനനടത്തിത്തങ്ങളുടെ ഓഹരിയെടുത്തുകൊണ്ട് ബാങ്കി സംഖ്യ പാപ്പായെ ഏർപ്പിക്കണം. ഇതാണ് പാപമോചനചീട്ടിന്റെ ക്രയവിക്രയപദ്ധതി. തെറ്റുകളെക്കുറി

ചുള്ള അനുതാപമോ പശ്ചാത്താപമോ, തെറ്റുകൾ
 ആവർത്തിക്കാതെ ജീവിക്കുന്നതിനുള്ള സന്നദ്ധതയോ
 പ്രതിജ്ഞയോ കമ്പസാരമോ ഏറ്റുപർച്ചിലോ ഇവ
 യൊന്നുംതന്നെപാപമോചനം പ്രാപിക്കുന്നതിനാവശ്യ
 മില്ല. കൈയിൽ പണമുണ്ടോ, ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു മണി
 യോർഡർചെയ്യണം. അയക്കുന്ന തുകയ്ക്കു എത്രപാവ
 ങ്ങൾ മോചിക്കപ്പെടുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്നു കണക്കു
 കൂട്ടി അത്രയുപാപങ്ങളുടെ മോചനചീട്ട് അടുത്ത
 ദിവസത്തെ തപാൽ, പണക്കാരന്റെ വീട്ടിൽ എത്തി
 ക്കും. ധനമാർജ്ജിക്കുവാൻ ബോനിഫസ് ഒൻപതാ
 മൻ തന്റെ “കടലതയുടെ നാളുകളിൽ” ഏറ്റ
 വും സജീവമായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത് ഈ
 ഒരു കച്ചവടം മാത്രമാണ്.

1404-ൽ ഇദ്ദേഹത്തെ, പിന്തുടന്ന് സിംഹാസ
 നസ്ഥനായ അഭിവന്ദ്യദേഹമാണ് ഇന്ന സെൻറ് ഏ
 ഴാമൻ. (Innocent VII) ചുരുങ്ങിയതും കലക്കം നിറ
 ണ്ണതുമായ ഭരണരണ്ടുവർഷത്തേക്കു മാത്രം നടത്തി
 ഗ്രീഗറി പന്ത്രണ്ടാമനെ പിൻതുടർച്ചക്കാരൻ
 സിംഹാസനമൊഴിഞ്ഞുകൊടുത്ത് അദ്ദേഹവും തിരോ
 ധനം ചെയ്തു. റോമിൽ ഇവരെല്ലാം ഭരണം നടത്തുന്ന
 കാലത്തു ബെനഡിക്റ്റ് പതിമൂന്നാമനെനൊരു ദേഹം
 പാപ്പാസ്ഥാനംതന്നെ വഹിച്ചുകൊണ്ട് ഫ്രാൻസിലെ
 അവിന്യെന്താൻ പട്ടണത്തിലും വിരാജിക്കുന്നുണ്ട്. ഏക
 സമയത്തു രണ്ടു പാപ്പാമാരും ഇരുവരുടേയും മത്സരവും
 മൂലം പാൾ ചാത്വരാജ്യങ്ങളിലെ ക്രൈസ്തവന്തരീക്ഷം
 അതിമലിനമാക്കപ്പെട്ടതിനാൽ ഈ അവസ്ഥക്കൊരു

വ്യത്യാസം വരുത്തി ആപത്തിൽനിന്നും സഭയെ രക്ഷിച്ചു അഴിമതികളെ ഉന്മൂലനം ചെയ്ത് ശാശ്വതമായ സമാധാനം സംജാതമാക്കുവാൻ അതിയായ ആശ്രമം പാശ്ചത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ ഉടനീളം പ്രകടിതമായി തുടങ്ങിയിട്ട് ഇതിനകം വർഷങ്ങൾ പലതും കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഈ ചിന്താഗതിയുടെ പ്രത്യാഘാതഫലമായി ചില വ്യവസ്ഥകളോടുകൂടിയാണ് ഗ്രീഗറി പന്ത്രണ്ടാമനെ പാപ്പായായി തിരഞ്ഞെടുത്തു വാഴിച്ചത്. എഴുപതു വയസ്സു കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഈ പാപ്പായാഥാർത്ഥ സന്യാസ ജീവിതം നയിച്ച ഒരു ഭക്തനാകയാൽ ലൗകിക വ്യാമോഹങ്ങൾക്കധീനനായി തന്നിൽ നിക്ഷിപ്തമായ അത്യുന്നതസ്ഥാനം ഭ്രഷ്ടിപ്പിക്കയില്ലെന്ന് ഈ ദേഹത്തെക്കുറിച്ചൊരു പ്രതീക്ഷയും സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. അവിന്യേതാൻ പിന്തുടർച്ചയിലുള്ള ബൈനഡിക്ട് സഭയുടെ നന്മയെക്കരുതി പാപ്പാസ്ഥാനത്തുനിന്നും ഇറങ്ങിക്കൊടുക്കുന്നതിന് സന്നദ്ധത പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന പക്ഷം ഗ്രീഗറി പാപ്പായും സ്ഥാനം രാജിവെച്ച് ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു വ്യവസ്ഥകളിൽ ഒന്ന്. ഗ്രീഗറി പന്ത്രണ്ടാമൻ സ്ഥാനം പ്രാപിച്ചു അൽപ്പനാളുകൾക്കകം ബൈനഡിക്ട് പതിമൂന്നാൻ പാപ്പായുമായി ഒരു വട്ടേമശ സമ്മേളനം നടത്തുന്നതിനുള്ള പരിശ്രമം 1407 ഏപ്രിൽമാസം 20-ാം തീയതി ഇരുപക്ഷീയരുടേയും പ്രതിനിധികൾ ഒപ്പുവെച്ച മാഴ്സെയിൽസു സന്ധിച്ചലം വിജയമടഞ്ഞു. സന്ദർശനസ്ഥലം സവോന—(Savona) എന്നും തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു. ഇരു പാ

പ്ലാമാരും സമ്മതിച്ച ഒരു വ്യവസ്ഥയാണിത്. എന്നാൽ മാഴ്സെയിസ് സന്ധിക്കുശേഷം റോമിലും അവിത്തോനിലും നടന്ന അണിയറകൾക്കുടനീളം സമാധാനസ്ഥാപനത്തിന്റെ സജ്ജത ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുക തന്നെ ചെയ്തു. എങ്ങിനെയെന്നു കാണുക. ബെനിഡിക്ട് പതിമൂന്നാമൻ പാപ്പാ അവിത്തോനിലെ അന്ത്യപുരത്തിലിരുന്നുകൊണ്ട് ഒരുനീണ്ട പട്ടിക തയ്യാറാക്കി. ഗ്രീഗറി പന്ത്രണ്ടാമൻ—റോമിലെ പാപ്പാ—രാജിവെച്ചൊഴിയുമ്പോൾ താനും രാജി കൊടുത്തൊഴിയണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടവരുടെ പേരുവിവരം ഉൾപ്പെടുത്തി 'ഭൂമിയിൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിപുരുഷൻ.' 'പത്രോസിന്റെ പിന്തുടർച്ചക്കാരൻ' ഭൂമിയിൽ ദൈവം തന്നെ എന്നാദിയായ സ്ഥാനബഹുമാനങ്ങളോടുകൂടി വാഴുന്ന പാപ്പാ രാജിവെക്കണമെന്നൊരു പദ്ധതി ആവിഷ്കരിച്ചതിനുതന്നെ ഒരു മുടക്ക് പ്രഖ്യാപിക്കുകയെന്നുള്ളതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തീർപ്പ്. ആ പട്ടികയിൽ ഫ്രാൻസിലെ രാജാവും ഉൾപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പാപ്പാ ഈ പദ്ധതി മനോരാജ്യത്തിൽ പാകപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കെ അയാൾ സ്വതന്ത്രനായി എങ്ങുമേ ഒളിച്ചോടി പോകാതിരിപ്പാൻ ഫ്രാൻസിലെ രാജാവ് അവിത്തോൻ കൊട്ടാരത്തിനു ചുറ്റും തന്റെ പടയാളികളാൽ ഒരു കാവൽവലയം ഏർപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് റോമിലെ പാപ്പാ ഗ്രിഗോറിയെ സഖോനായിലേക്ക് ആനയിച്ചുകൊണ്ടു വരുവാൻ ഭൂതന്മാരെ അയച്ചു. ബെനിഡിക്ടിനേയും ഗ്രിഗോറിയേയും സഖോനായിൽ ഒന്നിച്ചുകൂട്ടി സഭയിലെ ക

ഘൃപ്പുങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം വരുത്തണമെന്നുള്ളതായിരു
 ന്നു ഉദ്ദേശം. പക്ഷേ ഹ്രാൻസിലെ രാജാവിന്റെ ഭൃ
 തന്മാർ റോമിലെത്തിയപ്പോഴേക്കും നാടകീയമായ
 ചില പരിവർത്തനങ്ങൾ അവിടെ രൂപമെടുത്തു കഴി
 ഞ്ഞിരുന്നു. ഗ്രീഗറിപാപ്പായുടെ ബന്ധുജനങ്ങളും, മി
 ത്രങ്ങളും, ചില സ്ഥാപിതതാല്പയ്ക്കുകാരും അദ്ദേഹ
 ത്തെ വലയം ചെയ്തു, “പാപ്പാസ്ഥാനത്തുനിന്നും ഒഴി
 ഞ്ഞുകൊടുക്കരുത്, ബെനിഡിക്ടിനെ കാണാൻ പുറ
 പ്പെടരുത്, പോയാൽ അപായപ്പെടുത്തത്തക്കവണ്ണം
 കരുതലുകൾ ബെനിഡിക്ടിന്റെയും രാജാവിന്റെയും
 മറുപടി പക്ഷത്തുനിന്ന് ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്, അതി
 നാൽ വത്തിക്കാൻ വിട്ട് പുറത്തേക്കിറങ്ങുകപോലും
 അരുത് എന്നിങ്ങനെ പലതും ധരിപ്പിച്ചു. അതെ
 ല്ലാം അതേപടി വിശ്വസിക്കുകയും അതിനനുസരണ
 മായി മാത്രം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തീരുമാനമെടുക്കുകയും
 ചെയ്തു പാപ്പാ, തങ്ങളോടൊന്നിച്ച് സഖോനായി
 ലേക്ക് പുറപ്പെടുവാൻ സന്നദ്ധനല്ലായെന്ന് ഗ്രഹിച്ച
 രാജകീയ ഭൃതന്മാർ ഹ്രാൻസിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി.
 അവസരം വരുമ്പോൾ മുടക്ക് പ്രഖ്യാപിക്കത്തക്കവ
 ണ്ണം കൽപ്പന തയ്യാറാക്കി മുദ്രയും പതിച്ച് അക്ഷ
 മനായി പാർത്തിരുന്ന ബെനിഡിക്ട് പാപ്പായുടെ കാ
 തുകളിൽ ഗ്രീഗറിയുടെ പിന്മാറ്റസംഗതി എത്തി
 ച്ചേർന്നു. പെട്ടെന്ന് ബെനിഡിക്ട് അടവൊന്നുമാറ്റി
 ഒരു ശക്തിയേറിയ പ്രഖ്യാപനം എല്ലാവ
 രേയും കേൾപ്പിച്ചു. “സഭയുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി എ
 ന്നും ചെയ്യുവാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധൻതന്നെ. അതി

നവേണ്ടിയുള്ള ഏതു ത്യാഗവും നമുക്ക് നിസ്സാരം തന്നെ. മാഴ്സെയിൽസ് കരാറനുസരിച്ചുള്ള വട്ടമേ ശസമേമുനം കഴിയുന്നത്ര വേഗത്തിൽതന്നെ നടത്തണം. ഞാൻ അതിനായിട്ടിതാ സുവോനായിലേക്ക് യാത്രയായിക്കഴിഞ്ഞു.” ആത്മാത്മതയുടെ കണിക ലവലേശം സ്പർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഈവക പ്രഖ്യാപനങ്ങളും, അഭിനയങ്ങളും പലതു നടന്നു. ഫലമോ രണ്ടു പാപ്പാമാരും, രണ്ടു ഭരണകൂടങ്ങളും. അതുകൊണ്ടുമായില്ലാ. ഈ രണ്ടു പാപ്പാമാരും സഭയെ ഭരിക്കുന്നതിന് അർഹരല്ലെന്നും, അതിനാൽ സഭാഭരണം നമുക്ക് കൈവശപ്പെടുത്തണമെന്നും ചിലർ കൂടി ആലോചിച്ചു. ഇതിനു തുനിഞ്ഞിറങ്ങിയ വീരന്മാർ അഥവാ ചതിവന്മാർ പോരാ ഒറ്റിക്കൊടുത്തവർ അവിഞ്ഞൊൻ പാപ്പായുടെ ആറു കർദ്ദിനാളന്മാരും, റോമിലെ പാപ്പായുടെ എട്ടു കർദ്ദിനാളന്മാരുമാണ്. അവരും കുറെ നാളുകൾ ഭരിച്ചു. വളരെ ചുരുക്കം. 1409-ാമാണ്ടു് വന്നപ്പോഴേക്കും ഇരു പാപ്പാമാർക്കും അനുയായികളോ അവരെ അനുസരിക്കുന്നവരോ ഇല്ലാതെയായി. കർദ്ദിനാളന്മാരുടെ ഭരണവും അൽപ്പാൽപ്പമായി പരാജയം ദർശിച്ചുതുടങ്ങി. അന്ത്യമായി കർദ്ദിനാളന്മാർ നേതൃത്വംകൊടുത്തു് ഒരു കൗൺസിൽ സഭാഭരണം ഏറ്റെടുത്തു. ഈ കൗൺസിൽ ഭരണം 9 വർഷക്കാലത്തേക്കാണു നിലനിന്നതു്. ഇരു പാപ്പാമാരുടേയും വേരിലുള്ള ആ രോപണങ്ങളെയും അവരുടെ നടപടികളേയും കൗൺസിൽ ശോധനചെയ്തു് 1409 ജൂൺ 5-ാംതീയതി

ഒരു പ്രഖ്യാപനം പുറപ്പെടുവിച്ചു. “ഗ്രീഗോറി പത്ര ണ്ഡാമനെന്നും, ബെനിഡിക്ട് പതിമൂന്നാമനെന്നും” ഒ രിക്കൽ വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ആ രണ്ടുപേരും കപ്ര സിദ്ധ വേദവിപരീതികളും, കള്ളസത്യം ചെയ്തവ രുമാണ്. അവർ അക്രമികളും ദുർവൃത്തരുമാണ്. അ തിനാൽ അവരെ നീക്കംചെയ്തിട്ട് സഭയെ ഭരിക്കുന്ന തിനായി ഞങ്ങൾ ഇതാ മറ്റൊരു ദേഹത്തെ പാപ്പാ സ്ഥാനത്തേക്ക് തിരഞ്ഞെടുത്തു നിയമിക്കുന്നു.” ഇപ്ര കാരം കർദ്ദിനാൾ സംഘം നിയമിച്ചാക്കിയ പാപ്പാ യാണ് അലക്സാണ്ടർ അഞ്ചാമൻ. ഒന്നല്ല, രണ്ടല്ല, മൂന്നാണ് പാപ്പാമാർ. 1412 ഏപ്രിൽ മാസ ത്തിൽ ഒരു സാർവ്വത്രിക സുന്നഹദോസ് കൂടണമെന്നു ക്കു തീരുമാനംകൂടി ചെയ്തു. പിസാ കൗൺസിൽ 1409 ആഗസ്റ്റ് മാസം 7-ാം തീയതി അലക്സാണ്ടർ അഞ്ചാമൻ പാപ്പായുടെ ഉപസംഹാരപ്രസംഗത്തോ ടും, അപ്പോസ്റ്റോലിക ആശീർവാദത്തോടുംകൂടി പിരി ണ്തു. ഈ കൗൺസിലിൽ 24 കർദ്ദിനാളന്മാർ, 4 പാത്രീയക്സീസന്മാർ, 80 മെത്രാന്മാർ, 102 മെത്രാ ന്മാരുടെ പ്രതിനിധികൾ, 87 മഠാദ്ധ്യക്ഷന്മാർ, 200 മഠാധിപതികളുടെ പ്രതിപുരുഷന്മാരും, അനേകം പ ണ്ഡിതന്മാർ, സർവ്വകലാശാലാപ്രതിപുരുഷന്മാർ ആദിയായവർ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. റോമാ സഭയുടെ വിദഗ്ദ്ധ വേദശാസ്ത്ര പട്ടക്കളായ നെററലീസ് അലക്സാണ്ടർ, റെയീനാൾഡ് ബല്ലേർനിനീ, ആ ദിയായവർ ഈ കൗൺസിലിനെ സഭയുടെ ശരിയാ യ സുന്നഹദോസായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അലക്സാ

ണ്ടർ പഞ്ചമൻ പാപ്പായുടെ ആകെക്കൂടിയുള്ള
 ചെയ്തികൾ ഒരു യുദ്ധം നടത്തിയതും മറ്റു രണ്ടു പാ
 പ്സാമാരെ മുടക്കിയതും മാത്രമാണ്. മറ്റെന്തെങ്കിലും ചെ
 യ്തുന്നതിനു കഴിയാതെ പ്രായത്തിന്റെ തികവ് അ
 ദ്രോഹത്തെ ലോകത്തിൽനിന്നും യാത്രയാക്കി.

അദ്രോഹത്തിന്റെ പിന്തുടർച്ചയിൽ—പിസാൻ
 പിന്തുടർച്ച—വന്നതു ജോൺ ഇരുപത്തിമൂന്നാമൻ
 പാപ്പായാണ്. തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ താൻ വിജയിയാ
 യതു കൈക്കൂലി കൊടുത്തായിരുന്നു. എന്നുള്ളതു വെറു
 മൊരു സാധാരണ സംഭവം മാത്രമാണല്ലോ. രാഷ്ട്രീ
 യമായ കൂട്ടുകെട്ടുകളിൽ വ്യാപൃതനായി ദിനരാത്രങ്ങളെ
 പെട്ടെന്ന് വിൻതളിയ ഇദ്രോഹത്തെ കാലാന്തരത്തിൽ അ
 ദ്രോഹത്തിന്റെ ഉററസ്സേഹിതന്മാർപോലും ഉപേക്ഷി
 ച്ചു. കർദ്ദിനാൾ സ്ഥാനത്തേക്കു തന്നാൽ ഉയർത്തപ്പെ
 ട്ട ഒരുവൻ തനിക്കഭിമുഖമായി നിന്നുകൊണ്ട് തന്റെ
 സ്വഭാവദൃഷ്ട്യങ്ങളേയും, ജീവിത വൈകല്യങ്ങളേയും
 മറ്റും വിളിച്ചറിയിച്ചതു അത്രപ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു കാര്യ
 മായി ഗണിക്കാതിരിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം അത്ര മുരടി
 ച്ച പ്രകൃതവും, നിർജ്ജീവ മനസ്സാക്ഷിയും തനിക്കു
 ണ്ടായിരുന്നതു, താൻ വഹിക്കുന്ന പാപ്പാധിപത്യ
 ത്തിൽ ഒട്ടും നവീനമല്ലാത്ത പഴയ പാരമ്പര്യമാണെ
 ന്ത് ആ മനുഷ്യൻ ശരിക്കു ധരിച്ചിരുന്നു. ആരെന്തു പ
 റത്താലും, സഭയിലെ അഴിമതികൾ ഇല്ലായ്മചെയ്തു
 സഭയെ പുതുക്കേണ്ടതു ആവശ്യമെന്ന് ആരുതന്നെ
 അഭിപ്രായപ്രകടനം നടത്തിയാലും, ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന
 സ്ഥാനം തന്റെ സ്വന്തം നന്മയ്ക്കും, സുഖാഭിലാഷനി

വ്യാപനത്തിനും മാത്രമായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് അനേകം
 പൂർവ്വികർ പ്രവർത്തികൊണ്ട് സുസ്ഥാപിതമാക്കിയിട്ടു
 ള്ളതിനെ ആധാരമാക്കി ജീവിക്കുക എന്നു മാത്രമെ
 ഈ ജോൺ ഇരുപത്തിമൂന്നാമൻ പാപ്പാ കരുതിയ
 കൂടു. രാഷ്ട്രീയാന്തരീക്ഷത്തിലെ കോളിളക്കങ്ങൾ ഏ
 താണ്ട് ശമിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നതിനാൽ
 സഭാകാര്യങ്ങളുടെ ആലോചനാത്മം ഒരു സുന്നഹദോ
 സ് വിളിച്ചുകൂട്ടണമെന്നുള്ള ജർമ്മൻ ചക്രവർത്തിയു
 ടെ അഭിപ്രായത്തോടു് ഈ പാപ്പാ അനുകൂലിക്കേണ്ട
 തായി വന്നതു മാത്രമാണ് ഈ ദേഹത്തിനു പററിയ
 ഏക അമളി. അതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാശത്തി
 ന്റെ വഴിതെളിച്ചു. ജർമ്മൻ ചക്രവർത്തി സിജിസ്
 മൺഡ് സുന്നഹദോസു വിളിച്ചുകൂട്ടി. ലൗകിക അ
 ധികാരികൾ സഭാകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്നതു അമി
 തമായ വെറുപ്പാടുകൂടി മാത്രം വീക്ഷിക്കുന്ന റോമൻ
 ചരിത്രകാരന്മാർ—കേരളത്തിലുള്ളവർ—ജർമ്മൻ ച
 ക്രവർത്തി സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടിയെന്നോ കഴപ്പ
 ങ്ങൾക്കു പരിഹാരം വരുത്തിയെന്നോ, കാണുന്നതു വ
 ഉരെ നിസ്സാരമായിട്ടായിരിക്കാം ഗണിച്ചിരിക്കുന്നതു്.
 അവരുടെ ഈവക കഴപ്പങ്ങൾ ഒന്നും കഴപ്പങ്ങളല്ല.
 പരിശുദ്ധ നടപടികളാണ്. മറ്റുള്ളവരുടെ ചിരങ്ങളു
 കാണുവാൻ അവർക്കു കഴിയുമ്പോൾ സ്വന്തം കഷ്ട
 രോഗം കാണാൻ അവർക്കു ദർശനശക്തിയില്ലായെന്നാ
 ണ് അവരുടെ വിചിത്ര കൃതികളിൽനിന്നും നാം ഗ്ര
 ഹിക്കേണ്ടതു്. നാലു സുദീർഘ വർഷങ്ങളാണ് ഈ
 സുന്നഹദോസു നീണ്ടുനിന്നതെന്നറിയുമ്പോൾ തീർത്ഥാ

നിക്കപ്പെടേണ്ടിയിരുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ ബഹുലതപ
 വും, ഉന്മൂലനം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടിയിരുന്ന അഴിമതിക
 ുടെ സംസ്യാതീതതപവും വായനക്കാർക്ക് ഉൾക്കൊള്ളാ
 മല്ലോ. റോമാ പാപ്പാ, അവിന്റേതാൻ പാപ്പ, പിസാ
 പാപ്പാ എന്നിവരെയെല്ലാം സിംഹാസനങ്ങളിൽനിന്നു
 തല്ലിയിറക്കി, പാപ്പാ നാട്ടുകാരുടെ അക്രമങ്ങളിൽ
 നിന്നും, അപഹരണത്തിൽനിന്നും സഭയെ രക്ഷിക്കത്ത
 ക്കവണ്ണം ആവിധ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വ്യാപൃതരായി
 രുന്ന സകലരേയും അകലത്താക്കിയിരിക്കുന്നു, എന്ന
 സദാർത്ഥ പട്ടണങ്ങൾതോറും പരസ്യം ചെയ്യുന്നതി
 നായി കാഹളഭൂതന്മാരെ ചക്രവർത്തി നിയോഗിക്കുക
 യും, അവരിൽനിന്ന് ശ്രവിച്ച വിശേഷവാർത്ത സാ
 ധാരണ ജനങ്ങളെ ആഹ്ലാദഭരിതരാക്കിത്തീർത്തതോ
 ടൊപ്പം, കൊള്ളക്കാരും, വഞ്ചകരും, ദുർവൃത്തരുമായ
 കർദ്ദിനാളന്മാരെയും മെത്രാന്മാരെയും ആശങ്കാകുല
 രും നിന്നിമേഷരും ആക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തു എന്നു
 റോമൻ ചരിത്രകാരന്മാർ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.
 കോൺസ്റ്റൻസ് സുന്നഹദോസ്—Synod of const-
 antinople—എന്നു് ചരിത്രത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഈ
 സംഘത്തിൽ പുരോഹിതഗണത്തിൽ പെട്ടവരും അ
 നയായികളുമായി സംബന്ധിച്ചിരുന്നവർ പതിനെ
 ണ്ണായിരം എന്നാണു് പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. അദ്വൈ
 തങ്ങളും, വിനോദപ്രകടനങ്ങളും നടത്തി കൊള്ളയ
 ടിക്കുവാൻ ചെന്നുചേർന്നവരുടെ സംഖ്യ ആയിരത്തി
 എഴുനൂറ്റൊന്നും, ചുറ്റുപാടിൽ വന്നു് അധിവാസമുറ
 പിിച്ച കുടകളുടെ എണ്ണം അറിയപ്പെട്ടതു് എഴുനൂ
 റൊന്നും ചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നു.

മൂന്നുപാപ്പാമാരെയും സ്ഥാനഭ്രഷ്ടരാക്കി അവരെ മഹറോൻചൊല്ലിയശേഷം 1417 നവംബർ 14-ാംനു കോൺസ്റ്റാസ് സുന്നഹദോസ് തിരഞ്ഞെടുത്തു നിയമിച്ചപാപ്പാ മാർട്ടിൻ അഞ്ചാമനെന്ന് അറിയപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങിനെ പലയിടങ്ങളിലും പാപ്പാമാരുണ്ടായിരുന്ന അവസ്ഥയിൽനിന്ന് റോമാസഭ രക്ഷപെടുന്നു, വെനീസുകാരൻ കേരളത്തിലെത്തുന്നകാലത്ത് റോമാസഭയ്ക്ക് പാപ്പാ ഒരാൾമാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്നും ആ പാപ്പാ റോമിൽതന്നെയാണ് അധിവസിക്കുന്നതെന്ന് തങ്ങൾക്കറിയാമെന്നുമാണ് മലങ്കരനസ്രാണികൾ വെനീസുകാരനോടു പറഞ്ഞത്. വെനീസുകാരൻ കേരളം സന്ദർശിച്ചുകാലത്തും അതിനുമുമ്പും റോമിലെ പാപ്പാസ്ഥാനം നാനാഭിഗത്തങ്ങളിലും മാറ്റിനിർത്തിയിരുന്നതുപോലെ പല സംഭവപരമ്പരകളുടേയും നടന്നരംഗമായി പ്രകീർത്തിതമായിരുന്നു. സാധാരണസംഭവങ്ങൾതന്നെ പ്രചരിക്കുക സാധ്യമാണെങ്കിൽ അസാധാരണവും, ഭയങ്കരവുമായ ചെയ്തികൾക്ക് എത്രമാത്രം വിപുലമായ പ്രചരണമാണ് ലഭിക്കുക. അതാണ് റോമിലെ അനുഭവസംഭവങ്ങൾ. ക്രിസ്തുനാഥന്റെ നാമത്തിൽ, തന്റെ പ്രതിപുരുഷരാണെന്ന് പേർപിടിച്ചുകൊണ്ട് പാപ്പാമാർ കാട്ടിക്കൂട്ടിയ ആ വികൃതിത്തരങ്ങൾ വിശദമായി പണ്ണിക്കുക എന്നുള്ളതിൽ എനിക്ക് വൈമനസ്യം നന്നേയുണ്ട്. അതിനാൽ ഉദാഹരണത്തിന് മാത്രമായി ഒരു സംഗതി രേഖപ്പെടുത്താം.

1471-മുതൽ 1484വരെ ഭരിച്ചിരുന്ന പാപ്പാ

യാൺ സിക്സ്റ്റസ് നാലാമൻ (Sixtus IV) അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുച്ഛികരുടെ കാലമുതൽക്കു വത്തിക്കാൻറെ പണമിടപാടുകളുടെ ചുമതല വഹിച്ചുവന്നിരുന്നതു ഫേ്ളോറൻസ് പട്ടണത്തിലെ മെഡിസി കുടുംബക്കാരായിരുന്നു. ഈ പാപ്പായും ആ നടപടി പിന്തുടന്നു. ഏതാനുംനാളുകൾകഴിഞ്ഞപ്പോൾ പാപ്പായുടെ ഒരു അനന്തിരവനായ ഗിറോലിമൊ എന്ന ദേഹത്തിന് മിലാനിലെ ഒരു സ്ഥലവിഭാഗം വാങ്ങിക്കൊടുക്കുന്നതിലേക്കായി ഒരു വലിയസംഖ്യ കടമായികൊടുക്കണമെന്ന് പാപ്പാ മെഡിസി കുടുംബത്തിലെ കാരണവരോട് ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. പാപ്പായ്ക്ക് കടംകൊടുക്കുന്നതിന് അവർ സന്നദ്ധരാണെങ്കിലും പല കാരണങ്ങളാൽ തങ്ങൾ വെറുത്തിരുന്ന ഗിറോലിമൊ മിലാനിൽ അധിവാസം ഉറപ്പിക്കുന്നതിന് എതിരായിരുന്നതിനാൽ പാപ്പാ ആവശ്യപ്പെട്ടവിധം പണം കൊടുക്കുന്നതിൽ വിമുഖത പ്രദർശിപ്പിച്ചു. തന്റെ ആവശ്യാനുസരണം പ്രവർത്തിക്കാതിരുന്ന മെഡിസി വംശജരോട് കപിതനായിതീർന്ന പാപ്പാ ഉടൻതന്നെ വത്തിക്കാനുമായുള്ള അവരുടെ പണമിടപാടുകൾ വേർപ്പെടുത്തുകയും പണവ്യാപാരരംഗത്തു അവരുടെ ശ്രദ്ധയും എതിരാളികളുമായ പാസ്റ്റീവംശജരെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതുമൂലം പാപ്പായോട് മെഡിസി വംശക്കാർക്ക് എന്തെന്നില്ലാത്ത വൈരാഗ്യവും വിദ്വേഷവും ഉളവായി. അതു പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിന് അവർ അവസരംപാർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വേളയിൽ ഫ്ളോറൻസിസിലെ മെത്രാപ്പോലീത്താ

സ്ഥാനം ഒഴിപ്പിച്ചവരുകയും ആ സ്ഥാനത്തേക്ക് പാപ്പായുടെ ഒരു ബന്ധു നിയുക്തനാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഈ നിയമത്തെ മെഡിസിനുകൾ ബങ്കാർ എതിർത്തു. പാപ്പായുടെ അഭീഷ്ടം സാധിതമായില്ല. പക്ഷേ പാപ്പാ ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തി. ശ്രേഷ്ഠതയേറിയ പൌരോഹിത്യത്തിന്റെ അത്യുന്നതപദവിയിലിരിക്കുന്നവർക്ക് ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായ ഒരു പരിശുദ്ധതീരുമാനം! തന്നോട് എത്രത്ത മെഡിസിനോഗ്രാഫി ഇനിയും ഭൂമുഖത്തു അവശേഷിക്കരുത് ആവൂ! ആ തീരുമാനം എത്ര പരിപാവനം. ഈ വിധിതീർപ്പിന് എതിരില്ല. പീലാത്തോസ് എഴുതിയതു എഴുതി. മാറ്റമില്ല. ആ വിധിനടത്തിപ്പിന്റെ ചുമതല തന്റെ അനന്തിരവൻ ഗിറോലിമാ, പുതിയബാങ്കാർ പാസ്റ്റികൂട്ടർ, പിസായിലെ അത്യുന്നതമെത്രാപ്പോലീത്താ എന്നിവരെ അദ്ദേഹം ഭരമേല്പിച്ചു. അന്തഃപ്രിയം അവരോ തങ്ങൾ അജ്ഞാപിക്കപ്പെട്ടത് അക്ഷരപ്രതി പരിപാലിക്കാൻ ഉടനെതന്നെ ഒന്നിച്ചുകൂടി ആലോചിച്ചു. മെഡിസിനുകൾ പ്രധാനികളായവരെ ഒന്നാമതായി കൊല്ലുക. പിന്നാലെ മാറ്റമുള്ളവരെയും. ഇതാണ് പാപ്പാ കൽപനപ്രകാരം അവർ രൂപീകരിച്ച പദ്ധതി. ഇത് പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തിയതെങ്ങിനെയെന്നു കാണുക. 1478 ഏപ്രിൽ മാസം 28-ാം നു ഒരു ഞായറാഴ്ചയായിരുന്നു. ഗ്രൂപ്പോലോ ചനാസംഘത്തിലെ പ്രധാനികളിലൊരുവനായ ഗിറോലിമോയുടെ അനന്തിരവൻ ഒരു 17 വയസുകാരൻ—ആയിട കർദ്ദീനാളായി ഉയർത്തപ്പെട്ടവൻ—

മെഡിസിസിവിട്ടുകാരുടെ അതിഥിയായി അവരുടെഭവനത്തിൽ നേരത്തെ ചെന്നുചേർന്നു. ആ ഞായറാഴ്ച (28-ാംതീയതി) താൻതന്നെ അവരുടെ കൂടെംബദേവാലയത്തിൽ തിരുബലിഅർപ്പിക്കുന്നതാണെന്നും എല്ലാവരും ദേവാലയത്തിൽഎത്തി ആരാധനയിൽ സംബന്ധിച്ച് അനുഗ്രഹീതരായി മടങ്ങണമെന്നും ഈ പരിശുദ്ധകർദ്ദനാൾബാലൻ ഗുണഭോഷിച്ചു. അഥവാ ആജ്ഞാപിച്ചതുമായിരിക്കാം. വി:ബലിയുടെ അർപ്പണം ആരംഭിച്ചു. സന്നിഹിതരായിരുന്നവരെല്ലാം ഭക്തിപുരസ്സരം ഗ്യാനനിരതരായി ആരാധനയിൽ സംബന്ധിച്ച് നിലകൊണ്ടു. നിമിഷങ്ങൾചിലതുകഴിഞ്ഞു. കാമ്മികനായ കർദ്ദിനാൾ ശ്രേഷ്ഠന്റെ തൃക്കൈകളിൽ ഓസ്സീയപ്പം മുക്കളിലേക്കുയന്നു. വി:ത്രോണോസിൽ എഴുന്നള്ളിയ മിശിഹാരാജാവ് തന്റെ ആട്ടിൻകൂട്ടത്തിലെ അരുമകുഞ്ഞുങ്ങൾ തന്നെ ഹൃദയംഗമമായി ആരാധിച്ച് നിലകൊള്ളുന്നോരുസമയം. ഇതാ ഒരടയാളം ശുദ്ധതകളുടെ ശുദ്ധിസ്ഥലത്തുനിന്നും. അതും ഒരു പുരോഹിതന്റെത്. ചുംബനംകൊണ്ട് ഗുരുനാഥനെ ഒറ്റിക്കൊടുത്തതു കൂടെതന്നെ നടന്ന യുദ്ധല്ലേ? അയാളുടെ സന്താനപരമ്പര അന്നും ഇന്നും ഇനിയും എന്തും നിലനില്ക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. മെഡിസിസിവിട്ടുകാരുടെ പരിശുദ്ധദേവാലയത്തിൽവെച്ച് വധിക്കുന്നതിനും, അങ്ങിനെ ദേവാലയത്തെ ഒരു കൊലക്കളമായി രൂപഭേദപ്പെടുത്തുന്നതിനും, തങ്കക്കാശിന്റെ മേനിപ്പകിട്ടിൽ ആകൃഷ്ടനായി കരാറുചെയ്ത് ആയുധമേന്തിവ

നെത്തിയിരുന്ന മോൻററിസക്കോ—Montesecco—
 വലത്തുഭാഗത്തെ കള്ളൻ കണക്കെ ആരാധനയിലുള്ള
 സംബന്ധംമൂലം ഒരു മനോപരിവർത്തനത്തിന് വി
 ധേയനാകുകയാൽ അടയാളം നൽകപ്പെട്ടിട്ടും ആയു
 ധം കൈകളിലെടുത്തില്ല. പക്ഷേ പലതി പരാജ
 യപ്പെടേണ്ടിവന്നില്ല. ശുദ്ധതകളുടെ ആ മഹനീയ
 സ്ഥലത്തുനിന്നും രണ്ടുപുരോഹിതന്മാർ പുറകോട്ടൊ
 ന്നചാടി. ഹാ അവരുടെ ആയുധപ്രയോഗത്തെപ്പ
 ണ്യം. രക്തച്ചീന്തലിനുള്ള ആ ചാതുര്യം. അവരാണ്
 യഥാർത്ഥപുരോഹിതന്മാർ. ഒന്നല്ല രണ്ടല്ല. വെ
 ടുകൾ പന്ത്രണ്ടാണ് കണ്ണിമയ്ക്കുന്നതിനകം അവർ
 ഫലപ്രദമായി ഏല്പിച്ചത്. ഗിലിയാനോമെഡീസി ലോ
 കത്തോട് യാത്രപറഞ്ഞു. ഇതിനകം രക്ഷപ്പെടുന്ന
 തിന് ശ്രമിച്ചു. രണ്ടാമൻ ലോറൻസോമെഡീസിയ്ക്കു
 മരൊരുപുരോഹിതനിൽനിന്നും ഒരുവെട്ടുമാത്രമെ ല
 ഭിച്ചുള്ളു. എങ്ങിനെയോ ആ മനുഷ്യൻ രക്ഷപ്പെട്ടു.
 “പാസ്സിഗ്രഡാലോചന” എന്ന് ചരിത്രത്തിൽ പേർ
 പ്പെറ്റ ഈ അതിനിഷ്ഠ സംഭവത്തിന്റെ പ്രത്യാ
 ഘാതം ഫേളോറൻസിലെ ജനങ്ങളുടെ പ്രതികാ
 രേമയുടെ ഉജ്ജ്വലനവും, ആ സംരംഭത്തിൽ ഉൾ
 പ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് സംശയിക്കപ്പെട്ട അനേകരുടെ ഭാ
 രണ വധങ്ങളുമാണ്. പാപ്പാ ആരെന്നും, റോം എ
 നെന്നും, റോമിലെ ചെയ്തികൾ എങ്ങിനെയുള്ളതെ
 ന്നും ഈ സംഭവം സ്വയം വിശദീകരിക്കുന്നു. ഞാൻ
 അതിനു തുനിയേണ്ടല്ലോ.

In Rome itself the habit of war and the

sudden new insistence on the national aspects of the papal office had given new life to the old habits of riot and feud and had indeed revived a barbarous past. The Cardinal's palaces were now strong holds where each lived surrounded by his own guards, Centers of bloody tumult only too often, sanctuaries for bravoes and assassins."1

—റോമിൽതന്നെ യുദ്ധപ്രകൃതവും പാപ്പായി പത്മം നൽകുന്ന ഭൗമീക നേട്ടങ്ങളുടെ പ്രചോദനവും ആ പഴയ അപരിഷ്കൃതാവസ്ഥയെ പുനരുദ്ധാരണം ചെയ്യത്തക്കവിധം ലഹളകളും കലാപങ്ങളും ഉദയം ചെയ്തു. കർട്ടിനാളന്മാരുടെ കൊട്ടാരങ്ങൾ അവരുടെ ചുറ്റിലും അണിനിരന്നിരുന്ന കാവൽഭടന്മാരാൽ സുരക്ഷിത കേന്ദ്രങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുകയും, ഘാതകന്മാരുടേയും കൊലപാതകികളുടേയും പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളായിത്തീരുകയും ചെയ്തു:—ഇതവിധ വാത്മകരം എങ്ങിനെ പ്രചരിക്കാതിരിക്കും. അറിയപ്പെടാതിരിക്കും. പാപ്പാ സിക്സ്റ്റസ് നാലാമൻ നിയ്ക്കാതെയി. പതിനാലു ദിവസങ്ങളിലേക്കു നീണ്ടുനിന്ന കൊലയും കൊള്ളിവയ്പും അപഹരണവുമാണ് അനന്തര അനുഭവം. ഒരു കർട്ടിനാളുപോലും സംബന്ധിക്കാത്ത ഒരു ശവസംസ്കാരമാണ് ആ മനുഷ്യനു സിദ്ധിച്ചത്. പോരാ, ജനതയുടെ വെറുപ്പും ശാപവും നിന്ദയും ആ മഹാനെ ശവകടീരത്തിലേക്കു അടുശ്യമായി അനുധാവനം ചെയ്യുകയുമുണ്ടായി.

“Sixtes” was followed to the tomb by the undisguised hatred and execrations of his people.”²

അടുത്ത പാപ്പായെ തിരഞ്ഞെടുക്കണമല്ലോ. ആ പരിശുദ്ധമേറിയ ചുമതല നിവ്ഹിക്കുന്നതിന് കർദ്ദിനാളന്മാരുടെ തിരുസംഘം സമ്മേളിച്ചു. കൂടിയിരുന്ന് ആലോചിച്ചവർ എങ്ങിനെയുള്ളവരായിരുന്നാലും അവിടെ നടന്നതും അവർ നടത്തിയതും തങ്കക്കാശിന്റെ കൈമാറ്റവും അതിന്റെ ഹണ്ണലും പേച്ചലും ആയിരുന്നു. “It was a conclave in which bribery played a great part.”³ —കൈക്കൂലി മികച്ച മേധാവിത്വം പുലർത്തിയ ഒരു സംഘമായിരുന്നു അത്—കൂടുതൽ പണം ചിലവഴിക്കാൻ പ്രാപ്തനായിരുന്നയാൾ 1484 ആഗസ്റ്റ് മാസം 28-ാം തീയതി ഇന്നസൻറ് എട്ടാമൻ എന്ന പേരിൽ പാപ്പാ സിംഹാസനത്തെ പ്രാപിച്ചു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്കലുണ്ട് കേൾവിപരത്താൻ ചിലതെല്ലാം. നാടുനീളെ പ്രചരിക്കുവാൻ.

വത്തിക്കാനിലെ വിവാഹോത്സവങ്ങളാണ് ഇതിൽ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന ഒന്ന്. ഇന്നസൻറ് പാപ്പായെക്കുറിച്ചുള്ള പലതും വിട്ടുകളയാനെ നിവർത്തിയുള്ള എങ്കിലും വിവാഹക്കാര്യവും മറ്റും അങ്ങിനെ പാടെ ഉപേക്ഷിച്ചുകളയാവുന്ന ഗണത്തിലുള്ളവയല്ല. നേപ്പിൾസിലെ വൈസ്രോയിയുടെ മകനായി ജനിച്ചു രാജകീയ സുഖാനുഭവക്കാരനായി വളർന്നു സീബൊ—ഇതായിരുന്നു പേർ—സൗന്ദര്യത്തിലും

ആരോഗ്യത്തിലും സാധാരണ ജനങ്ങളെ മുന്നേറിയിരുന്നതിനാൽ അവയോട് അനുബന്ധിതമായി പലതും പരിചയിച്ചും വച്ചുപുലർത്തി സംരക്ഷിച്ചും യൗവ്വനകാലം പിൻതള്ളി. ഒരു മകനും മകളും സന്താനങ്ങളായി ശോഭിച്ചിരുന്ന ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ സംരക്ഷണ ചുമതലയും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സന്താനങ്ങളെയെല്ലാം ആ അവകാശവഴിയിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനും പൈതൃക വാത്സല്യാനുഭവക്കാരാക്കുന്നതിനും ഈ ഇന്നസൻറ് പാപ്പാ വിമുഖത കാണിച്ചില്ല. തനിക്കുമുൻപ് ജീവിച്ചിരുന്ന പാപ്പാമാരിൽ ഭാര്യ, പുത്ര, പുത്രി, സമ്പത്തുണ്ടായിരുന്നവരിൽനിന്ന് ഈ പാപ്പാ ഒരു വ്യത്യസ്ഥത വരുത്തിയതു പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്. തന്റെ പൂർവ്വികരിൽ ഒരുത്തരുംതന്നെ തങ്ങളുടെ ഭാര്യമാരെയോ മക്കളെയോ അത്ര പരസ്യമായി പ്രദർശിപ്പിക്കാറില്ലായിരുന്നു. അവരെപ്പോലെ ഗൃഹസ്വാമിനിയേയും മക്കളേയും ഒളിച്ചുവെക്കുവാനോ അവരുമായുള്ള ബന്ധത്തെ രഹസ്യമായി സൂക്ഷിക്കുന്നതിന് ആഗ്രഹിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ അവരെ എല്ലാം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനു ഈ പാപ്പാ സന്നദ്ധനും പ്രാപ്തനുമായിരുന്നു. എന്റെ ഈ പ്രസ്താവന സാധൂകരിക്കുന്നതിനു ആവശ്യമായ സാക്ഷിത്തെളിവ് ഒരു റോമൻ സഭാംഗംതന്നെ നൽകട്ടെ. "He was the first of the Popes to make a show of sons and daughters the first who openly arranged marriages for them, the first to keep up weddings in his own palace".⁴ —പുത്രന്മാരെയും, പുത്രികളെയും

പരസ്യമായി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനും, പരസ്യമായി അവർ വിവാഹാലോചനകൾ നടത്തുന്നതിനും, വത്തിക്കാൻ കൊട്ടാരത്തിൽവെച്ചുതന്നെ ആ വിവാഹോത്സവങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നതിനും പ്രഥമത: മുതിന്ന് പ്രഥമ പാപ്പാ ഇദ്ദേഹമാണെന്നാണ് മേലുദ്ധരിച്ചതിൽ സ്പഷ്ടമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

ശക്തനാരായ ആളുകളുടെ കൂട്ടുകെട്ടുമൂലം തന്റെ സ്ഥാനം സുരക്ഷിതമാക്കുന്നതിന് അക്ഷീണം പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഈ പാപ്പാ, തന്റെ പൂവീകാൽ മുക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മെഡിസി വംശജൻ ലോറൻസോയുടെ മകനായ ഒരു പതിമൂന്നുവയസ്സുകാരൻ പിഞ്ചു ബാലനെ അത്യുന്നത കർട്ടീനാളായി ഉയർത്തിയതും, തമ്മിൽ ഇരുപതു വയസ്സിനു വ്യത്യാസമുള്ള തന്റെ പുത്രനെ ലോറൻസോയുടെ മകളുമായി വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടുത്തിയതും മറ്റും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഡംബാഭിപ്രേക്ഷ വേണ്ടത്ര സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ചെയ്തികളാണ്.

കള്ളപ്രമാണങ്ങളുടെ സൃഷ്ടി ഈ പാപ്പായുടെ ഭരണകാലത്തു വത്തിക്കാൻ അരമനയിലെ ഒരു പ്രത്യേക പ്രവർത്തനമായിരുന്നു. ഏറ്റവും കൂടിയ വിപര്യയ്ക്കു വാങ്ങുന്നവർ വിൽപ്പന നടത്തി ധനം ആർജ്ജിച്ചു മക്കളുടെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി കൂടുതലായി ഉയർത്തുന്നതിനു ചില പുതിയ ഉദ്യോഗങ്ങളും ഇദ്ദേഹം നിർമ്മിക്കുക ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പാപ്പാ ബുദ്ധാകരകൾ മുദ്ര അടിക്കുന്ന തൊഴിലിലേക്കു മാത്രമായി അൻപത്തി രണ്ടുപേരെ പുതുതായി നിയമിച്ചതു, നിയമനം ഒന്നു

ക്ക രണ്ടായിരത്തിത്തൊള്ളായിരം വ്യക്തികൾ വീതം വി
 ലവച്ചാണ്. ഉദ്യോഗം സ്വീകരിച്ചവർക്കോ മുടക്കസം
 വ്യ തിരികെ ലഭിക്കേണ്ടതാണല്ലോ. അതിലേക്കുള്ള
 പദ്ധതി അവരും ആസൂത്രണം ചെയ്തു. ആർക്കുവേ
 ണ്ടി എഴുതപ്പെടുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകളാണോ, അവ ലഭി
 ക്കേണ്ടവർ ഭീമമായ സംഖ്യകൾ മുദ്രസൂക്ഷിപ്പുകാര
 ന്ന കൊടുത്തെങ്കിൽ മാത്രമേ അയാൾ മുദ്ര പതിച്ചു്
 ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ കൊടുക്കുകയുള്ളൂ. കാലാന്തരത്തിൽ കള്ള
 കൽപ്പനകളുടെ നിർമ്മാണവും, മുദ്ര അടിച്ചു തിരുത്ത
 കൃതിയായിത്തന്നെ നടന്നു. ഇതുപോലെ നാടാകെ
 വാർത്ത പരത്താൻ പലതും പ്രവർത്തിച്ചു പാപ്പാ വെ
 നീസുകാരൻ കേരളത്തിൽ എത്തുന്നതിനു അല്പമാ
 സങ്ങൾക്കു മുൻപുമാത്രമാണ് ഇഹലോകവാസം വെടി
 ഞ്ഞത്. കേരള ക്രൈസ്തവർക്കു പുതുതായ പലതും
 അവരെ അറിയിച്ചു് കുരുമുളകു മുതലായ കച്ചവടസാ
 ധനങ്ങളുമേന്തി സ്വദേശത്തു തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ
 അന്നത്തെ കപ്പലോട്ടക്കാരും കച്ചവടക്കാരും കണ്ട
 പാപ്പായുടെ ചെയ്തികളും നാട്ടിലെ വാർത്തകളും അടു
 ത്ത പ്രാവശ്യം കേരളത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ കേര
 ളത്തിലെ ക്രൈസ്തവരോടു് പറയുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.
 അങ്ങിനെ വ്യാപാരവും വന്നുപോയുമിരുന്ന കപ്പലു
 കളിലാണല്ലോ വെനീസുകാരൻ മലയാളക്കരയിൽ
 എത്തിയതും മടങ്ങിയതും.

വെനീസുകാരന്റെ കേരള സന്ദർശനകാലത്തു
 റോമിൽ ഭരിച്ചിരുന്ന പാപ്പായും പലതും നാടാകെ
 പ്രചരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അൽപ്പം ചിലതുമാത്രം പ്രസ്താ

വിച്ച് ഈ വെനിസുകാരന്റെ തെളിവുതള്ളിയേക്കാം. പ്രജയറിടുന്ന ഒരു 96 വയസ്സുകാരനെക്കൊണ്ട് കൂടി വോട്ടുചെയ്യിച്ചും, അൽപ്പം ചിലരൊഴികെ എല്ലാ പരിശുദ്ധ കർദ്ദിനാളുമാർക്കും ധാരാളം പണംകൊടുത്തും, അവരുടെ ഭാവി നന്മയെ സാരമായി സ്പർശിക്കുന്ന ചില നൂതന സ്ഥാനങ്ങളുടെ വാശാനങ്ങൾമൂലം പ്രേരിപ്പിച്ചുമാണ് റോഡ്റീഗൊ ബോർജിയ എന്ന കർദ്ദിനാൾ പാപ്പാസ്ഥാനത്തേക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടത്. തെരഞ്ഞെടുപ്പു പൂർത്തിയാകുന്നതിന് മുമ്പായി റോമാ പട്ടണത്തിൽതന്നെ 220 പേർ കൊല്ലപ്പെട്ടതും, പാപ്പാ തിരഞ്ഞെടുപ്പും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ബന്ധമുണ്ട്. കർദ്ദിനാളുമാർ ഒന്നിച്ചുകൂടി ആലോചന തുടങ്ങിയതിന്റെ അഞ്ചാം ദിവസം അൽരാത്രിയോടു കൂടിയാണ് ഫലപ്രഖ്യാപനം പുറത്തുകേട്ടത്. താൻ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടേക്കും എന്ന് ഏതാണ്ടു ബോദ്ധ്യമായപ്പോഴേക്കും റോഡ്റീഗൊ ബോർജിയ പാപ്പാ വേഷവിധാനങ്ങൾ അണിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. "I am Pope, Pontiff and vicar of christ" ഞാൻ പാപ്പാ, പ്രധാന പുരോഹിതശ്രേഷ്ഠൻ, ക്രിസ്തുവിന്റെ വികാരി" എന്ന പ്രസ്താവന ഉച്ചത്തിൽ നൽകിക്കൊണ്ട് ആ പാപ്പാതിരഞ്ഞെടുപ്പ് അദ്ദേഹംതന്നെ അവസാനിപ്പിച്ചു. അചക്സാണ്ടർ ആറാമൻ—Alexander VI—എന്ന് ഈ ദേഹം ചരിത്രത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. "Nero among popes" പാപ്പാമാരിൽ നീറോ "Devil on the chair of St. Peter" പത്രോസിന്റെ കസേരയിലിരുന്ന ചെങ്കത്താൻ—എന്നാദിയായ വിശേ

ഷനാമങ്ങളും ഇദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. റോമാ പട്ടണത്തിന് തീ കൊടുപ്പിച്ച് പട്ടണം എരിയുന്നതും, അനേകായിരങ്ങൾ അഗ്നിയുടെ ആളിക്കത്തലിൽ അമരുന്നതും ആറ്റോദപൂർവ്വം ആസൂചിച്ച് വീണവായന നടത്തിയ പരമനിഷ്ഠരണം “സ്തമ്പുപാനം” നൽകി വളർത്തിയ മാതാവിനെ കരാർ കത്തിയിറക്കി കാലപുർക്കിയച്ച അതിനീചനം, ക്രിസ്തുഗാനികളെ പീഡിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ അഗ്രഗണ്യനുമായ നീറായുടെ നാമം ഈ മനുഷ്യാധമൻ ഭൂഷണമായി നൽകത്തക്കവണ്ണം പാൾചാത്യർ തുനിഞ്ഞതത്രന്നെ ഈ പാപ്പാ എത്ര നിന്ദ്യനായിരുന്നു എന്ന് തെളിയിക്കുന്നു. കർട്ടിനാളായി 35 സൂദീർഘവർഷങ്ങൾ സഭാകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെട്ടു തഴക്കവും പഴക്കവും സമ്പാദിച്ചിരുന്ന ഈ ബഹുമാന്യ ദേഹം പാപ്പാസ്ഥാനത്ത് അവരോഹിതനായപ്പോൾ വയസ്സ് അറുപതു തികഞ്ഞിരുന്നു. അന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യജാതൻ വിവാഹനിശ്ചയം കഴിഞ്ഞിരുന്നതേയുള്ളൂ. രണ്ടാമത്തെപുത്രൻ സീസർചാമ്പലൂനായിലെ മെത്രാനായിരുന്നു. പുത്രരിൽ ഏറ്റവും ഇളയ ആളിന് 12 വയസു തികയുന്നതിന് ചില ദിവസങ്ങൾകൂടി കഴിഞ്ഞാൽ മതിയാകും. പക്ഷേ ആ പന്ത്രണ്ടുകാരന്റെ വിവാഹനിശ്ചയവും കഴിഞ്ഞിരുന്നു. മക്കളുടെ പട്ടികയിൽ പാപ്പായുടെ ഭാര്യ മൂന്നാമതായി പ്രസവിച്ച ആ പെൺ പ്രജാ-ലൂക്രിഷ്യാ-പതിനാലാമത്തെ വയസ്സിൽനിന്നും അൽപ്പമാസങ്ങൾകൂടെ മുൻപോട്ടു പോയെങ്കിലും വിവാഹിതയായിട്ട് വർഷങ്ങൾ ചിലതു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

കർദ്ദിനാളിന്റെ മകളായി ജനിച്ചു കർദ്ദിനാളിന്റെ മകളായി വിവാഹം കഴിക്കപ്പെട്ട ലൂക്രീഷ്യാക്ക് പിതാവ് പാപ്പായായി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നിലവിലിരുന്ന വിവാഹബന്ധത്തിലൊരു പോരാഴിക തോന്നി, ഭർത്താവിനെ ഉപേക്ഷിച്ചു മറ്റൊരു വിവാഹത്തിന് ചട്ടവട്ടങ്ങൾ ഇണക്കി. സഖീവുന്ദത്തോടൊന്നിച്ചു ലാററൻ കൊട്ടാരത്തിന്റെ ഉദ്യോഗങ്ങളിലങ്ങനെ ഉല്ലാസപ്രദമായ ജീവിതം തുടന്ന് ആ സൗന്ദര്യറാണി 1493 ഫെബ്രുവരിമാസം 2-ാം തീയതി നടത്തിയ രണ്ടാം വിവാഹത്തിൽനിന്ന് 1497 ഡിസംബർ 20-ാം തീയതി പാപ്പായുടെ ബുളാമുഖേന വിവാഹമോചനം പ്രാപിക്കുകയും മറ്റൊരു വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഈ വിവാഹത്തിൽ ലഭിച്ച വരനെ—അൽഫോൻസോയെ—1500 ആഗസ്റ്റിൽ വത്തിക്കാൻ അരമനയിൽവെച്ചു കൊല്ലിച്ചെന്നും, നാലുമാസങ്ങൾക്കുശേഷം മറ്റൊരു വിവാഹബന്ധത്തിൽ അവൾ ഏർപ്പെട്ടു എന്നും ചരിത്രകാരൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാം വത്തിക്കാൻ അരമനയിലെ രഹസ്യ സംഗതികളുടെ ചില പരസ്യ വിവരങ്ങൾ മാത്രം.

സഭാഭരണത്തിലെ വിക്രിയകൾ ഇതിലും ഭയങ്കരം. രാജ്യവിഭാഗങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുക, കൊള്ളയടിക്കുക, തനിക്കും മക്കൾക്കും ധനമാജ്ജിക്കുക എന്നീ വക പ്രവർത്തികളിൽമാത്രം ഉൽസുകനായിരുന്ന ഈ പാപ്പാ പലരേയും കൂട്ടുപിടിക്കുകയും, പലരോടും യുദ്ധംചെയ്യുകയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. തന്റെ അഭീഷ്ടസി

ഭവിയ്ക്കു ഏതെങ്കിലും മാറ്റേണ പ്രതികൂലമായി കാണപ്പെട്ട സകലരേയും യമപുരിയ്ക്കു യാത്രയാക്കുന്നതിൽ ഒട്ടുംതന്നെ അലസത ഇദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാ. വിഷപ്രയോഗം അനഭിനസംഭവമെന്നല്ല അനന്തിമിഷസംഭവങ്ങളുമായി തീർന്നിരുന്നു. വെഡിസിലെ ഒരു കർദ്ദിനാൾ—വലിയധനവാൻ—പൊട്ടുന്നനവെ നിർമ്മാതനായി. വിഷപ്രയോഗമാണു് അതു സാധ്യമാക്കിയതു്. അയാളുടെ ധനം മുഴുവനും പാപ്പായുടേതുമായി. ഒരുലക്ഷത്തിഇരുപതിനായിരം സ്വുക്കറസ് പ്രതിഫലമായി ലഭിച്ച ഒൻപതു കർദ്ദിനാൾ സൃഷ്ടി, എഴുന്തററി അറുപതു് സ്വുക്കറസ് വീതം വിലവച്ചുപിററ 80 പുതിയ ഉദ്യോഗങ്ങളുടെ നിർമ്മാണം മുതലായി തങ്കമാജ്ജിക്കവാൻ വലതും ഈ പാപ്പാ ചെയ്തു. അതിഭയങ്കരങ്ങളായ 'മറു' അഴിമതികളും അക്രമങ്ങളും ഈ ദേഹത്തിന്റേതും മക്കളുടേതും പ്രത്യേകിച്ചു് മകൾ ലൂക്രീഷ്യായുടേതും ഞാൻ വിട്ടുകളയുന്നു. റോമിലേക്കു് ഒന്നെത്തിനോക്കുവാൻ ഒരുവനിടയായാൽ അവൻ അമ്പരന്നു് മുർച്ഛിച്ചു് നിലംപതിക്കും. അവിടുത്തെ കാഴ്ചകൾ അത്രഭയാനകം! ഭീകരം!! ഖീഭത്സം!!!

"Rome was kept under a system of terror, so that no one dare to mutter dissatisfaction. The dungeons of St. Angelo and of the Tor di Nona were crowded with prisoners, of whom many found an end by secret violence. Prelates whose wealth made them objects of sinister

interest to the Pope disappeared and were not again heard of. Dead bodies were found in the streets or were thrown into the Tiber.”⁵

അതുപുനായിട്ടുള്ള ഒരുവനും അവന്റെ അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ നിർവാഹമില്ലാത്തവണ്ണം അത്ര ഭയങ്കരമായ ഒരുവസ്ഥയാണ് നിലവിലിരുന്നത്. വിസ്തൃതമായ കൊട്ടാരങ്ങളിലും പരിസരങ്ങളിലുമായി അനേകം ഇരുട്ടറകളുണ്ടായിരുന്നതിലൊന്നും അനേകായിരങ്ങൾ അടയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ആ വക നിർഭാഗ്യർ മരലോകത്തിലേക്ക് യാത്രയാകുന്ന പദ്ധതി വളരെ രഹസ്യമായും അതിവിദഗ്ദ്ധമായും നിർവഹിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ധനാധ്യരായ കർദ്ദിനാളന്മാരോടു് ഈ പാപ്പായ്ക്ക് പണ്ണനാതീതമായ വാത്സല്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരോരോരുത്തരും പെട്ടെന്ന് അപ്രത്യക്ഷരാകും. അവരേക്കുറിച്ച് പിന്നീടൊന്നും കേൾക്കുകപോലുമില്ല. ഓരോ സുപ്രഭാതത്തിലും മുതശരീരങ്ങൾ വത്തിക്കാൻ തെരുവീഥികളിൽ എറിയപ്പെട്ടിരിക്കും. റൈറബർനദിയുടെ ഓളങ്ങൾക്കിടയിലും ഈ വിധം എത്ര എത്ര ആയിരങ്ങളെയാണ് പാപ്പാമാർ കാലപുരിക്കയച്ചിട്ടുള്ളത്? സുപ്രസിദ്ധമായ ക്രനൻകരിയ്ക്ക് സത്യത്തിന് മുൻപും പിൻപും ഇപ്രകാരമുള്ള അനുഭവങ്ങൾ മലങ്കരയിലെ ചില വൈദികർക്കും—പോരാ മെത്രാന്മാർക്കുവരെ—മറ്റും പരങ്കിപട്ടക്കാരിൽനിന്നും മേൽപട്ടക്കാരിൽനിന്നും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലങ്കരയിൽആവർത്തിച്ച ആ കരോരരംഗങ്ങൾറോമിൽ നിന്നുമുള്ള പകർത്തലുകളാണ്. പോകട്ടെ. പാപ്പാ അല

ക്ലാണ്ടർ ആരാമനും യമലോകം പൂകി. എങ്ങിനെ
 യെന്നു വളരെ ചുരുക്കത്തിൽ കാണുക. വത്തിക്കാൻ
 കൊട്ടാരത്തിന് സമീപേ അലക്സാണ്ടർ ആരാമനണ്ടാ
 യിരുന്ന ഒരു മുന്തിരിതോട്ടത്തിൽ 1503 ആഗസ്റ്റ് മാ
 സം 12-ാം തീയതി സായാഹ്നം ഒരു പുത്രനോടും ഒരു
 കർദ്ദിനാളോടും ഒന്നിച്ചിരുന്നു അദ്ദേഹം ഗൗരവം
 വഹമായ ഏതൊ കായ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആലോചന നട
 ത്തുകയാണ്. ഉദ്യാനപാലകരിൽ ഒരുവൻ തങ്കനിമി
 തമായ ഒരു വലിയ ഭരണിയും അതിനനുയോജ്യമായ
 മൂന്നു തങ്കക്കപ്പകളുമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. പാപ്പായുടെ
 സ്വന്തം മുന്തിരിതോട്ടത്തിലെ നല്ലതന്നെ മുന്തിരിയി
 യിൽനിന്നും പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുത്ത പഴങ്ങളുടെ
 ഏറ്റവും അസുപാദ്യതരമായ വീഞ്ഞാണ് ആ ഭര
 ണിയിലെ ഉള്ളടക്കം. കപ്പകളിൽ മൂന്നിലും ഒന്നുപോ
 ലെ ദ്രാക്ഷാർസം പകർന്നു. ആവൂ! മൂന്നുപേരും എ
 ടുത്ത് അന്യോന്യം ആരോഗ്യം ആശംസിച്ചു ഒന്നു
 മുത്തി അൽപം നുകർന്നു. കപ്പകൾ മൂന്നും നിലംപ
 തിച്ചു. മൂന്നുപേരും വിറകോട്ടേക്കും. ഈ വിധ
 ത്തിലൊ പാപ്പായുടെ അന്ത്യം? വീഞ്ഞുകലവറക്കാരൻ
 ഒരു പ്രമാണം പററി. ഭരണി എടുത്തതിൽ ഒരു
 പിശക്. വിഷംകലർന്നതും, കലരാത്തതും, എപ്പോ
 ഴും സംഭരണശാലയിലുണ്ടായിരിക്കണമല്ലോ. പാപ്പാ-
 ഞാൻ പാപ്പാ, ഞാൻ പ്രധാന പുരോഹിതശ്രേഷ്ഠൻ,
 ഞാൻ ക്രിസ്തുവിന്റെ വികാരി എന്ന് സ്വയം പ്ര
 ഖ്യാപിച്ച ആ നീറൊ, അലക്സാണ്ടർ ആരാമൻ ഏ
 തൊന്ന് തന്റെ നിലനില്പിന് അത്യന്താപേക്ഷിത

മായി ഗണിച്ചു് അതിന്റെ പ്രയോഗവും അത്യധികമായി ഫലപ്പെടുത്തിയോ, ആ വിഷസംഭരണം തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ ഈ ലോകത്തിൽനിന്നു് യാത്രയയച്ചു.

“And it was commonly believed at Rome that the devil by whose aid he had attained the Papacy, after having long attended on him in the form of an ape, had carried off his forfeit soul.”⁶

ചരിത്രാതീതകാലം മുതൽക്കെ കരമുള്ളക്തേടി മലബാർ തീരങ്ങളിലെത്തിയ പാശ്ചാത്യർ അതതു കാലത്തെ നാടോടിവാത്കൾ ഭിന്നദേശങ്ങളിലെത്തിക്കുക സഹജമായിരുന്നതിനാൽ 1493-ലെ പാപ്പാകാര്യവും പ്രതേകിച്ചു് പലവക വിചിത്രചരിതങ്ങളോടുകൂടിയ വാത്കൾ കേരളത്തിലെത്തിച്ചതിൽനിന്നും പാപ്പാ റോമിലാണ് പുക്കുന്നതെന്ന് തങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് മാത്രമാണ് വെനീസുകാരനോടു് കേരളക്രൈസ്തവർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു് ഗ്രഹിക്കേണ്ടതു്. പാപ്പായെ തങ്ങളുടെ മേലദ്ധ്യക്ഷനായി അവർ അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് തെളിയിക്കുന്നതിന്നു് വെനീസുകാരന്റെ യാത്രാവിവരണത്തിലും ഒന്നുമില്ലതന്നെ.

IX

മലങ്കരസഭ

നാലും, അഞ്ചും, ആറും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ.

“പോർട്ടുഗീസ്കാരുടെ കേരളപ്രവേശനത്തിൽ അനേക ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുൻപ് തുടങ്ങി—ക്രിസ്തുമ്പൂ 325-ൽ നടന്ന നിഖ്യാസുന്നഹദോസിന്റെ കാലംതുടങ്ങി—ഉള്ളതും മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ചതുമായ നിരവധി ചരിത്രരേഖകൾ മൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ വരവിൽ മുൻപുതന്നെ കേരളത്തിലെ സുറിയാനിക്രിസ്താനികൾ കത്തോലിക്കവിശ്വാസികളും, മാർപ്പാപ്പായുടെ അധികാരത്തെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നവരുമാണെന്നത്രെ ”

അസ്വീകാര്യങ്ങളെന്നും കൃത്രിമങ്ങളെന്നും, ഇതിനുപരി തെളിയിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള വാദമുഖങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി റോമൻസഭാംഗം എത്തിച്ചേർന്ന നിഗമനമാണ് ഞാൻ മേലുദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്. 325 വരെ—നിഖ്യാസുന്നഹദോസിന്റെ കാലംവരെ—മലങ്കരസഭ റോമാപാപ്പായുടെ ഭരണത്തിൻകീഴിലായിരുന്നു എന്ന് സമത്മിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചില്ല, എന്നു കാണുന്നതുതന്നെഭാഗ്യം. റോമാസിംഹാസനത്തിൽ മലങ്കരസഭയോടു് ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു തെളിയിക്കുവാൻ, ഇതിനുപരി പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള യാതൊരുവസ്തുതയും സഹായിക്കുന്നില്ല ഇവകൂടാതെ മറ്റൊന്നെങ്കിലും തെളിവുകൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവ വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവരുവാൻ ഞാൻ ഒരു വെല്ലുവിളിനടത്തിയിട്ടു് വ

ഷങ്ങൾ പലതുകഴിഞ്ഞു. ഇന്നേവരെയും ഒന്നുതന്നെ പുറത്തുവന്നിട്ടില്ല. ഇനിയുമൊട്ട് വരുകയുമില്ല. 1599-ൽ ബലപ്രയോഗത്താലും ഭീഷണിയാലും വഞ്ചനയാലും, കോഴയാലും, മലങ്കരസഭയെ റോമാനുകത്തിന് വിധേയമാക്കി അധഃപതിപ്പിച്ചതുവരെയും പാപ്പാമേധാവിത്വം മലങ്കരസഭയ്ക്കുണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന് ഇതാ വീണ്ടും ഉച്ചൈസ്കരം ഘോഷിക്കുന്നു. ഇതിനുവിപരീതമായി എന്തെങ്കിലും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനുള്ളിൽ ഇപ്പോഴെങ്കിലും ആകട്ടെ.

മലങ്കരസഭയുടെ ചരിത്രം ഒന്നാറാഞ്ഞു നോക്കാം. കേരളസഭാ ചരിത്ര പഠിതാക്കൾക്ക് 345-ലെ പേർഷ്യൻ കുടിയേറ്റം ഒരു പ്രധാന സംഭവമാണ്. ആ വസ്തുതയും റോമാ സഭയുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലെന്ന് ഞാൻ ഇതിനുപരി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. സന്ദർഭത്തെ ഒന്നുകൂടി വിശദീകരിക്കാം. ക്രൈസ്തവസഭ ആദിമകാലം മുതൽ പേർഷ്യൻ രാജ്യത്തിൽ പ്രചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ രാജ്യത്തിലെ ദേശീയമതമായി ഭരണാധികാരികളാലും മറ്റും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മാസ്ഡെയിസം (Mazdaeism) അതിന്റെ ശത്രുസ്ഥാനത്തു ഈ നൂതന മതത്തെ ഗണിച്ചെങ്കിലും ഭരണാധികാരികളുടെ നിഷ്പക്ഷബുദ്ധിയിൽ നീതിന്യായ പരിപാലനവും ഇരുമതങ്ങളും തമ്മിൽ സംഘട്ടനം ഉണ്ടാകാതെ പുലർത്തിക്കൊണ്ടു വന്നിരുന്നു. ആ വിധം കാലം മുൻപോട്ട് ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കവെ കസ്സന്തീനോ പുരിയിൽ ആസ്ഥാനമുറപ്പിച്ചു ക്രിസ്തുമത പുരോഗമനത്തിനും വളർച്ചയ്ക്കുമായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കസ്സന്തീനോസ് രാജാവിന്റെ

പക്കൽനിന്നും പേർഷ്യൻ രാജാവായ സാഹോർ ദ്വിതീയൻ ഒരു കത്തുവെച്ചു. അതിലെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ ഒരു വാചകം ഇപ്രകാരമായിരുന്നു.

“I rejoice to hear that all chief cities of Persia are adorned by the presence of Christians”

പേർഷ്യയിലെ പ്രമുഖ പട്ടണങ്ങളിലെല്ലാം ക്രൈസ്തവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യംമൂലം അലംകൃതമാണെന്നും കേൾക്കുന്നതിൽ ഞാൻ അതീവ സന്തുഷ്ടനാണ്— 333-ാമാണ്ടിടക്കാണ് ഈ കത്തെഴുതിയത്. കത്തുവെച്ച സാഹോർദ്വിതീയൻ രോഷാകലനായിതിന്നു. തന്റെ രാജ്യത്ത് അധിവസിക്കുന്ന ഈ ക്രിസ്ത്യാനികൾ, തന്റെ ശത്രുവും തന്റെ രാജ്യഭാഗങ്ങളിൽ പലതും ആക്രമിച്ച് അധീനത്തിൽ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവനുമായ റോമാ കൈസരോടു ബന്ധവും വേഴ്ചയും ഉള്ളവരാണല്ലോ; ഇവരെ നമ്മുടെ രാജ്യത്തു വെച്ച് പുലർത്തുന്നത് രാജ്യത്തിനും, തനിക്കും വിനാശകരമാണ് എന്നെല്ലാം ചിന്തിച്ച് ആ വിഭാഗം ജനതയെ കൊന്നൊടുക്കി നാമാവശേഷമാക്കുവാൻ തന്നെ തീരുമാനിച്ചു അതിനായി ഉടനെതന്നെ ഒരുങ്ങി അതിലേക്കായി ഒരു വിളംബരം ഉടനെതന്നെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ദേശീയ മതത്തിന്റെ സംഘടിതശ്രമം ഈ വിളംബരപ്രയോഗത്തിന് സഹായകരവുമായി ഭവിച്ചു. ഏതാണ്ട് ശാന്തതയിലും സമാധാനത്തിലും വളർന്നുവന്നിരുന്ന പേർഷ്യൻ ക്രൈസ്തവസഭ ഇങ്ങനെ രാഷ്ട്രീയമായ കാരണങ്ങളാൽ നശിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. 340-ൽ പുറപ്പെടുവിക്കപ്പെട്ട രാജകീ

യ ശാസനത്താൽ റോമൻ സാമ്രാജ്യവുമായി പേർഷ്യനടത്തുന്ന യുദ്ധാവശ്യത്തിലേക്കായി ഒരു നികുതി ഇരട്ടിപ്പടിയായി ക്രിസ്തുചാനികൾ കൊടുക്കുവാൻ ബാല്യസ്ഥരാക്കപ്പെട്ടു. പള്ളികൾ നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിനും അവയുടെ സ്വത്തുക്കൾ രാജ്യഭണ്ഡാരങ്ങളിലേക്കു മുതൽ കൂട്ടുന്നതിനും ഉത്തരവായി. പോരാ കൂട്ടക്കൊല ആരംഭിച്ചു. 341-ലെ ഭൂഖവെള്ളിയാഴ്ച ഒരു ഭയങ്കര കൂട്ടക്കൊലയുടെ ദിവസമായി അനുഭവപ്പെട്ടു. 342-ൽ പുറപ്പെട്ട മറൊറാരുത്തരവ്, കാണപ്പെടുന്ന ഏതൊരു ക്രിസ്തുചാനിയേയും കൊന്നൊടുക്കുവാനുള്ള അവകാശ പ്രഖ്യാപനമായിരുന്നു. ഈ ഭീകര ഭരണം 379-വരെ നീണ്ടുനിന്നു. അതിനകം യാതൊരു വിഭേദശക്തികളും പൌരോഹിത്യ മേധാവികളും പേർഷ്യൻ അതിർത്തിയിൽ കാലുകത്തിയിടുപോലുമില്ല. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ പേർഷ്യയിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടൊടിയ ഒരു വിഭാഗം ആളുകളാണ് ഇൻഡ്യയിൽ ക്നായി തോമ്മായോടൊന്നിച്ച് എത്തിച്ചേർന്നത്. ഈ സംഭവം റോമൻ ചക്രവർത്തിയുടെ മതാനുയായികൾ എന്ന നിലയിൽ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നതെന്നുള്ളതൊഴികെ യാതൊരു വിധ പാശ്ചാത്യപൌരസ്ത്യബന്ധത്തിൽനിന്നും ഉളവായതല്ലാ. ചരിത്രം അതുതെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. പിൻകാലത്തു പഴങ്കഥകളും കെട്ടുകഥകളും കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ഈ ചരിത്രസംഭവത്തിന് രൂപഭേദം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു ചിലനാടോടി ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നതൊഴികെ അതിനു ചരിത്രത്തിൽ ഒരു പശ്ചാത്തലമില്ലതന്നെ. ഈ സംഭവം വിട്ടിട്ടു പേ

ഷ്യൻ രാജ്യ ചരിത്രം അല്പംകൂടി മുൻപോട്ടു പരിശോ
 ധിക്കാം... 379 മുതൽ 383 വരെ പേർഷ്യൻ രാജാവോ
 യിരുന്നതു അർസാഷീർ (Ardashir II) ദ്വിതീയനാ
 യിരുന്ന. അയാളും ക്രിസ്തു ഗാനികളെ ആവോളം പീ
 ഡിപ്പിച്ചു. അയാളുടെ പിന്തുടർച്ചയിൽ —420-ൽ—
 പേർഷ്യൻ സിംഹാസനത്തിൽ വന്നതു ബഹറാം അ
 ഖ്ശാമനാണ്. (Buharam V) കസ്തനീനൊ പോലീ
 സിലെ സിംഹാസനത്തിൽ ഈ ഘട്ടത്തിൽ വാണതു
 തേവോദോസിയോസ് രണ്ടാമനാണ്. ഇവർ ഇരുവ
 രും തമ്മിൽ ഒരു ഉടമ്പടി കൈമാറ്റം ചെയ്തു. അ
 തിൻപ്രകാരം തേവോദോസിയോസിന്റെ സാമ്രാജ്യ
 തിന്തിയ്ക്കുള്ളിൽ ജീവിക്കുന്ന മാസ്യയിസ മതക്കാർ
 ക്കു മതസ്വപാതത്രം നൽകപ്പെടുന്നതാണെന്ന് അദ്ദേഹ
 വും പേർഷ്യൻ രാജാതിർത്തിയ്ക്കുള്ളിൽ അധിവസി
 ക്കുന്ന ക്രിസ്തു ഗാനികൾക്കു മതസ്വപാതത്രം നൽകി
 കൊള്ളാമെന്ന് ബഹറാം രാജാവും സമ്മതിച്ചു. ഇതു
 422-ൽ ആണ്. ഇതനുസരിച്ച് പേർഷ്യൻ ക്രി
 സ്തു ഗാനികൾ പരിപൂർണ്ണമായി പീഡയിൽനിന്നും ര
 ക്ഷപെട്ടില്ലെങ്കിലും അൽപ്പമൊരു സ്വസ്ഥതയ്ക്കു നഭവ
 ക്കാരായി തീർന്നു. ഇതിനകം പേർഷ്യയിലെ ക്രിസ്തു ഗാ
 നികൾ ആ കാലം ശരിയായി മനസ്സിലാക്കി. അതാ
 യതു് പേർഷ്യൻ രാജ്യത്തിന്റെ ശത്രുവായ കോൺ
 സ്റ്റാൻറിനോപ്പിൾ ചക്രവർത്തിയോടൊ അയാളുടെ
 സംരക്ഷണയിലായിതീർന്ന പാശ്ചാത്യ ക്രിസ്തു ഗാ
 നവിഭാഗത്തോടോ അതിലെ പെരരോഹിത്യ സ്ഥാനി
 കളോടൊ ബന്ധവും വേഴ്ചയും പുലർത്തുകയെന്നതു

തങ്ങളുടെ നിലനില്പിന് ഒരിക്കലും സഹായകരമല്ലെന്നുള്ളതുതന്നെ അനുഭവത്തിൽനിന്നും ദീർഘകാലത്തെ പരിചയത്തിൽനിന്നും അവർ ഗ്രഹിച്ച ഈ സത്യം പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുക എന്നുതന്നെ അവർ നിശ്ചയിച്ചുറച്ചു.

424-ൽ പേർഷ്യൻ സഭയിലെ മെത്രാന്മാരുടെ ഒരു സുന്നഹദോസ് “മക്ത്താബാ” (Maktaba as given by Duchsne and Markabta as given by Fortesque) യിൽ സമ്മേളിച്ചു. അതിലെ പ്രധാന തീരുമാനം പാശ്ചാത്യസഭയുമായുള്ള സകലവിധ ബന്ധങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നാണ്. എന്റെ ഈ പ്രസ്താവനയുടെ സത്യാവസ്ഥ റോമൻ സഭാംഗങ്ങൾതന്നെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തട്ടെ. “Thus was cut the bond, a very weak one which from a disciplinary point of view attached the Persian Church to that of the Roman empire and more especially to the Patriarchal see of Antioch.”² —റോമൻ സാമ്രാജ്യത്തോടും വിശിഷ്ട്യാ അന്ത്യോക്യാ പാത്രിയർക്കാ ഇടവകയോടും പേർഷ്യൻ സഭയ്ക്കു ഭരണപരമായി ഉണ്ടായിരുന്ന ആ വളരെ നേരിയ ബന്ധം ഇതുമൂലം വിച്ഛേദിക്കപ്പെട്ടു:—

“From 424 we must date the independence of Persia from Eldesa and Antioch”.³ —ഏദേസായുടേയും അന്ത്യോക്യായുടേയും ബന്ധത്തിൽനിന്ന് പേർഷ്യ 424 മുതൽ സ്വതന്ത്രയായതായി നാം കണക്കാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു—ഈ തീരുമാനം പേ

ഷ്യൻ സഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഒരു നവീന അദ്ധ്യായം ആരംഭിക്കുകയാണ് പാശ്ചാത്യ സഭകളോ, അവയുടെ പാത്രീയക്കാ സിംഹാസനങ്ങളോ, അവയിലെ ആളുകളുമായി ബന്ധമോ വേഴ്സിയോ ഇല്ലാത്ത ഒരു സ്വതന്ത്ര സഭയായി പേർഷ്യൻ സഭ തീർന്നു. ചരിത്രം അല്പംകൂടി പരിശോധിക്കാം. 431-ൽ എഫേസ്യൂസ് സുന്നഹദോസിൽ വെച്ച് നെസ്തോറിയസ് ശപിക്കപ്പെട്ടു. വേദവിപരീതിയായി മുദ്രയടിക്കപ്പെട്ടു. ഈ സംഭവം പേർഷ്യൻ സഭാചരിത്രത്തിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒരു പങ്ക് വഹിക്കുന്നുണ്ട്. റോമൻ ചക്രവർത്തിമാരായും, ഭരണകർത്താക്കളായും പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങിയ നെസ്തോറിയർ, അതിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുന്നതിനും, തങ്ങളുടെ വിശ്വാസം കാത്തുരക്ഷിച്ച് പുലർത്തുന്നതിനും റോമൻ സാമ്രാജ്യാതിർത്തികളിൽനിന്ന് അഭയം തേടി ഇതര സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു പ്രയാണം ചെയ്ത കൂട്ടത്തിൽ ഒരു വിഭാഗം പേർഷ്യയിലും എത്തിച്ചേർന്നു. കസ്തീനൊ പോലീസിൽ അധിവസിക്കുന്ന റോമൻ രാജാവിനേയും, അയാളുടെ ഭരണത്തെയും, മതവിശ്വാസത്തെയും വെറുക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടർ എന്നുള്ള വസ്തുത പേർഷ്യൻ ഭരണാധികാരികളുടെ മുൻപിൽ ആനുകൂല്യം ലഭിക്കുന്നതിന് ഇവർക്ക് മതിയായ കാരണവുമായി. ആ വിധത്തിൽ പേർഷ്യയിൽ നെസ്തോറിയ പക്ഷീയരും അധിവാസമുറപ്പിച്ച് മുന്പോട്ടുപോകുമ്പോഴാണ് 451-ൽ കൽക്കദോനിയ സുന്നഹദോസ് നടത്തപ്പെടുന്നത്. കൽക്കദോനിയ! ക്രൈസ്തവ സഭാന്തരീക്ഷത്തെ കാർമ്മേഘം

വൃതമാക്കിത്തീർത്ത ഒരു പട്ടാളസംഘമാണത്രം. മനസ്സാക്ഷിക്കനുസരണമായി അഭിപ്രായം പറയുന്നതിനോ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനോ സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാതെ, അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിനെല്ലാം അംഗീകരണം നൽകുകമാത്രം ചെയ്യുവാൻ സാഹചര്യങ്ങളാൽ പ്രേരിതരാക്കപ്പെട്ട അംഗങ്ങളോടുകൂടി നടത്തപ്പെട്ട ആ സുന്നഹദോസ്, വരുത്തിവെച്ച നന്മ എന്തുള്ള എന്നു ചോദിച്ചാൽ ഒന്നുമില്ല; ഭവിച്ചുപോകാൻ ഏവയെന്നു ചോദിച്ചാൽ ക്രൈസ്തവ സഭയുടെ ഭിന്നിപ്പ്, നീണ്ടുനീണ്ടു കിടക്കുന്ന കലഹകോലാഹലങ്ങളുടെ പട്ടിക. കല്ല്യാണൻ! അങ്ങിനെ ഒരു പ്രഹസനം നടന്നു. അഥവാ നടത്തി. നടപടികളെല്ലാം പൂർത്തിയാക്കി ഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവയെല്ലാം രാജ്യത്തിലെ നിയമാവലിയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു രാജാവ് വിളംബരവും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. "The decrees of Chalcedon were made the law of the empire, they were enforced by government sometimes very cruelly".⁴ കൽക്കദോനിയായെക്കുറിച്ചായി ചിന്തിക്കുകയോ പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന ആളുകൾക്ക് മാക്കിയൻ ചക്രവർത്തിയുടെ രാജ്യാതിർത്തിക്കുള്ളിൽ ജീവിതം സാധ്യമല്ലാതെവന്നു. കൽക്കദോനിയ വിരുദ്ധകക്ഷികളിൽ അനേകംപേർ കൊല്ലപ്പെട്ടു. അനേകർ നാടുകടത്തപ്പെട്ടു. ദ്രുധികം നാടുവിട്ടു. പാപ്പാമതക്കാർ മനുഷ്യരെ അവരുടെ പ്രേരണയ്ക്കനുസരണമായി ചിന്തിക്കുന്നതിനോ, ജീവിക്കുന്നതിനോ, പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനോ അനുവദിച്ചില്ല. തങ്ങളുടെ എ

തിരാളികളായി കാണപ്പെട്ടവരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനുപയോഗിച്ച മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഒന്ന് ഒരു ഉദാഹരണത്തിന് ഞാൻ ഇവിടെ വിവരിക്കാം. നമ്മുടെ നമസ്കാര പുസ്തകങ്ങളിലും തക്സാകളിലും ഇതര മത ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും മാബൂഗിലെ മാർ പീലക്സീനോസ് എന്നൊരു വിശുദ്ധ നാമം കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. “സീറിയാനാടു പുറപ്പെട്ടുവിട്ടിട്ടുള്ളതിൽ ഏറ്റവും പണ്ഡിതന്മാരിലൊരാൾ” എന്ന് ഇദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു ബാരെസ്രായ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. 519-ൽ ഈ പീലക്സീനോസിനേയും, പേരെ 58 മെത്രാന്മാരെയുംകൂടി പാപ്പാമതക്കാർ, കൽക്കദോനിയ സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയങ്ങൾ തെറ്റാണെന്നുപദേശിച്ചതിനും പഠിപ്പിച്ചതിനും മറുമായി നാടുകടത്തി. നാലു വർഷക്കാലം അവിടവിടെ പാർപ്പിച്ച് പീലക്സീനോസിനെ പീഡിപ്പിച്ച് മനുഷ്യവർത്തനം വരുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചു. സാബ്യമല്ലാതെ വന്നപ്പോൾ പിന്നീടു അവശേഷിക്കുന്ന ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായ “പാപ്പാമാർഗ്ഗം”തന്നെ പ്രയോഗിച്ചു. പീലക്സീനോസിനെ എന്തേക്കുമായി അവസാനിപ്പിച്ചു. ആവൂ! ജഗൽപ്രസിദ്ധമായ വത്തിക്കാൻ കുന്നിൻറെ മുകളിൽ വിരാജിക്കുന്ന മഹൽസിംഹാസനമേ! നീ ചിന്തിയ നിഷ്കളങ്ക രക്തം നിൻറെ ചുറ്റിലും അലതല്ലിക്കളിക്കുന്ന മദ്ധ്യധരണിക്കടലിൻറെ ജലസമ്പത്തിനേക്കാൾ എത്ര ഇരട്ടി കാണം. ഭാരത സഭയുടെ അരുമക്കുറുത്തുങ്ങളെ വിഷം കൊടുത്തും വറത്തുപൊരിച്ചും പരലോകത്തിലേക്ക് യാത്രപറഞ്ഞ ആ പഴയ ഗോ

വൻ അടുപ്പം പൂജയും റോമിലെ അനുദിനകൃത്യങ്ങളുടെ ഒരു ചെറുപതിപ്പ് മാത്രമല്ലേ? അഹത്തള്ളായെ കടലിലെറിഞ്ഞ ആ ദാരുണ കൃത്യം നിന്റെ കൈത്താരിലെ ഒരു വിനോദം മാത്രമല്ലേ? പരിശുദ്ധനും പണ്ഡിതനും, മനസ്സാക്ഷിയുടെ പ്രേരണയ്ക്കും ഉത്തമബോധ്യത്തിനും വേണ്ടി വീറോടെ പോരാടിയവനും ആയ ആ പരരസ്തുമണിദീപം മാബൂഗിലെ ആബൂൽ മാർപീലക്സീനോസിനെ നീ കൊന്നൊടുക്കിയ വിധം എങ്ങനെയെന്ന് എന്റെ വായനക്കാർ ഞാൻ ഒന്നനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. "Now they shut him up in an upper chamber and made smoke in the room below it and they shut the doors, in this way was he Crowned and he was suffocated by them in the true faith."⁵

അതേ, വാതിലുകൾ ബന്ധിക്കപ്പെട്ട ഒരു മുറിയിൽ അടച്ചിട്ടുകൊണ്ട് പുകച്ചു ശ്വാസം മുട്ടിച്ചുകൊന്നു. 523-ൽ ഗാംഗ്രായിൽ പച്ചു നടത്തിയ ഒരു മതപ്രചരണ തന്ത്രമാണിത്. ഇതവരുടെ ഭയങ്കര പദ്ധതികളിൽ ഒരു സാമ്പിൾ പ്രയോഗം മാത്രം.

കല്ക്കദോനിയ സുന്നഹദോസിന്റെ നിശ്ചയങ്ങളെ അംഗീകരിക്കാതിരുന്നവർക്ക് റോമ്മാസാമ്രാജ്യത്തിൽ ജീവിക്കുക സാധ്യമല്ലാതെ വന്നു. ജീവനെ ഭയന്ന് ആ സത്യക്രിസ്തു ഗാനികൾ പലടത്തേക്കും പാഞ്ഞു. ആ കൂട്ടത്തിൽ ചിലർ പേർഷ്യയിലും കടിയേറി പാഞ്ഞു. കടിയേറിയവർ, തന്റെ ശുഭ്രവായ കസ്തനീനോപോലീസിലെ ചക്രവർത്തിയുടെ എതിരാ

ളികളാണെന്നുള്ള ബോദ്ധ്യം പേർഷ്യൻ രാജാവിന്റെ കൃപാകടാക്ഷത്തിനു അവരെ അർഹരാക്കി. ഇവർക്കുമത്ര പ്രചരണത്തിനനുവാദം ലഭിച്ചു. അതിൽ അവർ വിജയികളാകുകയും ചെയ്തു.

“Monophysite propaganda was not slow in intervening and it too obtained some notable success”⁶

പേർഷ്യയിൽ ഇതോടുകൂടി മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളെ നാം കാണുന്നു.

- 1) പൂർവികസഭയുടെ സന്താനപരമ്പര.
- 2) 431-ൽ ബൈസാന്ത്യചക്രവർത്തിമാരാൽ പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ട നെസ്റ്റോറിയ പക്ഷീയർ.
- 3) 451-മുതൽ പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ട കല്ക്കദോനിയ എതിർ പക്ഷീയർ.

കല്ക്കദോനിയായെ അംഗീകരിച്ചുള്ള ഒരുവൻ പോലും പേർഷ്യയിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതീർത്തിപ്രദേശങ്ങളിലായി കാണപ്പെട്ട കല്ക്കദോനിയപക്ഷീയരെ 465-ൽ പേർഷ്യൻ രാജാവ് നിശ്ശേഷം കൊന്നൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ പാശ്ചാത്യസഭാവിഭാഗങ്ങളോടൊ, അന്തോക്യാസിഹാസനത്തോടൊ ബന്ധമില്ലാതെ- പ്രത്യേകിച്ച് 424 മുതൽ-പേർഷ്യൻ രാജ്യത്തെ ക്രൈസ്തവ സഭ നിലനിന്നു വന്നിരുന്നു എന്നുള്ള ചരിത്രസത്യം മുൻപിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് ആറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലെ മലങ്കര സഭാചരിത്രത്തിലെ ഒരു വസ്തുത പരിശോധിച്ചുനോക്കാം.

“In the Island of tabrobane, in the interior India, where the Indian occian is there existes a Christian Church where clergy and faithful are to be found. Wheather also further beyond I am unaware. So also is the male as it is called where the pepper grows. But the kalliana so named there is a bishop generally ordained in Persia.⁷”

-ററാപ്രൊബെയിൻ (സിലോൺ)ദപീവിലും ഇൻഡ്യൻസമുദ്രതീരത്തുള്ള ഇൻഡ്യയുടെ ഉൾഭാഗങ്ങളിലും പുരോഹിതന്മാരും വിശ്വാസികളും ഉള്ള ഒരു ക്രിസ്ത്യൻസഭ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. അതിനപ്പുറം ഉണ്ടോ എന്നതിക്കറിവില്ല. കുരുമുളകു വിളയുന്ന മാലിയിൽ-മലബാറിൽ സഭ കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. കല്യാണാ എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന സ്ഥലത്തു പേർഷ്യയിൽ അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ട ഒരു മെത്രാനുണ്ട്.-പേർഷ്യയിൽ വാഴിക്കപ്പെട്ട മെത്രാന്മാരാൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്ന ആറാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മലങ്കരസഭ യാതൊരുവിധത്തിലും റോമൻ സഭയോടു് ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നതല്ലായെന്ന് ഇതിനപരിപ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ചരിത്ര വസ്തുതകളാൽ വെളിവാകുന്നുണ്ടല്ലോ! 325, 345, 424, 522 എന്നിങ്ങനെ നാലും അഞ്ചും ആറും നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ കാലഘട്ടങ്ങൾ മലങ്കരസഭ റോമൻപാപ്പായുടെ ഭരണസുഖം അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല എന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

X

7-ാം നൂറ്റാണ്ട്

മലങ്കരസഭാചരിത്രത്തിൽ വെളിച്ചം വീശുന്ന അടുത്ത സംഭവം ഏഴാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യഘട്ടത്തിൽ കാണുന്ന ഒരു വസ്തുതയാണ്. തങ്ങൾക്കു മേൽപട്ടക്കൂടെ ലഭിക്കുന്നതിനു മാർഗ്ഗങ്ങൾ ആരാഞ്ഞുകൊണ്ട് മലങ്കരയിൽനിന്നും ഒരു പ്രധിനിധിസംഘം ആ കാലത്തു അലക്സന്ദ്രിയൻ സഭയെ സമീപിച്ചതായി മലങ്കരയിലും അലക്സാന്ദ്രിയയിലും രേഖകൾ ഉണ്ട്. അക്കാലത്തെ അലക്സാന്ദ്രിയൻസഭ റോമൻസഭയുമായി യാതൊരു സമ്പർക്കവുമില്ലാതെ അന്യോന്യം ശത്രുതയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന വിഭാഗങ്ങളാണെന്നു ചരിത്രം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. 451 കൽക്കദോണിയാ സുന്നാഹദോസിൽവെച്ചു അലക്സാന്ദ്രിയൻ പാത്രിയർക്കീസായ ദിയസ്കോറോസിനെ അകാരണമായി അപമാനിച്ചു, രാജകീയ പിൻതുണയാൽ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കി നാടുകടത്തപ്പെട്ട ആ സംഭവം, റോമാസഭയോടും കസ്തന്തീനോസുപോലീസിലെ ചക്രവർത്തിയോടും അതിവിപ്ലവകരമായ ഒരു വൈരുദ്ധ്യനില സ്ഥിരീകരിക്കുന്നതിനു് അലക്സാന്ദ്രിയൻ സഭയെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പൌരസ്തവർക്കു് അസഹിഷണിയായിരുന്നതും തെറ്റൊന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നതുമായ ഒരു വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനത്തിനാണു് രാജകീയ ശക്തിയെ ഭയന്നു കല്ക്കദോണിയായിൽ വെച്ചു അവരുടെ ചില പ്രതിനിധികൾപ്പെടുത്തിയതു് റോമൻ

ചരിത്രകാരൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് കാണുക. "The bishops evidently would vote "yes" or "no" as the government bade them"¹

അതായത് ഗവൺമെൻറ് ആജ്ഞാപിക്കുന്നത് പോലെ 'ഉവ്വ്', എന്നും 'അല്ല', എന്നും മെത്രാന്മാർ മനസ്സാക്ഷിയുടെ പ്രേരണ കൂടാതെ അഭിപ്രായപ്രകടനം നടത്തുവാൻ അന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യങ്ങൾ ഉപരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കൽക്കദോനിയായുടെ നടപടിപ്പിശകുകൾ ശരിയാംവണ്ണം ഗ്രഹിച്ച അലക്സാന്ത്രിയൻ സഭയും സിറിയായിലെ സഭയും ആ സുന്നഹദോസിനെ നിഷേധിക്കുകതന്നെയാണുണ്ടായത്. അലക്സാന്ത്രിയൻ സഭയിൽ സംഭവിച്ചത് എന്തെല്ലാമെന്നു അല്ലമൊന്നു പരിശോധിക്കാം.

"Now in 451 his (Dioscoros) on degradation was felt in Egypt as a National calamity"²

—തങ്ങളുടെ പാത്രീയക്കീസിനെ വേദവിപരീതത്തിനൊ അതുപോലെ മറ്റേതെങ്കിലും ഗൗരവാവഹമായ കുറ്റത്തിനോവേണ്ടി ശിക്ഷിച്ചതല്ലെന്നും റോമിലെ ലീയോയുടെ മനുഷ്യവ് വിരോധംകൊണ്ടും അയാളുടെ ദുരധികാരമോഹത്തിന്റെ പ്രേരണമൂലവുമാണെന്നും, പല കാരണങ്ങളാൽ ലീയോയോടു് ആത്മാർത്ഥ സ്നേഹത്തിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന മാർക്കിയൻ ചക്രവർത്തി പിൻതുണ നൽകിയതുകൊണ്ടാണെന്നും ഉള്ള യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ അവർ ശരിയാംവണ്ണം മനസ്സിലാക്കി. ഫലമൊ "The sound of revolt speedly rumbled in the streets of Alexadria"³

അതെ വിപ്ലവത്തിന്റെ ആക്രമങ്ങൾ അലക്സാണ്ട്രിയായിൽ തെരുവീഥികളിൽ അലതല്ലിമാർക്കിയൻ ചക്രവർത്തി പടസമൂഹത്തെക്കൊണ്ടു തെരുവീഥികൾ നിറച്ചു. കല്ലുഭോനിയം നിശ്ചയങ്ങൾ അക്ഷരപ്രതി അനുസരിക്കുന്നതിനു, സത്യവിശ്വാസത്തിൽനിന്ന് വ്യതിചലിച്ചു ലിയോ വിശ്വാസം, അഥവാ ചക്രവർത്തി വിശ്വാസം അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതിനു വാൾചുഴറി, കുന്തംചൂണ്ടി, സത്യവിശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി രക്തസാക്ഷികളായി മരിക്കുകതന്നെ എന്നു അലക്സാണ്ട്രിയൻ ജനതയും നിശ്ചയിച്ചു. വാളിനെയും കുന്തത്തെയും വിറോടെ ചെറുക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. ഇരമ്പിപ്പാഞ്ഞ ജനക്കൂട്ടത്തിന്റെ മുൻപിൽ പടസമൂഹം പരാജിതമായി പലായനം തുടങ്ങി. ജനങ്ങൾ വിട്ടില്ല, പിൻതുടന്നു. പട്ടാളം ഒരു സങ്കേതത്തിൽ അഭയംതേടി. ആ സ്ഥാനം അൽപ്പസമയത്തിനകം ഭസ്മീകൃതമായി. ഇതിനു പകരം വീട്ടുന്നതിനും സഭാ ഭരണം ഏറ്റെടുത്തു നടത്തുന്നതിനുമായി പ്രൊട്ടേറിയസ്സ് എന്നൊരു റോമൻ മെത്രാൻ ചൻപിച്ചു പടസമൂഹത്തോടുകൂടി അലക്സാണ്ട്രിയായിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ് അടുത്ത സംഭവം. പടത്തലവനായികാണപ്പെട്ട ഈ മെത്രാൻ സഭയുടെ മെത്രാൻപുഗവൺമെന്റിന്റെ മെത്രാനാണ്. "The Government made a Catholic Protorious Patriarch"

പടസമൂഹത്താൽ വലയിതനായി വന്നെത്തിയ ഈ പുണ്യദേഹം നല്ലവണ്ണം ഭരിച്ചു. ചരിത്രകാരന്റെ സാക്ഷിമാഴി കാണുക.

“At Alexantria Proterius was elected in the room of Dioscoros but found himself fiercely opposed by a powerful faction, which could only be kept down by military force at the expence of much blood-shed”

അതായതു അചക്സാന്ത്രിയായിൽ ദിവസ്കോ റോസിന്റെ സ്ഥാനത്തു പ്രൊട്ടേറിയസ്സ് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടെങ്കിലും അയാൾക്കഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്ന ഒരു വലിയ വിഭാഗത്തിന്റെ കഠിന എതിർപ്പ് തടക്കാലത്തേക്കെങ്കിലും അല്പമൊന്നു ശാന്തമാക്കിയതു അനേകരുടെ രക്തം ചിന്തിയതുമൂലം മാത്രമാണ്. മാക്കിയൻ ചക്രവർത്തി നിർമ്മാതനാകുന്നതുവരെ പ്രൊട്ടേറിയസ്സ് ഭരണം ഒരുവിധം നിർവഹിച്ചു. അഥവാ ജനം അതിന്നു അനുവദിച്ചു. 457 ൽ മാക്കിയൻ മരലോകം പൂകി. ഇതുതന്നെ അവസരമെന്നു കണ്ടു ജനം ഒന്നിച്ചു ഇളകി ആ വർഷത്തെ പെസഹാ വൃശാഴ്ച പ്രൊട്ടോറിയാസിനോടു അവർ പ്രതികാരം ചെയ്തു; കൽക്കദോനിയ നിശ്ചയങ്ങളോടുകൂടുന്ന മനോഹരമായ പാത്രീയക്കാ ദേവാലയത്തിൽ ആരാധന നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന വേളയിൽതന്നെ പ്രൊട്ടേറിയസ്സ് വധിയ്ക്കപ്പെട്ടു. പോരാ, ശവശരീരം അധിക്ഷേപാർഹമായി കെട്ടിതുക്കി. തൃപ്തിയായില്ല. തെരുവുകൾതോറും വലിച്ചിഴച്ചു കൊണ്ടുനടന്നു. മതിയായില്ല, കഷണം കഷണമായി നരക്കി. ഇല്ലാ അവരുടെ വൈരാഗ്യവും പ്രതികാരമേയും, അമർന്നില്ല. ശവക്കഷണങ്ങൾ തീയിൽ ദഹിപ്പിച്ചു ചാമ്പലാക്കി

അതിനെ കാരിൽ പറപ്പിച്ചു. കണ്ണിൽകണ്ട മൽക്കായ പുരോഹിതരെ മുഴുവനും അവർ കൊന്നൊടുക്കി. കൽക്കദോനിയ പക്ഷീയരെന്ന സംശയിക്കപ്പെട്ടവരെയെല്ലാം അതിനിയ്യരമായി പീഡിപ്പിച്ചു. ഈ വിധത്തിൽ കൽക്കദോനിയ സുന്നഹദോസിനോടു ചെറുത്തുനിന്ന ഒരു വൻപിച്ച ജനവിഭാഗത്താൽ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സഭയാണ് അലക്സാന്ത്രിയയിലും ഈജിപ്തിലും ഉണ്ടായിരുന്നത് എന്നുള്ള ചരിത്രവസ്തുത ഓർമ്മയിൽവെച്ചുകൊണ്ട് മുൻപോട്ടുപോകാം.

അറന്താറിമുപ്പത്തിൻപതിൽ ഈജിപ്റ്റും അറന്താറിനാൽപ്പതിൽ, ഇന്നു കെയിറോ എന്നറിയപ്പെടുന്ന "ഫെലിയോ" പോലീസും അറന്താറിനാല്പത്തിഒന്നിൽ അലക്സാന്ത്രിയയും മഹമ്മദീയ സൈന്യം പിടിച്ചടക്കി. 642-ാമാണ്ട് വന്നപ്പോഴേക്കും റോമൻ സഭാംഗങ്ങളായി മേൽപറഞ്ഞ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവർ മുഴുവനും നശിപ്പിക്കപ്പെടുകയോ മരണമടയ്ക്കലിലേക്കു കയറിപ്പോകുകയോ ചെയ്യുകയുണ്ടായി. മഹമ്മദീയഭരണാധികാരിയും അലക്സാന്ത്രിയയിലെ പാത്രിയർക്കീസായ ബഞ്ചമിനും തമ്മിൽ സഖ്യത്തിലുമായി. അതിന്റെ ഫലമൊ മെൽക്കായക്കാർ അഥവാ റോമൻ സഭാംഗങ്ങളുടെതായി ഉണ്ടായിരുന്ന ദേവാലയങ്ങളും ബഞ്ചമിൻ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ഉടമസ്ഥതയിലും ഭരണത്തിലും ചെന്നുചേർന്നു.

"The copts then obtained possession of all churches formerly held by Melkites"⁶

ഇതു മാത്രമല്ല, റോമാസഭയുടെ അംഗങ്ങളായി

അലക്സാന്ദ്രിയൻ കരയിൽ അവസാനം ഉണ്ടായിരുന്നതു കറേ പടയാളികളും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും മാത്രമായിരുന്നു എന്നും അവരും സ്ഥലംവിടേണ്ടിവന്നതോടുകൂടി ആ ഒരു ജാതിയെ അവിടെ കാണപ്പെടുവാൻ ഇല്ലാതെവന്നു എന്നും റോമൻ സഭാംഗം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. "With the army and officials there went too the little that remained of the country's Catholicism"⁷.

ഈ വിധത്തിൽ റോമാസഭയോടോ റോമിലെ പാപ്പായോടോ യാതൊരു വിധ സമ്പർക്കവും വിശ്വാസ ഐക്യവും ഇല്ലാതിരുന്ന സത്യവിശ്വാസികളുടെ പാത്രീയർക്കീസിനെയാണ് 695 ൽ കേരളത്തിൽനിന്നും ചെല്ലുന്ന ദേശത്വവാഹകർ സമീപിക്കുന്നത്. ഈ ചരിത്രവസ്തുതയിൽനിന്നും ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മലങ്കരസഭ റോമാപാപ്പായുടെ അധികാരത്തിനു വിധേയമല്ലായിരുന്നു എന്നും വിശ്വാസത്തിൽ ഐക്യതയില്ലാത്തതായിരുന്നു എന്നും വെളിവാകുന്നുണ്ട്.

XI

എട്ടാം, ഒൻപതും നൂറ്റാണ്ടുകൾ.

"The period 717-867 opens with the efforts by which Leo and the people of the empire saved Roman land and the Christian religion from the conquering saracens."¹

എട്ടാം ഒൻപതും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ റോമൻസാമ്രാജ്യ ശക്തികളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ മുഴുവനും കേന്ദ്രീ

കരിച്ചിരുന്നതു മഹമ്മദീയ ആക്രമണങ്ങളിൽനിന്നും തങ്ങളുടെ നാടിനേയും മതത്തേയും രക്ഷിക്കുന്നതിനു മാത്രമായിരുന്നു. നിലനിൽപ്പിനുവേണ്ടി അവർ ത്യാഗങ്ങളും ക്ലേശങ്ങളും സഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഭാരതത്തിലെ സഭയെ ഭരിക്കുവാൻ ആരെങ്കിലും നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നുള്ളതു് റോമൻ സഭാ ചരിത്ര നിർമാതാക്കളുടെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ ഇനിയും രൂപമെടുത്തു വരേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഒൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മലങ്കരസഭാ ചരിത്രത്തിൽ കാണുന്ന പ്രധാനസം വം മാർസാബോ മാർപ്രോഷ് എന്നീ പേർഷ്യൻ മെത്രാന്മാരുടെ ആഗമനമാണു്. പേർഷ്യയിലെ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ 9—ം 10—ം നൂറ്റാണ്ടുകളാണു ഏറ്റവും സുവർണ്ണകാലഘട്ടമെന്ന് പാശ്ചാത്യ ചരിത്രകാരന്മാർ 'അവിതർക്കിതമായി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മാർസാബോയും മാർ പ്രോത്തും കേരളദേശത്തു എത്തിയകാലം പേർഷ്യയിൽ ക്ഷീണിതയായിക്കൊണ്ടിരുന്ന നെസ്റ്റോറിയൻസഭയുടെ പരമാധികാരി ഒരു മാർതീമോത്യോസാണെന്നു ചരിത്രം പറയുന്നു. വിദേശങ്ങളിലേക്കു അദ്ദേഹം നിയോഗിച്ചയച്ചിട്ടുള്ള മെത്രാന്മാരുടെ പേരുവിവരം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതിൽ കേരളത്തിലെത്തിയ ഈ രണ്ടു മെത്രാന്മാരുടേയും നാമങ്ങൾ കാണപ്പെടുന്നില്ല. അതിനാൽ മാർസാബോയും മാർ പ്രോത്തും നെസ്റ്റോറിയരായിരുന്നു എന്നു സംശയിക്കുവാൻ കാരണമില്ല. ഇനിയും അവർ റോമൻ സഭാംഗങ്ങളായിരുന്നുവോ എന്നു പരിശോധി

ച്ചുനോക്കാം. ഉദയവേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ അഷ്ടമയോഗം 25-ാം നിശ്ചയം ഇപ്രകാരമാണ്: “പുണ്യാന്മാർ എന്നു സാധാരണ പറയപ്പെടുന്ന മാർ സാബോറിനും മാർ പ്രോത്തീനും പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട ദേവാലയങ്ങൾ ഈ-മലങ്കരയിൽ-ഇടവകയിൽ അനവധിയുണ്ട്.....ബാബേലിൽ നെസ്റ്റോറിയൻപാഷണ്ഡത പ്രചാരപ്രചാരത്തിൽ ഇരുന്നകാലത്തു അവിടെ നിന്നു അവർ ഇവിടേക്കു വന്നിരിക്കുകയാൽ അവർ നെസ്റ്റോറിയൻ പാഷണ്ഡമതാനുയായികൾ ആയിരുന്നു എന്നു സംശയിക്കുന്നതിനു അൽപ്പം അല്ലാത്ത കാരണം ഉള്ളതിനാലും ജന സഞ്ചയത്തിൽ പരന്നിരിക്കുന്ന അവരുടെ പരിശുദ്ധതയെപ്പറ്റി ശങ്കിക്കുവാൻ അവകാശമുണ്ട്. ആകയാൽ അവരുടെ നാമത്തിലുള്ള സമസ്ത ദേവാലയങ്ങളും സകല സിദ്ധന്മാക്കായി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടണമെന്നും അവരെക്കുറിച്ചു നടത്തപ്പെട്ടുവരുന്ന തിരുനാളുകളും നേർച്ചകളും നവംബർ 1-ാം നൂ-സകല സിദ്ധന്മാരുടെ തിരുനാളുകളിൽ നടത്തണമെന്നും, അവരുടെ നാമത്തിൽ മേലാൽ യാതൊരു പള്ളികളും അഭിധാനം ചെയ്യപ്പെടരുതെന്നും സുന്നഹദോസ്സുകല്പിക്കുന്നു.” (Bernard Ch: VIII P. 71, 72) 1599-ൽ പാസ്റ്റാക്കിയതാണ് ഈ നിശ്ചയം. 822 മുതൽ ഏതാനും വർഷങ്ങൾ മലങ്കരയിൽ അവിടവിടെ പള്ളികൾ വൃത്തിയും, സഭയെ നടത്തിയും, അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചും, ജീവിച്ച് ഈ നാട്ടിൽവെച്ചു തന്നെ മരിച്ച് ഈ മണ്ണിൽതന്നെ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടവരാണ് മാർസാബോറും, മാർപ്രോത്തും. ഏതാണ്ട്

ഏഴുനൂറു വർഷക്കാലം പരിശുദ്ധന്മാരായി മലങ്കര സഭ അംഗീകരിച്ച് അവരുടെ പെരുനാളുകൾ ഭക്തി പൂർവ്വം കൊണ്ടാടി, അവരുടെ നാമത്തിൽ നേർച്ചകളും കാഴ്ചകളും അർപ്പിച്ച് അനുഗ്രഹസിദ്ധിയും ഐശ്വര്യസാഹചര്യവും കൈവരുത്തിയ മലങ്കര ക്രിസ്ത്യാനികളോടാണ് പറയുന്നത് അവരെ മേലാൽ പരിശുദ്ധന്മാരായി ഗണിക്കരുതെന്ന് അവർ പരിശുദ്ധന്മാരായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വസ്തുതയും, അതിൽനിന്നും മലങ്കരസഭ നിരോധിക്കപ്പെട്ടു എന്ന വസ്തുതയും ഉച്ചേഷം ഘോഷിക്കുന്നു. 9-ാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ 1599 വരെ റോമൻ ഭരണത്തിൻകീഴിലല്ല മലങ്കരസഭ നിലനിന്നു വന്നിരുന്നതെന്നും; റോമൻ ഭരണം തുടങ്ങിയപ്പോൾ പരിശുദ്ധന്മാരുടെ പട്ടികയിൽനിന്നും അവർ നീക്കം ചെയ്യപ്പെട്ടു. റോമൻസഭയ്ക്കു അംഗീകരിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത പരിശുദ്ധന്മാരെ— അത്ഭുതങ്ങൾ അനവധി ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു റോമൻ സഭാംഗങ്ങൾതന്നെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്ന വലിയ പരിശുദ്ധന്മാരെ— അവർ തള്ളുകതന്നെ ചെയ്തു ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ മേൽപറഞ്ഞ നിശ്ചയം തെറ്റിപ്പോയെന്നും, തെറ്റിദ്ധാരണമൂലം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നും ചില റോമൻ സഭാംഗങ്ങൾ ആധുനിക കാലത്തു വാദിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്നലെ അർദ്ധരാത്രിയ്ക്കു യമലോകം പുകിയ ആളിനെ ഇന്നു പ്രഭാതത്തിൽ വിശുദ്ധന്മാരുടെ പട്ടികയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി പ്രഖ്യാപനം നടത്തുന്ന പാരമ്പര്യമുള്ള റോമാസഭയിൽ, ഏഴുനൂറ്റാണ്ടു കാലങ്ങളിൽ മലങ്കര

രയിൽ വണങ്ങപ്പെട്ട്, ബഹുമാനിക്കപ്പെട്ട് അവരുടെ നാമത്തിൽ പള്ളികൾ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പരിശുദ്ധന്മാരെന്നും, അനവധി അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്ന സമ്മതിക്കപ്പെടുന്ന മാർ സാബോറിയേയും, മാർ ഫ്രോത്തിനേയും സംബന്ധിച്ച് 1599-ൽ പാസ്റ്ററക്കിയ നിശ്ചയം തെറ്റിപ്പോയെങ്കിൽ ആ തെറ്റിനെ തിരുത്താൻ കഴിഞ്ഞ 357 വർഷങ്ങൾ മതിയായ ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നില്ലേ: അതേ, മാർ സാബോറും മാർ ഫ്രോത്തും റോമൻസഭാംഗങ്ങളായിരുന്നില്ല. 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിലും മലങ്കര റോമൻസഭാബന്ധത്തിലല്ലായിരുന്നു. പത്താം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽ മലങ്കരസഭയ്ക്ക് റോമൻ സഭയുമായി ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് തെളിയിക്കുവാൻ ഉന്നയിച്ചിട്ടുള്ള വാദമുഖങ്ങൾക്കെല്ലാം തന്നെ ഞാൻ ഇതിനുപരി മറുപടി നൽകിയിട്ടുള്ളതിനാൽ ആവർത്തിക്കുന്നില്ല.

XII

ബാബേൽ മെത്രാന്മാർ.

“പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ വരവിനുശേഷവും കേരളത്തിലെ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളെ ഭരിക്കുന്നതിനായി ബാബേലിൽനിന്ന് സുറിയാനിമെത്രാന്മാർ വന്നിരുന്നു. ഈ സുറിയാനിമെത്രാന്മാരുടെ വിശ്വാസവും പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ വിശ്വാസവും ഒന്നുതന്നെ ആയിരുന്നു എന്നും റീത്തിൽമാത്രമെ സുറിയാനിക്കാരും പോർട്ടുഗീസുകാരും തമ്മിൽ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്നും നിരവധി ചരിത്രരേഖകൾ ചൂണ്ടിക്കാ

ണിക്കുന്നു. വിസ്താരഭയത്താൽ ഒന്നരണ്ടുരേഖകൾ മാത്രം ഉദ്ധരിക്കുന്നു.”¹

നല്ല ഒരു ആമുഖമാണ് കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. കുള്ളപ്രമാണസൃഷ്ടിക്കും യഥാർത്ഥചരിത്രം കരിച്ചുകുളയുന്നതിനും പ്രാപ്തിയുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ പോകുന്ന കാര്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥത്തെ ഈ മനോഹരമായ ആമുഖം കൊണ്ടു ഉറപ്പിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. പോർട്ടുഗീസുകാരുടെയും ബാബേലിൽ നിന്നുവന്ന മെത്രാന്മാരുടെയും വിശ്വാസം ഒന്നുതന്നെ എന്നുകാണിക്കുന്നതിനു തെളിവുകൾ ധാരാളം ഉണ്ടുപോലും!! വിസ്താരഭയംനിമിത്തം അതിൽ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യം അർപ്പിക്കുന്ന രണ്ടെണ്ണം മാത്രം അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിക്കുന്നു. അവ എന്താണെന്നു പരിശോധിച്ചറിയുമ്പോഴല്ലേ മറ്റൊരു കൃത്രിമം കൂടിക്കാണുക.

“ബാബേൽസിംഹാസനത്തിൽ വാണിരുന്ന മാർ ഏലിയാസുപാത്രിയക്സീസ് 1503-ൽ മാർത്തോമ്മാ മാർ യാബ്ആലാഹാ, മാർ ദനഹാ, മാർ യാക്കൂബ് എന്നീ നാലു മെത്രാന്മാരെ കേരളത്തിലേക്ക് അയക്കുകയുണ്ടായി”² ഇതാണ് ഒന്നാമത്തെ തെളിവ്. ഈ മെത്രാന്മാർ റോമൻസഭാംഗങ്ങളായിരുന്നു എന്നാണ് ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വിവക്ഷ. അവർ റോമൻസഭാംഗങ്ങളായിരുന്നു എങ്കിൽ അവരെ നിയോഗിച്ചുയച്ച ഏലിയാസുപാത്രിയക്സീസും അപ്രകാരമായിരിക്കണമല്ലോ? ഏലിയാസ്സു ഏതുസഭയിലെ പാത്രിയക്സീസു ആയിരുന്നു എന്ന് അറിയുന്നതിലേക്കായി ബാബേൽസഭയുടെ ചരിത്രം അല്പം ഒന്നു ആരായേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

13-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മംഗോളിയനായ ചെങ്കിസ്
 ഖാൻ പേഷ്യാരാജ്യത്തെ ആക്രമിച്ച് കീഴടക്കിയതു
 മുതൽ അയാളുടെ പൻതുടച്ചുക്കാരാണ് പേർഷ്യാരാ
 ജ്യത്തെ ഭരിച്ചുവന്നിരുന്നതെന്നു ചരിത്രത്തിൽ കാ
 ണുന്നു. ഈ കാലഘട്ടമാണ് നെസ്റ്റോറിയൻസഭയു
 ടെ ഉന്നതിയുടെ പാരച്യാവസരം. 1265-മുതൽ 1281
 വരെ നെസ്റ്റോറിയൻസഭയെ ഭരിച്ചുവന്നിരുന്ന മാർ
 ദനാഹാ നന്നാമൻപാത്രിയർക്കീസിനെ സന്ദർശിക്ക
 വാൻ ചൈനയിൽനിന്ന് മാർക്സ് എന്നൊരുദേഹം പാ
 ത്രിയർക്കാങ്ങരമനയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ഈ മാർക്സി
 നെ മെത്രാനാക്കിവാഴിച്ച് വടക്കൻചൈനയിലെ സഭ
 യെ ഭരിക്കുന്നതിനു മാർദനാഹായാൽ നിയോഗിക്കപ്പെ
 ട്ടു. പക്ഷെ മാർക്സ്മെത്രാൻ സ്ഥലംവിടുന്നതിനുമുന്പാ
 യി മാർദനാഹാ നിശ്ചിതനാകയാൽ ജാബല്ലാതുതീയൻ
 എന്നപേരിൽ നെസ്റ്റോറിയൻപാത്രിയർക്കീസായി മാ
 ഷ്ക്സ്മെത്രാൻ ഭരണം ആരംഭിക്കേണ്ടതായിവന്നു.—
 മാർക്സ് ചൈനാദേശീയനല്ല. ചൈനയിലേക്കയക്ക
 പ്പെട്ട മിഷ്യനറിമാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു.—ആർഗോൻ
 ഖാൽ എന്ന ആളാണ് ഈകാലത്തു പേഷ്വയിലെ രാ
 ജാവ്. 1281-ൽ നെസ്റ്റോറിയൻ പാത്രിയർക്കീസിനോ
 സനത്തെ പ്രാപിച്ച ജാബല്ലാതുതീയനും ആർഗോൻ
 ഖാനും തമ്മിൽ വളരെ മൈത്രിയിൽകഴിഞ്ഞുകൂടി
 യിരുന്നതിനാൽ പലപ്പോഴും തമ്മിൽകാണുകയും പ
 ലകാര്യങ്ങളും പരസ്പരം ആലോചിക്കുകയും ചെയ്യു
 ക പതിവായിരുന്നു. ഇരുവരും ഒരവസരത്തിൽ സ
 മ്മേളിച്ചപ്പോൾ പാശ്ചാത്യരാജ്യത്തെ ഭരണാധികാ

രികളുമായി സമ്പർക്കത്തിലേർപ്പെടുന്നതിനും മൈത്രി
ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും താൻ ഒരു പ്രതിനിധിയെ
ആ ഭാഗങ്ങളിലേക്കു അയക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതാ
യും അതിലേക്കു പററിയ ഒരാളിനെ ലഭിക്കേണ്ടിയി
രിക്കുന്നു എന്നും രാജാവു പാത്രിയർക്കീസിനോടു പറ
കയ്യുണ്ടായി. തന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ റാബ്ബാൻ
സൌമാ എന്ന പണ്ഡിതനായ ഒരു സത്യാസിത്രേ
ഷ്യൻ അതിനുപയോഗപ്പെടുത്തപ്പെടാവുന്ന ആളാ
ണെന്നു പാത്രിയർക്കീസ് നിർദ്ദേശിച്ചു. ആ നിർദ്ദേ
ശം അതേപടി അംഗീകരിച്ച രാജാവു റാബ്ബാൻ
സൌമാക്കു ആവശ്യമായ അധികാരപത്രങ്ങളും പാ
ശ്ചാത്യഭരണങ്ങളിലെ ഭരണാധികാരികൾക്കു കത്തുക
ളും യാത്രക്കുമാറ്റം ആവശ്യമായ പണവും കൊടു
ത്തു അദ്ദേഹത്തെ യാത്രയാക്കി. പല രാജ്യങ്ങൾ സ
ന്ദർശിച്ചും പല പാശ്ചാത്യഭരണാധികാരികളെ ക
ണ്ടും സൌമാ റോമിലെത്തിച്ചേർന്നു. അദ്ദേഹം റോ
മിൽ എത്തിയപ്പോൾ 1287 ഏപ്രിൽ 3-ാംനു ഹോ
ണോറിയസ്സ് പഞ്ചമൻപാപ്പാ നിർമ്മാതനാകയും പ
കരം ആൾതിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാതിരുന്നതിനാൽ
പാപ്പാസിംഹാസനം ഒഴിവാക്കുകയും ചെയ്തു. പത്രങ്ങളു
ക്തിനാളന്മാരെയാണ് അദ്ദേഹം സന്ദർശിച്ചത്. സ
ന്ദർശനവേളയിൽ കട്ടിനാളന്മാരുടെ പ്രഥമചോദ്യം
സൌമായുടെനാട്ടിലെ സഭയുടെ സ്ഥാപകൻ ആരെ
ന്നായിരുന്നു. മാർതോമ്മാ, ആദായി, മാറി, മുതലാ
യവരാണെന്നായിരുന്നു സൌമായുടെ മറുപടി. അ
യാളുടെ സഭയുടെ വിശ്വാസപ്രമാണം എന്താണെ

ന്നു തുടന്നുചോദിച്ച ചോദ്യങ്ങൾക്കു സൗമമാ നെ സ്റ്റോറിയൻസഭയുടെ വിശ്വാസപ്രമാണം കാണിച്ചു കൊടുത്തു പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പുറപ്പാടിനെ സംബന്ധിച്ച് റോമാസഭ കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുള്ള ഭാഗവും ആ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ ഇല്ല. സൗമമാ മന സിലാക്കിയ നെസ്റ്റോറിയൻ വിശ്വാസപ്രമാണം റോമാസഭയ്ക്ക് സപീകാര്യമെങ്കിൽ പേർഷ്യയിലെ സഭ വിശ്വാസകാര്യത്തിൽ റോമാസഭയോടുബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നു സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കാം. സൗമമാ റോംവിട്ട് പല യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങളിലും സന്ദർശിച്ചു നാട്ടിലേക്ക് മടങ്ങുന്നവേളയിൽ വീണ്ടും റോമിൽ എത്തിയപ്പോൾ നിക്കോളസ്സ് നാലാമൻ പാപ്പാ സ്ഥാനാഭിഷിക്തനായി ഭരണം നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ആ ഇടയ്ക്കു വന്നുചേർന്ന ഒരു ഹോശാനാ ഞാ യരാഴ്ച ദേവാലയത്തിൽ ഈ പാപ്പാ ശുശ്രൂഷ നടത്തുമ്പോൾ വേദവിപരീതിയായ ഈ സൗമമായിക്ക് വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന നൽകിയതായി രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു പാപ്പാ എന്താണു് ഇങ്ങനെ ചെയ്തതെന്ന് സ്വാഭാവികമായി ഉദിക്കുന്ന പ്രശ്നത്തിനു റോമൻ സഭാംഗാതന്നെ മറുപടി പറയട്ടെ. "By this time the very existence of a Nestorian church was almost forgotten in the west"

.....Clearly they (the Cardinals) have never heard of it"³ പാപ്പാ കുർബ്ബാന കൊടുത്തതു കൂടാതെ ഈ നെസ്റ്റോറിയൻ സൗമമായെകർബ്ബനചൊല്ലുന്നതിനു അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു. സൗമമാ നാട്ടിൽ മടങ്ങി

യെത്തി പാപ്പായെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞത്, "The Lord Pope Catholicose patriarch of the Roman lands and of all western people"⁴ 1288-ൽ പേർഷ്യൻ സഭയിലെ പണ്ഡിതനായ ഒരു മനുഷ്യൻ റോമിലെ പാപ്പായെ സംബന്ധിച്ച് ഏറ്റവും കൂടുതലായി ലഭിച്ച അറിവ്, അദ്ദേഹം റോമാ പ്രദേശങ്ങളുടേയും പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളുടേയും പാപ്പാ മാത്രമാണെന്നാണ്. പേർഷ്യയിലുള്ള സഭയേയും വിശ്വാസകാര്യങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ച അജ്ഞരായ കർദ്ദിനാളന്മാരും പോപ്പും ഉൾപ്പെട്ട റോമാസഭ, പേർഷ്യൻസഭയാൽ യാതൊരുവിധമായ അധികാരങ്ങളും വേഴ്ചകളുമില്ലെന്നു മുൻനടപടികൊണ്ടു പോപ്പുൾപ്പെടെ റോമൻസഭ സമ്മതിച്ചിരിയ്ക്കെ, അതിൽനിന്നു ഭിന്നമായി അക്കാലത്തെ പേർഷ്യൻസഭ റോമൻ പാപ്പായുടെ ഭരണത്തിൻകീഴിലായിരുന്നു എന്നു മലങ്കര ഇരുന്നുകൊണ്ടു ജല്പനം നടത്തിയാൽ അതിലെത്രമാത്രം സത്യവും യുക്തിയുമുണ്ടെന്ന് നിഷ്പക്ഷ ബുദ്ധികൾ വിധിക്കട്ടെ!! കർദ്ദിനാളന്മാരും പാപ്പായും പറയുന്നു,--നിങ്ങളുടെ കാര്യം ഒന്നുതന്നെ ഞങ്ങളുൾക്കൊള്ളിക്കുന്നു, പേർഷ്യാക്കാരൻ പറയുന്നു, റോമാസഭയും അതിന്റെ വിശ്വാസവുമായി ഞങ്ങളുൾക്കൊള്ളിക്കുന്നു; മലങ്കര റീതു പ്രചരണ വകുപ്പു പറയുന്നു; പേർഷ്യാ അന്നും റോമൻ ഭരണത്തിലാണെന്ന്;—ചരിത്രസൃഷ്ടി വിചിത്രംതന്നെ.

കുറച്ചുകൂടി മുൻപോട്ടുപോകാം. ചെഞ്ചിസ്വാൻ പിൻതുടർച്ചക്കാരിൽനിന്നും രാജ്യമെല്ലാം പിട

ടിച്ചെടുക്കുന്നതിനു ടൈമർ 14-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ (1390-ൽ) പാഞ്ഞെത്തി സിറിയ, പേർഷ്യ, ഇൻഡ്യാ മുതലായ രാജ്യങ്ങളെയെല്ലാം അധീനപ്പെടുത്തി സമർക്കണ്ടിൽ സിംഹാസനമുറപ്പിച്ച ഭരണമാരംഭിച്ചത് ഒരു ചരിത്ര വസ്തുതയാണല്ലോ. ഈ ടൈമർ പേർഷ്യൻ സഭയെ താദമാരാക്കി നശിപ്പിച്ചു. അയാൾ കൊന്നൊടുക്കുകയോ, മതപരിവർത്തനം ചെയ്യുകയോ ചെയ്തതൊഴികെ അവശേഷിച്ച ഒരു ചെറിയ കൂട്ടം ആളുകളുമായി അന്നത്തെ പാത്രിയർക്കീസ് കർഡിസ്റ്റാനിൽ അഭയംപ്രാപിച്ചു രക്ഷപെട്ടു. വളരെ പ്രശസ്തിയിലും അഭിവൃദ്ധിയിലും പേർഷ്യൻ സഭ നിലനിന്നിരുന്ന കാലങ്ങളിൽ ആ സഭയേയും അവിടത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികളേയും കുറിച്ചു ഇറ്റലിയിലും റോമിലും അധിവസിച്ചിരുന്ന പോപ്പും കട്ടിനാളന്മാരും അജ്ഞരായിരുന്നു എന്ന സത്യത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ, സഭപീഡിപ്പിക്കപ്പെടുകയും, അതിന്റെ ആസ്ഥാനം തന്നെ, മരുഭൂമിയിലേക്കും, പർവ്വത പ്രദേശങ്ങളിലേക്കും നീക്കം ചെയ്ത് കഴിഞ്ഞുകൂടിയ 14-ാം നൂറ്റാണ്ടിലും 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിലും ആ സഭയെക്കുറിച്ചു ഭരണമുതലായും അതുമായുള്ള സമ്പർക്കവും റോമൻസഭയ്ക്കും പാപ്പായ്ക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ എത്രമാത്രം യാഥാർത്ഥ്യമുണ്ടെന്ന് വായനക്കാർ വിധിയെഴുതാമല്ലോ. ഇങ്ങനെ കാലങ്ങൾ മുന്പോട്ടു പോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കെ 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യകാലത്തിനടുത്ത് ഇവരുടെ-പേർഷ്യക്കാരുടെ-പാത്രിയർക്കാസ്ഥാനം ഒരു പ്രത്യേക കന്യാബത്തിന്റെ

പരമ്പരാവകാശമായി പരിണമിച്ചു. പാത്രിയർക്കീസിന്റെ സ്ഥാനത്തു് അവരോധിക്കപ്പെടുന്നയാൾ “മാർ ശീമോൻ” എന്ന പേരാണ് വിളിക്കപ്പെട്ടതുടങ്ങിയതു്. ഈ വിധത്തിൽ പേർഷ്യയിലെ നെസ്തോറിയൻ സഭ ഭരിക്കപ്പെട്ടുവരുമ്പോൾ 1551-ൽ ശീമോൻ ബാർ മമ്മാ പാത്രിയർക്കീസു നിർമ്മാതനായി. പകരം സ്ഥാനത്തു വന്നതു് 8 വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുള്ള ഒരു ബാലനായിരുന്നു. പാത്രിയർക്കീസാസ്ഥാനം തനിക്കു കിട്ടണമെന്നു പാത്രിയർക്കീസുകാരും ബാലന്മാരുടെ മറ്റൊരു മെത്രാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. അതിനുവേണ്ടി ചില പ്രയത്നങ്ങൾ ചെയ്തു. ഇവർ രണ്ടു മല്ലാതെ നമുക്കു മറ്റൊരാളെ പാത്രിയർക്കീസായി വാഴിക്കണമെന്നു ഒരു വിഭാഗം ആളുകൾ തീരുമാനിച്ചു് ജോൺ സിൻഡ് സുലാഖാ എന്നൊരു ദേഹത്തെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഈ സുലാഖായുടേ പട്ടാഭം ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ആരാഞ്ഞതിൽ അന്ത്യമായി ലഭിച്ച മാർഗ്ഗം, റോമിലേക്കയച്ചു് അതു കരസ്ഥമാക്കുകയെന്നാണ്. 1552-ൽ ഈ സുലാഖായെ ഒരു അഭ്യർത്ഥനാപത്രവുമായി റോമിലേക്കു് അവർ അയച്ചു. ആ എഴുത്തിലെ ഒരു വിവരം, കഴിഞ്ഞ മൂന്നു വർഷങ്ങളായി അവരുടെ സഭയും റോമാസഭയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം മഹാമമിയ ശക്തികളാൽ തടയപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. “1552-ൽ പറയുന്നു മൂന്നു വർഷങ്ങളായി റോമാസഭയുമായി പേർഷ്യയിലെ സഭയുടേ ബന്ധമില്ലെന്ന്”⁵. 1288-ൽ അതായതു് സുലാഖാ ചെല്ലുന്നതിനു് 264 വർഷം മുൻപു് പേർഷ്യൻ സഭയും റോമാസഭയും

തമ്മിലുള്ള ബന്ധം എന്തെന്ന് മുകളിൽ നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ഈ ചരിത്രവസ്തുതകൾ മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് 1503-ലേതായി റോമൻ പ്രചരണ വകുപ്പു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നോക്കാം.

1503-ൽ നാലു മെത്രാന്മാരെ മാർ ഏലിയാസ് പാത്രിയർക്കീസു കേരളത്തിലേക്കയച്ചു എന്നാണ് മലയാളത്തിലെ റോമൻപ്രചരണവകുപ്പ് പറയുന്നത്. അതിന് അല്പമുമ്പുള്ള ചരിത്രം അവർ മറച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൂടി വെളിപ്പെടുത്തിയാൽ മാത്രമെ മുഴുവൻ കാര്യങ്ങളും ഗ്രഹിക്കുകയുള്ളൂ. 1490-ൽ പേർഷ്യൻ സഭാഭരണം നടത്തിയത് ഒരു ശിമോൻ പാത്രിയർക്കീസായിരുന്നു. അദ്ദേഹം 1502-ൽ നിർവാതനായപ്പോൾ സ്ഥാനത്തു വന്ന ഭോമാണ് ഏലിയാസ്. ഇദ്ദേഹം 1503-ൽ നാലു മെത്രാന്മാരെ കേരളത്തിലേക്കയക്കുന്നു. 1552 വരെ 300 വർഷക്കാലത്തേക്കു റോമാസഭയുമായി ബന്ധമില്ലായിരുന്നു എന്നു സമ്മതിക്കപ്പെടുന്ന നിലയിൽ 264 വർഷം മുൻപു വിശ്വാസത്തിൽ അന്യോന്യബന്ധം ഇല്ലാതിരുന്നതും ഭിന്ന വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങൾ വെച്ചുപുലർത്തിയിരുന്നവരെന്നു അസന്നിഗ്ദ്ധമായി തെളിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുമായ റോമാസഭയും നെസ്തോറിയൻ സഭയും—കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന പേർഷ്യൻ സഭയിൽനിന്ന് 1503-ൽ അയയ്ക്കപ്പെട്ട മെത്രാന്മാർ റോമൻ സഭാഗങ്ങളും റോമൻസഭാവിശ്വാസികളും റോമാപാപ്പായുടെ അധികാരത്തിനു വിധേയരും ആയിരുന്നു എന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് എത്ര അബദ്ധസമ്പൂർണ്ണമെന്ന് ഞാൻ എടു

തുപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതേ; അതൊരു വൻ കളചരിത്ര നിർമ്മാണശ്രമം മാത്രം. കേരളത്തിലേക്കു അയക്കപ്പെട്ട മെത്രാന്മാർ ആരാൽ അയക്കപ്പെടുവോ ആ പാത്രീയക്കീസു നെസ്തോറിയൻ ആയിരിക്കെ അയക്കപ്പെട്ടവർ റോമൻ സഭാംഗങ്ങളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ട മാസൂരവിദ്യ എന്താണ്?

ബാബേലിൽനിന്നു വന്ന മെത്രാന്മാർക്കു

ലഭിച്ച സ്വീകരണം.

ഈ നെസ്തോറിയൻ മെത്രാന്മാർ കണ്ണൂരിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവരെ അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന പോർട്ടുഗീസു വൈദികർ ബഹുമാനപുരസ്കാരം സ്വീകരിച്ചെന്നും ഉടുപ്പുകളും സ്വർണ്ണനാണയങ്ങളും കൊടുത്തെന്നും ഈ മെത്രാന്മാരെക്കൊണ്ട് തങ്ങളുടെ പള്ളിയിൽ വി: കുർബ്ബാന ചൊല്ലിച്ചു എന്നും ഇതെല്ലാം ഈ മെത്രാന്മാർ തങ്ങളുടെ സഭയിൽ പെട്ടവരായതു കൊണ്ട് പോർട്ടുഗീസു വൈദികർ ചെയ്തതാണെന്നുമാണ് പ്രചരണം. “ഈ മെത്രാന്മാർ റോമാവിശ്വാസികളായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് റോമാപ്പള്ളിയിൽ കുർബ്ബാന ചൊല്ലിച്ചതെന്ന്: ഒരു വിശദീകരണവും”⁶ 1288-ൽ നിക്കോളസ്സ് 4-ാമൻ പാപ്പാ നെസ്തോറിയൻ സഭാംഗമായിരുന്ന സൗമ്നായ്ക്ക് വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന കൊടുത്തതും അയാളെക്കൊണ്ട് റോമിലെ ദേവാലയത്തിൽ കുർബ്ബാന ചൊല്ലിച്ചതും അയാൾക്കു പാപ്പാതന്നെ ധാരാളം സമ്മാനങ്ങൾ കൊടുത്തതും ആയ സംഭവങ്ങൾ ഞാൻ മുകളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതും ഇതുകൂടി നോക്കുമ്പോൾ ഈവിധ നടപടികൾ

റോമാക്കാരുടെ തന്ത്രപ്രയോഗമെന്നോ, അവരുടെ അജ്ഞതയുടെ പ്രകടനമെന്നോ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതില്ല. പോർട്ടുഗീസു പള്ളിയിൽ കുർബാന ചെയ്യുകയും പോർട്ടുഗീസുകാരോടു കാഴ്ചകളും സമ്മാനങ്ങളും വാങ്ങുകയും ചെയ്ത പേർഷ്യൻ മെത്രാന്മാർ അവരുടെ പാത്രീയക്സീസിന് അയച്ചതായുള്ള കത്തിൽ ഈ പോർട്ടുഗീസുകാർ അന്യ സമുദായക്കാരാണെന്നുള്ള സത്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുമുണ്ട്. “കണ്ണൂരിൽ ഞങ്ങൾ എത്തിയപ്പോൾ ആ പട്ടണത്തിൽ വസിക്കുന്നവരായ 20 പോർട്ടുഗീസുകാരുണ്ട്. അവരെ ഞങ്ങൾ കണ്ടു, ഞങ്ങൾ ആരെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി. ക്രിസ്തുവിനെപ്രതി അവർ ഞങ്ങളെ ബഹുമാനിക്കുകയും സമ്മാനങ്ങൾ തരികയും ചെയ്തു. ഞങ്ങൾ അവിടെനിന്നും പുറപ്പെട്ടു എട്ടു ദിവസത്തെ വഴിക്കപ്പലം താമസിക്കുന്ന നമ്മുടെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അടുക്കലേക്കു പോയി.”⁷ ഒരു നെസ്തോറിയനെതിരിച്ചറിയുവാനുള്ള പാണ്ഡിത്യം റോമാസഭയുടെ ഭരണചക്രം തിരിക്കുന്ന പാപ്പായിക്കും കട്ടിനാളന്മാർക്കും ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു തെളിയിക്കുന്ന ഈ സംഭവം മുകളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതിനോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തി കണ്ണൂരിൽ കണ്ട പോർട്ടുഗീസു പാതിരിമാർ ഈ നെസ്തോറിയൻ മെത്രാന്മാരെ, അവർ ആരെന്നു ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രാപ്തരല്ലാതെ പോയതിൽ അതിശയിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ. വേഷവിധാനങ്ങളും മറ്റും കണ്ട് ഇവരും ക്രിസ്തീയ സഭയിലെ മെത്രാന്മാരാണെന്നു പാതിരിമാർ ഗ്രഹിച്ചിരി

ക്കാം. റോമൻ സഭ എന്ന ഒരു സഭയെക്കുറിച്ചു മാത്രമെ പോർട്ടുഗലിൽനിന്നു വന്ന റോമൻ പാതിരിമാർക്കു അറിവു ലഭിക്കുവാൻ സാധ്യതയുണ്ടായിട്ടുള്ളൂ എന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമില്ല. പോർട്ടുഗലിൽ നിന്നും ഈ പാതിരിമാർ കണ്ണൂരിൽ എത്തിയിട്ടു അധികം കാലം ആയതുമില്ല. അതിനാൽ റോമാസഭയിലെ മെത്രാന്മാർ എന്ന നിലയിൽ ബാബേൽ മെത്രാന്മാരെ സ്വീകരിച്ചു എന്നു പറയുന്നതിൽ യാതൊരു അർത്ഥവുമില്ല. ക്രിസ്തുവിനെപ്രതിമാത്രം ഇവരുടെ സ്വീകരണത്തെ ആ മെത്രാന്മാർ അംഗീകരിച്ചു എന്നുമാത്രം. മെത്രാന്മാരോ ആ പാതിരിമാരേയും കൂട്ടരേയും തിരിച്ചറിഞ്ഞു. കേരളക്കരയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളും പേർഷ്യക്കാരായ തങ്ങളും ഏതോ ഒരു ബന്ധത്തിൽ ഉള്ളവരാണെന്നും പോർട്ടുഗീസുകാർ അങ്ങനെയുള്ളവരല്ലെന്നും “നമ്മുടെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ” എന്ന പേരുമൂലം അവർ തങ്ങളുടെ സ്വന്തനില വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

മലങ്കരയിൽ മെത്രാന്മാരുടെ ദീർഘകാലത്തെ അഭാവംമൂലം നേരിട്ട പ്രയാസത്തെ പരിഹരിക്കുന്നതിനായി 1490-ൽ മലങ്കരയിൽനിന്നും ഒരു പ്രതിനിധിസംഘം ബാബേലിലെ മാർ ശിമോൻ പാത്രിയർക്കീസിനെ സമീപിക്കുന്നുണ്ട്. ആ പാത്രിയർക്കീസ്, പ്രതിനിധി സംഘത്തോടു് ഒരുമിച്ചു് നിയോഗിച്ച രണ്ടു മെത്രാന്മാരുടെയും, 1503-മുതൽ നാലു മെത്രാന്മാരുടെയും ഉപദേശത്തിലും മേലനേപഷണത്തിലും നിലനിന്നു വന്ന മലങ്കരക്രിസ്തു ഗാനികൾ 1599 ലെ ഉദയംപേരൂർ

സുന്നഹദോസു സമയം വരെയും റോമാ മേലധികാരത്തിൽ കീഴിലല്ലായിരുന്നു എന്നും, റോമാ വിശ്വാസത്തിൽനിന്നും വിഭിന്നരായിരുന്നു എന്നും മേൽപ്പടി സുന്നഹദോസു നിശ്ചയങ്ങൾ കൊണ്ടു തെളിയിക്കപ്പെടുമ്പോൾ 1503-ൽ കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവ സഭയും അവരെ ഭരിച്ചു വേർഷ്യൻ മെത്രാന്മാരും പാപ്പായുടെ അധികാരത്തിൽ കീഴിൽ ആയിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതൊരു വിലപോകാത്ത അഭിപ്രായമെന്നുമാത്രം പരിഗണിക്കേണ്ടതേയുള്ളൂ.

1502-ൽ നാട്ടുക്രിസ്തു ഗാനികളും പോർട്ടുഗീസുകാരും തമ്മിൽ നടന്നതായി രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സാഭാഷണങ്ങൾകൂടി ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഉദ്ധരണീയമാണ്. “പോർട്ടുഗീസുകാർ— ഈ പള്ളികൾ പാപ്പായുടെ വകയാകുന്നു. സ്വദേശികൾ— പാപ്പാ ആരാകുന്നു? ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ഒരിക്കലേങ്കിലും കേട്ടിട്ടില്ല. പാശ്ചാത്യരായ നിങ്ങൾ ഏതു വിധക്കാരായിരുന്നാലും ഞങ്ങൾ സത്യവിശ്വാസികൾ ആണ്.”⁸ ക്രിസ്താബ്ദം അൻപത്തിരണ്ടു മുതൽ ആയിരത്തിനാത്രാറിഅൻപതു വർഷക്കാലം ഭാരതഭൂമിയിൽ നിലനിന്നു വരുന്ന സഭയിലെ അംഗങ്ങളാണു അന്നുപറയുക, ഇക്കാലമത്രയും പാപ്പായെക്കുറിച്ചു കേട്ടിട്ടേ ഇല്ലെന്ന്. പാപ്പായുടെ പേരുപറഞ്ഞു വന്നവർ യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തു ഗാനികൾ തന്നെയോ എന്നുപോലും മലങ്കര ക്രൈസ്തവർ സംശയിച്ചു. പോരാ, തങ്ങൾ സത്യക്രിസ്തു ഗാനികളാണെന്ന് അവർക്കു ഉത്തമബോധ്യവുണ്ടായിരുന്നു. മഹമ്മദീയരുടെ ഉപദ്രവങ്ങൾ അ

നഭവിച്ച് വലഞ്ഞിരുന്ന കേരള ക്രൈസ്തവർ അവരിൽനിന്നു തങ്ങളെ ഭ്രഷ്ടരക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള അഭ്യർത്ഥനയോടുകൂടി തങ്ങളുടെ ഭരണാധികാരിയുടെ പൂർവികമായ ചെങ്കോലും മറ്റും വാസ്തോടിഗാമായിക്കു കാഴ്ചവെച്ചു, ആയിരത്തി അഞ്ഞൂററിണ്ടു ഡിസംബർ ഏഴാം തീയതി പോർട്ടുഗൽ രാജാവിന്റെ സംരക്ഷണയിൽ സ്വയം ഏല്പിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ ചെങ്കോലും കൊണ്ടു കടന്നുകളഞ്ഞതല്ലാതെ നാൽപ്പതു വർഷകാലത്തേക്കു മലങ്കരക്രിസ്തു ഗാനികളുടെ കാര്യം ആവിദേശികൾ അന്വേഷിച്ചതേയില്ല. മലങ്കരക്രിസ്തു ഗാനികളോ അവരുടെ പേർഷ്യൻ മെത്രാന്മാരുടെ ഭരണത്തിൻകീഴിൽ മുൻപോട്ടു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു.

XIII

ബാബേലിൽനിന്നു വന്ന മാർ യേശുസേഫ്

1556-ൽ ബാബേലിൽ നിന്നും കേരളത്തിൽവന്നുചേർന്ന ഒരു മാർ യേശുസേഫ് മെത്രാൻ റോമാ സഭാവിശ്വാസിയും പാപ്പായുടെ മേലധികാരത്തെ അംഗീകരിച്ചിരുന്ന ആളുമാണെന്നുള്ളതാണ് പാപ്പാസിംഹാസനത്തോടുള്ള മലങ്കരസഭയുടെ വിധേയത്വത്തെ സമർത്ഥിക്കുവാൻ ഉന്നയിച്ചിരിക്കുന്ന അടുത്തതെളിവ്. അന്നത്തെ സഭയുടെ സ്ഥിതിഗതികളെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിനു മലങ്കരയുമായി ബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്ന റോമൻസഭാംഗങ്ങൾ അക്കാലത്തെഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥം നമുക്ക് ആധാരമായി സ്വീകരിക്കാം. Oriente,

Conquistado.' ഇതൊരു ഗ്രന്ഥമാണ്. ഇതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകൃത ആണ്ടു് 1710 എന്നാണു പണ്ഡിതനായ മെക്കൻസി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. പോർട്ടുഗീസുകാരനായ ഒരു ഡിസൂസയാൽ വിരചിതമെന്നാണു് ഫാദർ പ്ലാസിഡു് ഇതേക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. പോർട്ടുഗീസുകാരെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു പോർട്ടുഗീസുകാരൻ തന്നെ എഴുതിയ ഈ ഗ്രന്ഥം നമുക്കു ഉപയോഗപ്പെടുത്താം. എന്നാൽ മാർയ്ക്ക സേഫിനെക്കുറിച്ച് അയാളുടെ സാക്ഷ്യം കാണുന്നതിനുമുമ്പായി പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ അന്നത്തെ ഇവിടുത്തെ സ്വാധീനം എത്രകണ്ടു ശക്തിമത്തായി പ്രബലപ്പെട്ടിരുന്നു എന്ന് അല്പമായിട്ടെങ്കിലും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതായുണ്ടു്.

“Gama treated him...Raja of Cochin...with much liberality.”¹ അതെ കൊച്ചിരാജാവിനു ധാരാളം പണം കൊടുത്തു അദ്ദേഹത്തെ സ്വാധീനത്തിലാക്കി.

“The King of Cochin realised much profit by his trade with the Protughese.”²—“പോർട്ടുഗീസുകാരുമായുള്ള വ്യാപാരം കൊച്ചിരാജാവിനു് അമിതമായ ലാഭംവരുത്തിയിരുന്നു.” സുറിയാനിക്കാരുടെ ഒരു കേന്ദ്രമായിരുന്ന കൊച്ചിയിലും സമീപ പ്രദേശങ്ങളിലും ഭരണാധികാരിയായിരുന്നരാജാവു് പലകാരണങ്ങളാൽ, സുറിയാനിക്കാരുമായി ശത്രുതയിൽ ആയിതീർന്നു പോർട്ടുഗീസുകാരുമായി ബന്ധത്തിലും സൗഹാർദ്ദത്തിലും ആയിതീർന്നതു സുറിയാനിക്കാരോടു എന്തുപ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള സൗകര്യത്തെ ആ

വിദേശികൾക്കുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്ത ഒരു പ്രമുഖചരിത്ര കാരന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നും ഒരു ഭാഗംകൂടി ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം.

When the Portuguese arrived on the Malabar coast the Cochin Raja readily entered in to an alliance with them hoping that he could extricate himself from the humiliating tutelage of Calicut. But it was a fall from the frying pan into the fire. From the very beginning of Portuguese relations with Malabar, they treated the Cochin Rajas as their vassals. They considered Cochin as one of their dependencies and in all their correspondence with the Raja they used to address him as their "faithful servant". The Portuguese governors at Cochin never showed even the ordinary courtesies due to a king in their dealings with him. In 1510 the Portuguese interned the Raja in his palace on the slightest provocation. The Raja was not allowed even to retire. Once Albuquerque openly told the Raja that it was the will of Portugal and not the custom of Cochin that was binding on Cochin. The Raja was deprived of even the taxes which were legitimately due to him.....During the century and a half that the Portuguese captains exercised their authority in the fortress of Cochin, the Rajas of that territory were virtually prisoners.³

കോഴിക്കോട്ടുസാമൂതിരിയുടെ അപ്രതിസഹായം
 നീയമായ നിയന്ത്രണത്തിൽനിന്നും വിമുക്തമാകുന്ന
 തിന്ന തന്നെ സഹായിക്കുമെന്നു കരുതി കൊച്ചിമഹാ
 രാജാവു്, പോർട്ടുഗീസുകാർ മലബാർതീരത്തിൽ
 എത്തിയഉടനെതന്നെ അവരുമായി സഖ്യത്തിൽ ഏ
 ര്പ്പെട്ടു. പക്ഷെ, അതു് വറകലത്തിൽനിന്നും അടു
 പ്പിലേക്കുള്ള വീഴ്ചമാത്രമായിരുന്നു. മലബാറുമായുള്ള
 ബന്ധത്തിന്റെ ആരംഭംമുതലേക്കു കൊച്ചിരാജാക്കന്മാ
 റെ വെറും ആശ്രിതർ കണക്കെയാണു് പോർട്ടുഗീ
 സുകാർ പരിഗണിച്ചവന്നതു്. കൊച്ചി തങ്ങളുടെ
 ആശ്രിതരാജ്യമെന്നുതന്നെ അവർ ഗണിക്കുകയും രാ
 ജാക്കന്മാർക്കു് അയച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാകത്തുകളിലും രാജാ
 കന്മാരെ വിരചസനീയസേവകർ എന്നുമാത്രം അഭി
 സംബോധനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതുമാണു്. ഒരു രാജാവി
 നോടു കാണിക്കേണ്ട സാമാന്യമയ്യോദ പോലും
 പ്രദർശിപ്പിക്കാതെയാണു് കൊച്ചിയിൽ വന്നി
 ട്ടുള്ള പോർട്ടുഗീസുഗവർണ്ണർമാർ എല്ലാവരുംത
 ന്നെ കൊച്ചിരാജാക്കന്മാരോടു പെരുമാറിയിട്ടുള്ളതു്.
 വളരെനിസ്സാരമായ ഏതോകാരണം ഹേതുവായി
 കൊച്ചിരാജാവിനെ പോർട്ടുഗീസുകാർ ബന്ധനത്തിൽ
 പാപ്പിച്ചിരുന്നു. രാജസ്ഥാനത്തുനിന്നും വിരമിക്കുന്ന
 തിന്ന ആഗ്രഹിച്ചിട്ടു് അതിനുപോലും രാജാവിനു അ
 നുവാദംലഭിച്ചില്ല. കൊച്ചിയുടെ ഇഷ്ടമല്ല പോർട്ടു
 ഗൽരാജ്യത്തിന്റെ അഭിമാനമാണു കൊച്ചിരാജ്യത്തു
 പ്രായോഗികമാകേണ്ടതെന്നു് ഒരിക്കൽ ആൽബുക്ക
 ക്ക് കൊച്ചിരാജാവിനോടു പറകയുണ്ടായി. രാജാ

വിനു അവകാശപ്പെട്ട കരം വെട്ടൽ ചെയ്യുന്നതിനുപോലും അദ്ദേഹത്തിനു സാധ്യമല്ലാതാക്കിയിട്ടുണ്ട്..... കൊച്ചിയിൽ പോർട്ടുഗീസുകാർ അധികാരം നടത്തിവന്ന നൂറ്റാണ്ടിനിടയിൽ പലപ്പോഴും അവർക്കെതിരെ കൊച്ചി രാജാക്കന്മാർ വെറും തടവുകാരായിരുന്നു.

സുറിയാനിക്കാരുടെ മറ്റൊരു കേന്ദ്രമായ കൊല്ലത്തേക്കു ഒന്നു നോക്കാം. അവിടുത്തെ കിരീടാവകാശി അക്കാലത്തു ബാല്യപ്രായം തരണം ചെയ്തു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാതിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരി ആഴിപണ്ടാരി രാജ്ഞിയാണ് രാജ്യഭാരം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. ഈ രാജ്ഞിയേയും അവരുടെ പ്രധാന മന്ത്രിയേയും പണവും മറ്റു വിശിഷ്ട സാധനങ്ങളും സമ്മാനം കൊടുത്ത് പോർട്ടുഗീസുകാർ അവരുടെ സ്വാധീനത്തിലാക്കി.

“He—the Portuguese governor—deputed Rodrigus to go to the queen (of Quilon) and the chief minister with presents to the value of 4000 gold Fanams. The queen was delighted and accepted the money and presents”⁴

എന്താ മതിയായില്ലേ! നാലായിരത്തിൽപരം സ്വർണ്ണ നാണയങ്ങൾ, ധാരാളം സാധനങ്ങൾ, സന്തോഷ സമേതം അതെല്ലാം രാജ്ഞി സ്വീകരിച്ചു. പക്ഷെ, ഇതു മാത്രമല്ല, വ്യാപാരാത്മകം തന്റെ രാജ്യാതൃത്തിക്കുള്ളിൽ വന്നുചേർന്ന വിദേശികളാണ് പോർട്ടുഗീസുകാരെങ്കിലും അവരെ അല്പം ഭയപ്പെട്ടു രാജ്ഞിക്കു കഴിഞ്ഞുകൂടേണ്ടതായിട്ടാണ് വന്നത്. എന്തും പ്രവർത്തിക്കുന്ന ക്രമസലിലാത്ത ആ വിദേശികളുടെ ചില പ്ര

വർത്തികളിൽ അസുഖംതോന്നിയ റാണി അൽപ്പമൊ
 രു നീരസം അവരോടു ഒരുവസരത്തിൽ പ്രകടിപ്പി
 ച്ചെങ്കിലും ഉടനടി അവരുടെ ഗവർണ്ണരോടു മാപ്പു
 ചോദിച്ചു് രമ്യതപ്പെടുന്നുണ്ടു്. മലങ്കര നസ്രാണികളു
 ടെ കേന്ദ്രങ്ങളിലെ ഭരണാധികാരികൾ ഈ വിധം
 പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ അധീനതയിൽ ആയി കഴി
 ഞ്ഞതോടുകൂടി നാട്ടുകൃിസ്തു്യാനികളോടു അതുപി ഉള്ള
 വാക്യന മറെറൊരു കാരണവും ഈ വിദേശികൾക്കു
 ഉണ്ടായിതീർന്നു. സുറിയാനി കൃിസ്തു്യാനികളുടെ സ്രീക
 രള വിവാഹംചെയ്യുന്നതിന്നു തടയൽക്കുള്ള ആഗ്രഹത്തെ
 അവർ പ്രകടിപ്പിച്ചപ്പോൾ വളരെ പുരമത്തോടും അ
 വജ്ഞയോടും അവർ പ്രതിഷേധിച്ചു എന്നുള്ളതാ
 ണു് ആ കാരണം. റോമൻ സഭാ ചരിത്രകാരനായ
 ഫാദർ ബർണാഡു് എന്റെ ഈ പ്രസ്താവനയ്ക്കു സാ
 ക്ഷി നിൽക്കും. “സുറിയാനിക്കാരിൽനിന്നു അവർക്കു വി
 വാഹം നടത്തണമെന്നു് 1535-മാണ്ടിടക്കു പറങ്കി
 കൾ ഒരാലോചന നടത്തി, പല കാരണങ്ങൾ നിമി
 ത്തം മാർ തോമ്മാകൃിസ്തു്യാനികൾ അതിന്നു വഴിപ്പെ
 ടില്ല. മാത്രമല്ല അവരിൽ പലരും പറങ്കികളുടെ ഉപ
 ദ്രവത്തെ ഭയന്നു് കൊച്ചിയിൽനിന്നും കുടിപുറപ്പെടുക
 യും, കിഴക്കൻ ദിക്കുകളിൽ ചെന്നു വാസമുറപ്പിക്കുകയും
 ചെയ്തു. ഈ ഘട്ടം മുതൽക്കാണ് സുറിയാനിക്കാരുടെ
 നേർക്കു പറങ്കികൾ വിരോധം ഭാവിച്ചു തുടങ്ങിയതു്.”⁵
 വ്യാപാരാർത്ഥം കേരളത്തിലും മറ്റും എത്തിച്ചേർന്നു
 പോർട്ടുഗീസുകാർ യാതൊരു സാമ്പ്രാക്രിക ബോധവു
 മില്ലാതെ അധഃസ്ഥിത സ്വഭാവമുള്ള ഒരു കൂട്ടരായിരു

ന്നു എന്നുള്ള യാഥാർത്ഥ്യംകൂടി നാം ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതായുണ്ട്. അവരുടെ നാട്ടിലേയും ചുറ്റുപാടുകളിലേയും നടപടികൾ ഏതാണ്ടു ചിലതെല്ലാം സന്ദർഭവശാൽ ഇതിനുപരി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിൽ ഒട്ടും തന്നെ നന്നായതല്ലായിരുന്നു കേരളത്തിലെത്തിയ പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ അവസ്ഥയും. കേരളത്തിൽ സുവിശേഷഘോഷണം നടത്തുന്നതിനും അനേകായിരം അക്രൈസ്തവരെ സഭയിലേക്കു ചേർക്കുന്നതിനും യഥാർത്ഥസുവിശേഷഘോഷണം നടത്തിയ ശൗരരിയാർ എന്ന വിശുദ്ധൻ മറ്റൊരാൾ ജോലികൂടി ഇദ്ദേഹത്തിൽ നിർവഹിക്കേണ്ടിവന്നതായി റോമൻചരിത്രകാരൻതന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

“In particular he induced the degenerate Europeans in Goa to lead more christian lives.”⁶. തങ്ങളുടെ വഷളായ ജീവിതരീതി വിട്ട് ക്രിസ്തീയമായ രീതിയിൽ ജീവിക്കണമെന്ന് ഗോവയിലെ പോർട്ടുഗീസുകാരെ ഉൽബോധിപ്പിക്കേണ്ടിവന്ന ജോലി ശൗരരിയാർ (ഫ്രാൻസിസ് സേവിയർ) ഏറ്റെടുക്കേണ്ടിവന്നു. അവരുടെ നിന്ദ്രമായ ജീവിതം എത്ര പ്രസിദ്ധമായിരുന്നു എന്ന് നമുക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഉപയോഗപ്പെടുന്ന ഒരു തെളിവുവാനിതു്. പാതിവ്രത്യത്തിനും, സാമ്പാർഗ്ഗിക ജീവിതത്തിനും അതുല്യ പ്രാധാന്യം നല്കുന്ന ക്രൈസ്തവ ഉപദേശങ്ങളും അതിനോടൊത്തിണങ്ങിയ ഭാരതീയ സംസ്കാരവും തങ്ങളുടെ രക്തത്തിൽ ലയിച്ചു ചേർന്നിരുന്ന കേരളക്രൈസ്തവരുണ്ടോ ആ മഹനീയപാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നും അ

കലെ പോകുന്നു. സ്ഥാനധനാഗമമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചുപോലും അവരുടെ ധാർമികജീവിതം പുലർത്തി സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് അവർ സുദാ ജാഗരൂകരായിരുന്നു. അധർമ്മികളും നീചരുമായ പരകിരകൾ കേരളനസ്രാണിസ്രീകളെ ഭാഗ്യമാരായി ലഭിക്കുന്ന പദ്ധതിയിൽ പരാജയമടഞ്ഞുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവർ നാട്ടുകൃഷ്ണാനികളുടെ ആജ്ഞ ശ്രമകളായിത്തന്നെ നിലകൊണ്ടു. കൊല്ലത്തേയും കൊടുങ്ങല്ലൂരെയും തങ്ങളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട ദേവാലയങ്ങൾ മഹമ്മദീയർ നാമാവശേഷമാക്കിയതിനെ പറകിപ്പടസമൂഹത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി നാശത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കാമായിരിക്കെ അതിനുപോലും നാട്ടുകൃഷ്ണാനികൾ ഇവരെ അഭയംപ്രാപിച്ചില്ല. മാതോമ്മാ കൃഷ്ണാനികൾ ആ കാലഘട്ടത്തിൽ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന പീഡയിൽ ഒരു സഹതാപബുദ്ധിപോലും പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ ആ പറകിരകൾക്കു മനസ്സായതുമില്ല. മഹമ്മദീയരും ഹിന്ദുക്കളും ഭരണാധികാരികളും തങ്ങളുടെ ശ്രമകളായി വർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ കാലഘട്ടത്തിലെ മാതോമ്മാ കൃഷ്ണാനികളുടെ സ്ഥിതി ഏറ്റവും പരിതാപകരവും അപകടസമ്പൂർണ്ണവും ആയിരുന്നു. തങ്ങളുടെ മതാനുയായികൾ എന്നു വിശ്വസിച്ചു തങ്ങളുടെ ശ്രമകളിൽനിന്നും രക്ഷിക്കണമെന്നഭ്യർത്ഥിച്ചും ആരുടെ മുൻപിൽ തങ്ങളുടെ പൂർവ്വിക അഭിമാനത്തിന്റെ ഉന്നമമായ രാജകീയ ചെങ്കോലും ചെമ്പുപട്ടയങ്ങളും അടിയറവു് അഭയ യാചന നടത്തിയോ, ആ പോർട്ടുഗീസുകാർ, ആ നിർഘൂണർ

കൂടുതൽ വിനാശഹേതു കരായിത്തീരുകയാണ് ചെയ്ത തെന്നോഷ്ചോൾ യഥാർത്ഥ മത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനി കൾക്ക്, അഭിമാനവും, ആഭിജാത്യവും, നീതിബോധവും മനുഷ്യതപവുമുള്ള വ്യക്തികൾക്ക്, ആ പരമ്പരയ്ക്ക് ആ ഭരണഭവങ്ങൾ, മറക്കുവാൻ, മറയ്ക്കുവാൻ എങ്ങിനെ കഴിയും? എന്തും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവ് അക്കാലത്തു പോർട്ടുഗീസുകാർക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നു തെളിയിക്കുവാൻ ഒരു സംഭവം ഞാൻ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം. തേവലക്കരയിലെ സുപ്രസിദ്ധമായ ഒരു പുരാതന ക്ഷേത്രത്തിൽ പട്ടാപ്പകൽ നടത്തപ്പെട്ട ഒരു കൊള്ളയാണ് ആ സംഭവം. ക്ഷേത്രഭണ്ഡാരത്തിൽ ധാരാളം രത്നങ്ങളും സ്വർണ്ണശേഖരവും ഉണ്ടെന്നു ഏതു വിധേനയോ പോർട്ടുഗീസുകാർ കേട്ടറിഞ്ഞു. അതു കവന്നെടുക്കുവാൻതന്നെ അവർ തീരുമാനിച്ചു. രണ്ടു വലിയ വീപ്പകളുമായി അവർ ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ കടന്നു. പരിശോധന പൂർത്തിയാക്കി ഭണ്ഡാരങ്ങൾ വെട്ടിപ്പൊളിച്ചു. വീപ്പകൾ രണ്ടും നിറച്ചു. എട്ടാളുകൾ വീതം ഒരേ സമയത്തു അത്യദ്ധാനം ചെയ്തു മാത്രമാണ് വീപ്പകൾ ഓരോന്നും ഉരുട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിനെങ്കിലും സാധിച്ചത്. ഹൈന്ദവരാജ്യത്തു ഹൈന്ദവ ഭരണാധികാരിയുടെ കൺമുൻപിൽ ഇത്തരം കൊള്ളകൾ പട്ടാപ്പകൽ നടത്തുവാൻ ശക്തിയല്ലാത്ത ആ വിദേശികൾക്കു ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്വാധീനവും പ്രാബല്യവും എത്ര വലുതായിരുന്നു എന്നു ഗ്രഹിക്കാമല്ലോ. ഇസ്രവീധം പോർട്ടുഗീസുകാർ വിജയശ്രീലാളിതരായി കഴിയുന്ന കാല

ത്താണു് വിദേശീയനായ മാർ യൗസേഫ് മെത്രാ
 നെൻ ആഗമനം. അദ്ദേഹം വന്നിറങ്ങി കാൽകത്തി
 യതു് ഗോവാ തുറമുഖത്താണു്. അവിടെ ലഭിച്ച
 സ്വീകരണം പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ കാരാഗാരത്തി
 ലേക്കു്. പതിനെട്ടു ദീർഘ മാസങ്ങൾ ഇരുമ്പു
 ഴികൾക്കകത്തു ബന്ധിതനായി കഴിയേണ്ടിവന്ന അ
 ദ്ദേഹത്തെ ആ കാലഘട്ടത്തിനുശേഷം മോചിപ്പിച്ചു
 തുതന്നെ ഗോവായിലെ പഠക്കിമെത്രാനെൻ ഇഷ്ടാനു
 സരണവും ആജ്ഞാനുസരണവും മാത്രം പ്രവർത്തിച്ചു
 കൊള്ളണമെന്നുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങളോടുകൂടി മാത്രമാ
 ണു് ഫാദർ പ്ലാസിയ് ഇതു സമ്മതിക്കുന്നുമുണ്ടു്.
 "But were not allowed to exercise any jurisdic-
 tion without the permission of the bishop of
 Goa"⁷

ഈവിധ സാഹചര്യങ്ങളിൽ മാർ യൗസേഫ്
 എന്നാണു ചെയ്യുക. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തികൾ
 റോമൻസഭാംഗം തന്നെ പറയട്ടെ.

"From the year 1558 there governed the Chri-
 stians of St. Thomas one Mar Joseph with the
 title Archbishop and the Archbishop in order to
 show himself a catholic and to gain the good
will of the Portuguese put the affairs of the
 Serra into better order so far as concerns the
 Mass and divine offices. He introduced vest-
 ments in the Roman style... He removed other
 abuses and ignorances and to obtain greater

credit-he often came to Cochin and he took into his employ Portuguese pages.”⁸

—ഒരു കത്തോലിക്കനാണെന്നുകാണിക്കുന്നതിന്—കത്തോലിക്കനായി ജീവിക്കുന്നതിനല്ല—പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ പ്രീതി സമ്പാദിക്കുന്നതിന്—എങ്കിൽ മാത്രമേ നാട്ടിൽ ജീവിക്കുന്നതിന് സാധിക്കയുള്ളൂ. —ബാഹ്യമായ പല പരിഷ്കാരങ്ങളും അദ്ദേഹം ചെയ്തു. ഘോഷവിധാനങ്ങളെല്ലാം റോമൻ രീതിയിലാക്കി. വി: കുർബാന മുതലായ ആരാധനക്രമങ്ങളിൽ ചില ക്രമീകരണങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തി. ചില നടപടികൾ നിർത്തലാക്കി. പോരാ, തന്നിൽ കൂടുതൽ പ്രതിപത്തി തോന്നിക്കുന്നതിനായി പറങ്കികളുടെ പ്രധാന ആസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒന്നായ കൊച്ചിയിൽ കൂടക്കൂടെ പേരുകളും പറങ്കിബാലന്മാരെ തന്നോടൊന്നിച്ചു വസിക്കുന്നതിന് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുകയും ചെയ്തുവന്നു. ഇങ്ങനെ ബാഹ്യമായി പലതും കാട്ടിക്കൂട്ടിയ ആ മാർ യൗസേഫിന്റെ വിശ്വാസം ഏതായിരുന്നു എന്നു ആരാജനമുനോക്കാം. അതും റോമൻ സഭാംഗങ്ങൾതന്നെ പറയട്ടെ!! “പോർട്ടുഗീസുകാർ അദ്ദേഹത്തിൽ—മാർ യൗസേഫിൽ—നെസ്തോറിയൻ പാഷണ്ഡതയെ ആരോപിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കി പോർട്ടുഗലിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുകയും ചെയ്തു.”⁹ ഇത് 1916-ലെ അഭിപ്രായമാണ്. മറെറാരു തെളിവുകാണുക. **Mar Joseph was soon accused of heresey**.¹⁰ മാർ യൗസേഫിനെ വേദവിപരീതിയായി കുറും വിധിച്ചു. ഇതു 1938

-ലെ അഭിപ്രായമാണ്. ഇനിയും 1940-ലെ ഒരഭിപ്രായം ഉദ്ധരിക്കാം. “ഏറെ താമസിയാതെ മാർ യേശുഹ് മെത്രാനെ നെസ്തോറിയൻ എന്ന കുറുപ്പുമതി ബന്ധനസ്ഥനാക്കി പറങ്കികൾ പോർട്ടുഗീസ് രാജ്യത്തേക്കയച്ചു.”¹¹ റോമൻ സഭാംഗങ്ങളായ ഈ മൂന്നു ചരിത്രകാരന്മാരും സമ്മതിക്കുന്നു മാർ യേശുഹ്യിൽ വേദവിപരീതകരണം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എന്ന്. ആ വേദവിപരീതം എന്താണെന്നു ഈ ചരിത്രകാരന്മാർ വെളിവാക്കുന്നില്ലെങ്കിലും ഇവർക്കു മുൻപും മാർ യേശുഹ്യിന്റെ കാലത്തിനു ഏറ്റവും അടുത്തും ജീവിച്ചിരുന്ന റോമൻ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ആ വേദവിപരീതം എന്താണെന്നു പറയുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുക.

Teaching them—the Portuguese pages—one day he recommended them to have great devotion towards the virgin Mary, but told them not to call her mother of God, but mother of Christ, and that they should never say Holy Mary Mother of God, but Holy Mary Mother of Christ pray for us.”¹²

അതായതു മാർ യേശുഹ് ഒരു ദിവസം പോർട്ടുഗീസുബാല്യക്കാരെ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അവരോടു ഇപ്രകാരം ഉപദേശിച്ചു. കന്യകമറിയാമിനോടു വലിയ ഭക്തി ഉണ്ടായിരിക്കണം അവളെ ദൈവത്തിന്റെ അമ്മയെന്നു സംബോധന ചെയ്യരുത്. എന്നാലും ക്രിസ്തുവിന്റെ അമ്മ എന്നു വിളിക്കണം. വിശുദ്ധ മറിയം ദൈവത്തിന്റെ മാതാവെന്ന്

ഒരിക്കലും പറയരുത്. പിന്നെയൊ വിശുദ്ധമറിയാമെ!
 ക്രിസ്തുവിന്റെ അമ്മേ! ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥി
 ക്കണമെ എന്നു പറയണം. ഇതാണ് മാർ യേശുസേ
 ഫിന്റെ വിശ്വാസം. അതായത് അദ്ദേഹം പരിപൂ
 ണ്ണനെസ്സോറിയൻ തന്നെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരി
 ലുണ്ടായ അനേകങ്ങളും വിസ്താരവും ഈ യഥാർ
 ത്വത്തെ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. 1567—ൽ ഗോവായിൽ
 വെച്ചു നടത്തപ്പെട്ട പ്രാദേശിക സുന്നാഹദോസിന്റെ
 നടപടികൾ ഈ വസ്തുതയെ സാക്ഷിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.
 മാർ യേശുസേഫിന്റെ വിസ്തരിച്ചു വേദവിപരീതക
 റം തെളിയിച്ചു മാത്രമാണു അദ്ദേഹത്തെ കപ്പൽ ക
 യറി പോർട്ടുഗലിലേക്കും അവിടെനിന്നും റോമായി
 ലേക്കും യാത്രയാക്കിയത്. റോമിൽവെച്ചു മനം മാറിയ
 തായും മാനസാന്തരപ്പെട്ടു സത്യവിശ്വാസത്തെ സ്വീ
 കരിച്ചതായും അതിനൊരു പ്രതിഫലമെന്നവണ്ണം
 കർദ്ദിനാൾ സ്ഥാനത്തേക്കു ഈ മനുഷ്യനെ ഉയർത്തു
 വാൻ പാപ്പാ സന്നദ്ധനായെന്നും പക്ഷെ കർദ്ദിനാൾ
 തൊപ്പി ലഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി യമപുരി പുകിച്ചു
 തായും ചരിത്രമുണ്ട്. മാർ യേശുസേഫ് ആട്ടിൻതോൽ
 ധരിച്ചു ചെന്നായുടെ കണക്കെ ഭാവനയിൽ റോമ
 നും വിശ്വാസത്തിൽ നെസ്സോറിയനും ആയി
 രുന്നു എന്നുള്ളതുതന്നെ യഥാർത്ഥ ചരിത്രവസ്തുത. ഈ
 മാർ യേശുസേഫ് മലങ്കരയിൽ വന്നതോ പ്രവർത്തിച്ച
 തോ മലങ്കരസഭയുടെ റോമാ സിംഹാസന ബന്ധ
 തെ യാതൊരു വിധത്തിലും സ്പർശിക്കുന്ന ചരിത്ര
 വസ്തുതയല്ലതന്നെ.

XIV

ഉപസംഹൃതി.

റോമാസിംഹാസനത്തിന് മലങ്കരസഭ ആദിമ കാലംമുതൽ വിധേയമായിരുന്നു എന്നു ഒരു ചിന്താഗതി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. 1599-ൽ നടന്ന ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസ്സുമുതലാണ് റോമാസഭയുടെ ഒരു ജ്യോതി കനേതുതപം മലങ്കരസഭാമണ്ഡലത്തിൽ പ്രഥമതപ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ഇവിടുത്തെ അന്നത്തെ ദേശീയ ഭരണാധികാരികളെ ഭയപ്പെടുത്തിയും കോഴ് കൊടുത്തും അവരുടെ മേൽ ഏതുവിധസ്വാധീനങ്ങളും പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ കഴിയുമായിരുന്ന പോർട്ടുഗീസുഭരണാധിപന്മാർ മലങ്കരക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ദേവാലയങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുവാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ പരാജിതമായശ്രമങ്ങൾ പലതുമുണ്ടു്. എന്റെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വസ്തുതകൾ ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിനുമുണ്ടായിട്ടുള്ളതമാത്രമാണ്. 1599 ലെ ഉദയമ്പേരൂർസുന്നഹദോസം 1653 ലെ ക്രനങ്കരിശുസത്യവും അതിന്റെപ്രയോക്താക്കളിൽ.പെട്ടിരുന്ന പറമ്പി, കടവി, ആദിയായ പ്രമന്നരൂപികളുടെ പിൻകാല ഗതിവിഗതികളും സാമാന്യം സവിസ്തരമായിതന്നെ രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ ഉണ്ടു്. മലങ്കരസഭയുടെ പൂർവ്വികമായതും കലർപ്പില്ലാത്തതുമായ വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഏതുക്ലേശങ്ങളും സഹിക്കുന്നതിനു സന്ന

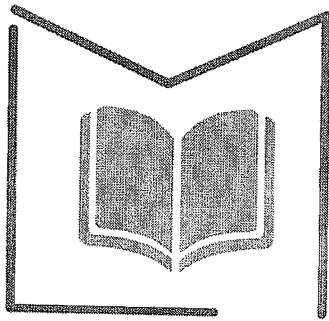
ഭനായിരുന്ന വലിയ മാർദ്ദിവന്നാസ്യോസ്—ആറാം
 മാർത്തോമ്മാ—യെ പുത്തൻകാവുപള്ളിമേടയിൽ പട്ടി
 ണി പാപ്പിച്ചതും, പാദരക്ഷയും കടയും കൂടാതെ ആല
 പ്ലഴ കടൽപ്പുറത്തെ ചൊരിമണലിൽ എരിപൊരികൊ
 ള്ളുന്ന ഒരു കുംഭമാസത്തിലെ നട്ടുച്ചക്ക് നിർത്തി ബോ
 യംകെടുത്തി നിലംപതിപ്പിച്ചതും, തത്തമ്പള്ളിപ
 ള്ളിയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനുസാക്ഷിക്കു വിപരീ
 തമായി പത്തീറാ ഉപയോഗിച്ചു കർബാന ചൊ
 പ്ലിച്ചതും, പരിശുദ്ധാത്മാവിനു വിരോധമായ ആ
 തെറിനു പ്രതിശാന്തിയായി അദ്ദേഹം സ്വീകരി
 ച്ച നിർവ്വഹിച്ച പശ്ചാത്താപപരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങളും,
 കരിയാറി, നാരകത്തറ, കട്ടക്കയം, തച്ചിൽ മുതലാ
 യ പുരോഹിതരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന വിക്രി
 യകളുടെ സാമാന്യവിവരങ്ങളും, ചെങ്ങന്നൂർ, പു
 ത്തൻകാവ്, നിരണം മുതലായപള്ളികളിലെ പണ
 ത്തിന്റെയും ജംഗമസപത്തുകളുടെയും കണ്ടുകെട്ടലുക
 ളും എന്നിങ്ങനെപലതും സൂര്യപ്രകാശം കാണാതെ
 അവിടവിടെ ചില പഴയരേഖകളിലായി മറഞ്ഞു
 കിടക്കുന്നുണ്ട്. അവ ഓരോ സുറിയാനിക്ക്കാരനും അ
 റിഞ്ഞെങ്കിൽമാത്രമെ നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ, നമ്മു
 ടെ സത്യവിശ്വാസത്തെ കാത്തുരക്ഷിക്കുന്നതിനു അ
 നഭവിച്ചിട്ടുള്ള ക്ലേശങ്ങളും ത്യാഗങ്ങളും എത്രവിലമ
 തിക്കത്തക്കതായിരുന്നു എന്നു നമുക്കഭിമാനിക്കാൻ സാ
 ധിക്കയുള്ളു. വീരചരിതരായ അവർ എന്തിനുവേണ്ടി,
 ഇവയെല്ലാം സമിച്ചുവോ ആ സത്യവിശ്വാസത്തെ

കാത്തുസൂക്ഷിച്ചുവോ, ആ പാവനസ്മരണീയരുടെ ആശാ
 നിർഭരമായ ആശംസയിൽ അനുഗ്രഹീതരായി ശേഷി
 ഉച്ചിരിക്കുന്ന സത്യവിശ്വാസികളെ വഴിതെറ്റിക്കുവാൻ
 മശിഹാതമ്പുരാന്റെ തിരുമുമ്പിൽ, സാമ്രാജ്യനാഥ
 നായ രാജാധിരാജന്റെ വേഷത്തിൽ സ്നേഹവനനാ
 യി ചെന്നടുത്ത ആ തമോലോകാധിപനെപ്പോലെ
 കിണഞ്ഞുശ്രമിക്കുന്ന ഒരു രംഗം ഹാ! എന്തുചെയ്യ
 ടെ!! ഭോഷ്ടം വഞ്ചനയും വിധിക്കപ്പെടും; നി
 ശ്ചയം.

ശോകവിച്ഛേദനായ ശ്രീയേശു ക്രിസ്തുവിന്റെ
 ശിഷ്യാത്തംസമായ വി: തോമ്മസ്സു അപ്പസ്തോല
 ന്റെ പാവന പാദരേണുക്കളാൽ പരിപൂതമാക്കപ്പെട്ട
 ഭാരതമേദിനിയുടെ ഭക്ഷിണപാർപ്പത്തിൽ, രണ്ടു സ
 ഹസ്രാബ്ദ കാലങ്ങളായി അക്ഷയഭാസ്തോടും അതുല്യ
 സംശുദ്ധയോടുംകൂടി പരിലസിക്കുന്ന മലങ്കര സഭയിൽ
 അപ്പസ്തോലിക നൽവരത്തിന്റെ ശാശ്വതശാന്തി അ
 ഭംഗരം നിലനില്ക്കുന്ന ഈ സഭയിൽ, പൌരസ്ത്യനാ
 യ മശിഹാതമ്പുരാന്റെയും തന്റെ ശിഷ്യഗണങ്ങളു
 ടേയും പരിശുദ്ധ സംസ്കാരത്തിന്റെ പിറവികളുടേ
 കമ്പിട്ട ഈ പൌരസ്ത്യനാട്ടിൽ, അതിന്റെ സാകല്യ
 തയിൽ മുദ്രണംചെയ്യപ്പെട്ട ഈ മലങ്കരസഭയിൽ,
 ഒരുവ്യക്തിയ്ക്കു ആത്മരക്ഷസമ്പൂർണ്ണമാണെന്നു ലോകം
 സമ്മതിക്കെ, സത്യവിശ്വാസ പ്രമാണം ഉൾപ്പെടെയു
 ള്ള സകല വിശ്വാസ സത്യങ്ങളിലും കലർപ്പു വേ
 ത്തു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന റോമാസഭക്കു ആത്മരക്ഷ അനു
 ഭവപ്പെടുത്താമെന്നു വാശാനംചെയ്തു ഒരുവ്യക്തിയെ ആ

ഹമാനം ചെയ്യാൻ സാധിക്കുമോ എന്ന് ന്യായമായി ചോദിക്കുന്നു.

മേൽ സൂചിപ്പിച്ച വിഷയങ്ങളെ ആധാരികരിച്ചും സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ മഹനീയ മൂല്യങ്ങളെ അപ്രതിസംഹരണീയമായ സത്യത്തിൽ തെളിയിച്ചും വിരചിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം വിനാവിളംബം വായനക്കാരുടെ സമക്ഷം സമർപ്പിക്കാമെന്നു പ്രത്യാശിച്ചുകൊണ്ടു ഈ ചെറുഗ്രന്ഥം നീതിയേറിയ ലോകസമക്ഷം സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ!!

MALANKARA
LIBRARY

MALANKARA
LIBRARY